

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாத திவ்யமணி பாதுகாப்யாம் நம:

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

(மூன்றாம் ப்ரகரணம் : சூர்ணைகள் 150 – 218)

(ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் வ்யாக்யான மூலம், எளிய நடை)

(ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் மூலப்பொருளாம் நம்மாழ்வார்)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

மூன்றாம் ப்ரகரணம்

150. சேர்ப்பாரைப் பசுஷிகளாக்கி ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று குரு ஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்ய ஸ்தாநே பேசும்.

அவதாரிகை - இனி பகவத் விஷயத்தில் தூதாகவிடுகிற பசுஷிகளுக்கு ஸ்வாபதேசமேதென்னு மாகாங்கசையிலே அத்தையருளிச்செய்கிறார் மேல் (சேர்ப்பாரை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து பகவானிடம் தூதாக விடப்படுகின்ற பறவைகள் என்பதற்கு மறைமுகமான பொருள் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது (சேர்ப்பாரைப் பசுஷிகளாக்கி) பகவத் விஷயத்தில் கடகராமவர்களைப் பசுஷிகளாக ப்ரதிபத்தி பண்ணி. (ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று) “வீசும் சிறகால் பறத்தீர்”, “அஞ்சிறைய மடநாராய்” இத்யாதிகளாலே “உபாப்யாமேவ பசுஷாப்யாம் ஆகாசே பசுஷிணாம் கதி: ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே புருஷோத்தம:” என்கிறபடியே பகவத் விஷயத்தில் சீக்ர ப்ராப்திக்குறுப்பான அவர்களுடைய ஜ்ஞாந வருத்தங்களைப் பசுஷங்களென்று சொல்லி, (குரு ஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்ய ஸ்தாநே பேசும்) “நீயும் நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய் ஆவாவென் றெனக்கருளி”, “இது சொல்லியருள் ஆழிவரி வண்டே”, “வந்து மேயும் குருகினங்காள் - கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்”, “உடன் மேயும் மடவன்னங்காள் அடியேனுக்கும் போற்றுமினே”, “நன்னலப் புள்ளினங்காள் வினையாட்டியேன் நானிரந்தேன்”, “என் முல்லைகள் மேல் தும்பிகாள் -யாமிதுவோ தக்கவாறென்ன வேண்டும் கண்டீர்”, “செங்கால் மடநாராய் - குடக்கூத்தற்கென் தூதாய் - நுமரோடே - நும்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ”, “கொக்கினங்காள் குருகினங்காள் தக்கிலமே கேளீர்கள்” இத்யாதிகளாலே குருக்களுடையவும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடையவும், “இளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே”, “நீயலையே சிறுபூவாய்”, “யான் வளர்த்த கிளிகாள்”, “தீவினையேன் வளர்த்த சிறு பூவைகளே” இத்யாதிகளாலே புத்ரர்களுடையவும் சிஷ்யர்களுடையவும் ஸ்தாநே சொல்லுமென்கை.

விளக்கம் – (சேர்ப்பாரைப் பசுஷிகள் ஆக்கி) - பகவானிடம் கொண்டு சேர்ப்பவர்களைப் பறவைகளாக எண்ணி. (ஞான கர்மங்களைச் சிறகு என்று) - திருவிருத்தம் (54) - வீசும் சிறகால் பறத்தீர் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-4-1) – அஞ்சிறைய மடநாராய் – என்றும் கூறுவதன் மூலம், உபாய்யாமேவ பசுஷாப்யாம் ஆகாசே பசுஷிணாம் கதி: ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே புருஷோத்தம: - பறவைகள் தங்கள் இரண்டு சிறகுகளால் ஆகாயத்தை அடைவது போன்று, ஞானம் மற்றும் கர்மம் ஆகிய இரண்டாலும் புருஷோத்தமனை அடைகிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனை விரைந்து அடைவதற்கு உதவியாக உள்ளதான ஞானம் மற்றும் கர்மம் ஆகியவற்றைச் சிறகுகள் என்று உரைத்து. (குரு ஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்ய ஸ்தானே பேசும்) - திருவாய்மொழி (1-4-1) – நீயும் நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய் ஆவாவென் றெனக்கருளி - என்றும், திருவாய்மொழி (1-4-6) - இது சொல்லியருள் ஆழிவரி வண்டே - என்றும், திருவாய்மொழி (6-1-1) - வந்து மேயும் குருகினங்காள் - கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-1-5) - உடன் மேயும் மடவன்னங்காள் அடியேனுக்கும் போற்றுமினே - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-1) - நன்னலப் புள்ளினங்காள் வினையாட்டியேன் நானிரந்தேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-4) – என் முல்லைகள் மேல் தும்பிகாள் - யாமிதுவோ தக்கவாறென்ன வேண்டும் கண்டீர் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-1) – செங்கால் மடநாராய் - குடக்கூத்தற்கென் தூதாய் - நுமரோடே - நும்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ - என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-3) - கொக்கினங்காள் குருகினங்காள் தக்கிலமே கேளீர்கள் - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் குருக்களும் அவர்களுடைய சிஷ்யர்களும் கூறப்படுகின்றனர். திருவாய்மொழி (1-4-7) – இளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே – என்றும், திருவாய்மொழி (1-4-8) - நீயலையே சிறுபூவாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-5) - யான் வளர்த்த கிளிகாள் – என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-6) – தீவினையேன் வளர்த்த சிறு பூவைகளே - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் புத்திரர்களும், சிஷ்யர்களும் கூறப்படுகின்றனர்.

151. விவேகமுகராய் நூலுரைத்து அள்ளலில் ரதியின்றி அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று குடை நீழலிலே கவரியசையச் சங்கமவை முரல வரிவண்டிசை பாட மாநஸ பத்மாஸநத்திலே யிருந்து விதியினா லிடரி லந்தரமின்றி யின்பம்படக்

குடிச்சீர்மையிலேயாதல் பற்றற்ற பரம ஹம்ஸராதலான நயாசலன் மெய்ந்நாவன் நாத யாமுநர் போல்வாரை அன்னமென்னும்.

அவதாரிகை - இனி இந்த பசுஷிகளில் அவாந்தர பேதங்களுடைய ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி இதில் அன்னமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்கசையிலே அருளிச்செய்கிறார் (விவேகமுகராய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்த அந்த ஒவ்வொரு பறவைகளுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகளை, அந்தந்த பறவைகளை ஏன் கூறவேண்டும் என்ற மறைமுகப்பொருளைக் கூறி விளக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார். இவற்றில் அன்னம் என்று யாரைக் கூறினார் என்பதை முதலில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, (விவேகமுகராய்) “ஹம்ஸோ யதா சுஷீரமிவாம்பு மிச்ரம்” என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது நீர சுஷீர விபாகம் பண்ணுமாபோலே, ஸாராஸார விவேகோந்முகராய். (நூலுரைத்து) “அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த” என்று ஹம்ஸ ரூபியாய் சாஸ்த்ர ப்ரதானம் பண்ணினாப்போலே ச்ரோதாக்களைக் குறித்து சாஸ்த்ரங்களை யுபதேசித்து, (அள்ளலில் ரதியின்றி) “நபத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸக: கதாசித் கர்த்தமாம்பஸி” என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது கர்தம ஜலத்தில் பொருந்தாதாப்போலே, “வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்து அழுந்தார்” என்கிறபடியே ஸம்ஸார கர்தமத்தில் பொருத்தமுடையரன்றிக்கே (அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று) “அன்னம் பெய்வளையார் தம் பின் சென்று” என்கிறபடி ஹம்ஸமானது ஸ்த்ரீகள் நடையழகைக் கண்டு தானும் அப்படி நடக்கக்காகப் பின்செல்லுமாபோலே “அன்ன நடையவணங்கு” என்று ஹம்ஸகதியான பிராட்டியுடைய அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதிகளும் புருஷகாரபாவமுமாகிற நடையை யநுகரித்து.

விளக்கம் - (விவேக முகராய்) - ஹம்ஸோ யதா சுஷீரமிவாம்பு மிச்ரம் - ஹம்ஸமானது நீருடன் கலந்துள்ள பாலில் உள்ள பாலை மட்டும் பிரிப்பது போன்று - என்பதற்கு ஏற்ப ஹம்ஸமானது நீரையும் பாலையும் பகுத்தறிந்து பிரிப்பது போன்று, சாரம் மற்றும் சாரம் அற்றவை என உணர்ந்து அவற்றைப் பிரிக்க முனைபவர்கள். (நூல் உரைத்து) - பெரியதிருமொழி (11-4-8) - அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த - என்பதற்கு ஏற்ப,

ஹம்ஸ அவதாரம் எடுத்து வந்து சாஸ்த்ரங்களை உபதேசித்தது போன்று கேட்கும் ஆர்வம் கொண்டவர்களுக்குச் சாஸ்த்ரங்களை உபதேசம் செய்து. (அள்ளலில் ரதியின்றி) - ரதி என்றால் ஆசை. நபத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸக: கதாசித் கர்த்தமாம்பஸி - ஹம்ஸம் சேற்று நீரில் ஆசை வைப்பதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப ஹம்ஸமானது சேற்று நீரில் பொருந்தாமல் உள்ளது போன்று, திருவிருத்தம் (100) - வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்து அழுந்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த ஸம்ஸாரம் என்ற சேற்று நீரில் பொருத்தம் உடையவர் அல்லாமல். (அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று) - பெரியதிருமொழி (6-5-5) - அன்னம் பெய்வளையார் தம் பின் சென்று - என்பதற்கு ஏற்ப அன்னமானது பெண்களுடைய நடையழகைக் கண்டு தானும் அதே போன்று நடப்பதற்காக அவர்கள் பின் செல்வது போன்று, பெரியதிருமடல் (7) - அன்ன நடையவணங்கு - என்பதற்கு ஏற்ப அன்னத்தின் நடையைக் கொண்ட பிராட்டியுடைய, மற்றவர்களுக்கு வசப்படாமல் பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல் மற்றும் அவளுடைய புருஷகாரத்தன்மை போன்ற நடைகளைப் பின்பற்றியபடி.

வ்யாக்யானம் - (குடைநீழலிலே, கவரியசைய, சங்கமவை முரல, வரி வண்டிசை பாட, மாநஸ பத்மாஸநத்திலே யிருந்து) “அன்னமென் கமலத் தணிமலர்ப் பீடத்து அலைபுனலிலைக் குடை நீழல் வீற்றிருக்கும்” என்றும், “செந்நெலொண் கவரியசைய வீற்றிருக்கும்” என்றும், “சங்கமவை முரலச் செங்கமல மலரையேறி” என்றும், “வரி வண்டிசை பாட அன்னம் பெடையோடுடன் நாடும்” என்றும், “மன்னுமுது நீர் அரவிந்த மலர் மேல்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹம்ஸமானது, மேலே எழுந்த தாமரையிலை குடையாகவும், பக்வ பலமான செந்நெலின் அசைவு கவரியாகவும், சங்குகளின் த்வநி ஜய கோஷமாகவும், வண்டுகளின் மிடற்றோசை பாட்டாகவும் பெற்று, மாநஸ ஸர: பத்மம் ஆஸநமாக இருக்குமாபோலே “அக்கமலத்திலை போலும் திருமேனியடிகள்” என்று பத்மபத்ர நிபச்யாமலமான திருமேனியை ஸம்ஸார துக்கார்க்க தாபம் வாராதபடி தங்களுக்கு ஒதுங்க நிழலாகவுடையராய், “அஹமந்நம்” என்னும்படி பரிபக்வ ஜ்ஞாநரானவர்கள் அநுகூலவ்ருத்தி செய்ய, சுத்தஸ்வபாவர் ஸ்துதிக்க, ஸாரக்ராஹிகள் ஸாமகாநம் பண்ண, “குரு பாதாம்புஜ த்யாயோத்” என்கிறபடியே ஆசார்ய சரணயுகளங்கள் அநவரதம் நெஞ்சுக்குள்ளே கொண்டிருக்கும் சிஷ்யர்களுடைய பரமகுருவுக்கிருப்பிடமான “போதிற் கமல வன் நெஞ்சம்” என்கிற மாநஸ பத்மத்தை வஸ்தவ்யமாகவுடையராய்.

விளக்கம் – (குடைநீழலிலே, கவரியசைய, சங்கமவை முரல, வரி வண்டிசை பாட) - பெரியதிருமொழி (9-1-5) – அன்னமென் கமலத் தணிமலர்ப் பீடத்து அலைபுனலிலைக் குடை நீழல் வீற்றிருக்கும் – என்றும், பெரியதிருமொழி (9-1-5) - செந்நெலொண் கவரியசைய வீற்றிருக்கும் – என்றும், பெரியதிருமொழி (7-8-2) – சங்கமவை முரலச் செங்கமல மலரையேறி - என்றும், பெரியதிருமொழி (7-5-9) - வரி வண்டிசை பாட அன்னம் பெடையோடுடன் நாடும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அன்னப்பறவையானது மேலே எழுந்து நிற்கும் தாமரை இலையைக் குடை போன்றும், நன்கு முதிர்ந்த செந்நெல் கதிர்களைக் கவரி போன்றும், சங்குகளின் நாதத்தை வெற்றி முழக்கமாகவும், வண்டுகளின் ஓசை என்பதைப் பாட்டாகவும் அமையப்பெற்று, (மாநல பத்மாஸநத்திலே யிருந்து) – மாச மடுவில் உதித்த தாமரைமலரைத் தனது ஆசனமாகக் கொண்டிருப்பது போன்று. திருவாய்மொழி (9-7-3) - அக்கமலத்திலை போலும் திருமேனியடிகள் - என்பதற்கு ஏற்ப தாமரையின் இலை போன்று ச்யாமள நிறம் கொண்டதான பகவானுடைய திருமேனியை, ஸம்ஸாரதுக்கம் என்பதன் மூலம் ஏற்படக்கூடிய பெருந்துயரம் என்பது வராதபடி தங்களுக்கு ஒதுங்கிக் கொள்ள ஏற்ற நிழலாகக் கொண்டவராகவும். தைத்திரீயம் – அஹம் அந்நம் – நான் அவனுக்கு இனியவன் – என்பதற்கு ஏற்ப முதிர்ந்த ஞானம் கொண்டவர்கள் கைங்கர்யம் செய்யும்படியாகவும், சுத்தமான இயல்புடையவர்கள் துதிக்கும்படியாகவும், சாரமாக உள்ளவற்றை மட்டுமே கைக்கொள்ள வல்லவர்கள் ஸாமகானம் செய்யும்படியாகவும், குரு பாதாம்புஜ த்யாயோத் - ஆசார்யன் திருவடிகளை த்யானிக்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆசார்யனுடைய பொருந்திய திருவடிகளை எப்போதும் இடைவிடாமல் நெஞ்சத்தில் வைத்தபடி உள்ள சிஷ்யர்களுடையதான பிரமகுருவுக்கு இருப்பிடமான பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-8) - போதிற் கமல வன் நெஞ்சம் – என்பதான, மனம் என்னும் தாமரையைத் தங்கள் வசிக்கும் இடமாகக் கொண்டவராகவும்.

வ்யாக்யானம் – (விதியினால், இடரில், அந்தரமின்றி, இன்பம் பட, குடிச்சீர்மையிலே யாதலித்யாதி) “விதியினால் பெடைமணக்கும்” என்றும், “இடரில் போகம் மூழ்கி” என்றும், “அந்தர மொன்றுமின்றி” என்றும், “மிகவின்பம் பட மேவும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சாஸ்த்ரோத்தமான ப்ரகாரத்திலேம ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களும் தட்டாதாபடியாகவும், ஒரு விச்சேதமும் வாராதபடியாகவும், மேன்மேலும் ஆநந்தம்

அபிவ்ருத்தமாம்படியாகவும், “குடிச்சீர்மையி லன்னங்கள்” என்கிறபடியே பார்யா புத்ராதிகளோடேயிருந்து பகவதநுபவம் பண்ணுகிற “நளிர்ந்த சீலன் நயாசலன்” என்று சொல்லப்பட்ட செல்வநம்பி, “மெய்ந்நாவன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன்” என்கிற பெரியாழ்வார் போல்வாரையும், “பற்றற்றார்கள்” என்றும், “சிற்றெயிற்று முற்றல் மூங்கில் மூன்று தண்டரொன்றினர் அற்ற பற்றர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாம்ஸாரிக ஸகல ஸங்கமுமற்று, உத்தமாச்ரமிகளாய்ப் பரமஹம்ஸ சப்த வாச்யரான நாதமுநிகள், யாமுநமுநிகள் போல்வாரையும் இந்த குண ஸாம்யத்தையிட்டு அன்னமென்று சொல்லுமென்கை.

விளக்கம் – (விதியினால், இடரில், அந்தரமின்றி, இன்பம் பட) – திருவாய்மொழி (1-4-3) விதியினால் பெடைமணக்கும் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-1-4) – இடரில் போகம் மூழ்கி – என்றும், திருவாய்மொழி (6-810) – அந்தர மொன்றுமின்றி - என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-10) – மிகவின்பம் பட மேவும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட முறைகளில், ஸம்ஸாரத்தினால் ஏற்படும் அனைத்துவிதமான துன்பங்களும் நெருங்காதபடியும், எந்தவிதமான இடையூறும் உண்டாகாதபடியும், மேன்மேலும் ஆனந்தம் பெருகும்படியாகவும், (குடிச்சீர்மையிலே யாதல்) - திருவிருத்தம் (29) – குடிச்சீர்மையில் அன்னங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப மனைவி மற்றும் புத்திரர்களுடன் சேர்ந்து நின்று பகவத் அனுபவம் கிட்டியபடி உள்ள. (நயாசலன்) – பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-8) - நளிர்ந்த சீலன் நயாசலன் - என்று கூறப்பட்ட செல்வநம்பி. பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-11) - மெய்ந்நாவன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன் - என்று கூறப்பட்ட பெரியாழ்வார் போன்றவர்களையும். (பற்றற்ற பரமஹம்ஸராதல் ஆன) – பெருமாள் திருமொழி (1-4) – பற்றற்றார்கள் – என்றும், திருச்சந்தவிருத்தம் (52) - சிற்றெயிற்று முற்றல் மூங்கில் மூன்று தண்டரொன்றினர் அற்ற பற்றர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸார உலகத்துடனான அனைத்துவிதமான ஸம்பந்தங்களையும் விலக்கி, மிகுந்த உத்தமமான ஸந்யாச ஆச்ரமத்தைப் பற்றிவர்களும், பரமஹம்ஸர்கள் என்று கூறலாம்படி உள்ளவர்களும் ஆகிய. (நாதயாமுநர் போல்வாரை) - நாதமுநிகள், யாமுநமுநிகள் போன்றவர்களையும். (அன்னம் என்னும்) - இதுவரை கூறப்பட்ட குணங்களுடைய ஒற்றுமை உள்ளதன் காரணமாக அன்னம் என்றார்.

152. என் பெறுதியென்ன ப்ரமியாது உள்ளத்துஹ்ரிய மதுவ்ரதமாய் தூமது வாய்கள் கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்துத் தேதெனவென்று ஆளம் வைத்துச் சிறுகாலெல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடித் துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்து புகும் தகைவறப் புக்கு வண்டொத்திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி அருளாத யாமென்றோடி வந்து வாசமேயூதி வண்டே கரியான தெய்வவண்டோடே சேர்விக்கும் சேமமுடை நாரதன் முனிவாஹநர் தம்பிரான்மார் போல்வரை வண்டு தும்பி யென்னும்.

அவதாரிகை - வண்டு தும்பிகளென்றது ஆரையென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (என் பெறுதி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – வண்டு, தும்பி போன்றவை யாரைக் குறிக்கின்றன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, (என் பெறுதியென்ன ப்ரமியாது) “ஏரார் மலரெல்லாமுதி நீயென் பெறுதி” என்று நிவர்த்திப்பிக்க வேண்டும்படி அப்ராப்த விஷயங்களை போக்யமென்று ப்ரமியாதே, (உள்ளத்துஹ்ரிய மது வ்ரதமாய்) “உளம் கனிந்திருக்கு மடியவர் தங்களுள்ளத்து ஹ்ரிய தேனை” என்று தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளை நினைத்து ஹ்ருதயம் பக்வமாயிருக்கும் சேஷபூதருடைய ஹ்ருதயத்திலே “ஊறிய தேன்” என்கிற பகவத் விஷயமாகிற மதுவை விரும்பி, “த்வாம்ருதஸ்யந்திதி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி, ஸ்திதேரவிந்தே மகரந்த நிர்ப்பரே மதுவ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே” என்கிறபடி மற்றொன்றைப் புரிந்து பாராதே இத்தை புஜிக்கையே வ்ரதமாகவுடையராய், (தூமது வாய்கள் கொண்டு) “சூடிய தண்டுளபமுண்ட தூமது வாய்கள் கொண்டு” என்று பகவத் போக்யதாநுபவத்தாலே பரிசுத்தமாய் இனிதான வாய்க் கொண்டு, (குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்து) “என் குழல் மேல் ஒளி மாமல ருதீரோ” என்கிறபடியே “நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்ப்”ராகையாலே வகுளதரரான ஆழ்வாருடைய “வைகுந்தமன்னாள் குழல்வாய் விரைபோல் விண்டு கள்வாரும் மலருளவோ நும்வியலிடத்தே” என்று ப்ரத்வாதிகள் போக்யதையும் பரிச்சிந்நமென்னும்படியான திருக்குழலில் வைத்த ஒளிமா மலரான வகுளத்தின் ஸாரத்தை க்ரஹித்து அவ்வழியாலே இத்தலையில் போக்யதையை யநுபவித்து.

விளக்கம் - (என் பெறுதி என்ன ப்ரமியாது) - பெரியதிருமொழி (8-4-5) - ஏரார் மலர் எல்லாம் ஊதி நீ என் பெறுதி - என்று தள்ளவேண்டியதாக உள்ளதும் பெறுவதற்குத் தகுதி அற்றதும் ஆகிய விஷயங்களை இன்பம் என்று எண்ணி மயங்காமல், (உள்ளுத்துள் ஊறிய மது வ்ரதமாய்) - பெரியதிருமொழி (4-3-9) - உளம் கனிந்திருக்கும் அடியவர் தங்கள் உள்ளத்துள் ஊறிய தேனை - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனாகிய தனது திருமேனி அழகு, சீலம் முதலானவற்றை எண்ணியபடி உள்ளதால் தங்களுடைய இதயமானது “ஊறிய தேன்” என்பதான பகவத் விஷயம் என்னும் தேனை மிகவும் விரும்பி, ஸ்தோத்ரரத்னம் (27) - த்வாம்ருதஸ்யந்திதி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி, ஸ்திதேரவிந்தே மகரந்த நிர்ப்பரே மதுவ்ரதோ நேசஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே - தேனை மட்டுமே தனக்கு உணவாகக் கொண்டபடி உள்ளபோது அதனை விடுத்து, கிடைப்பதற்கு மிகவும் அரிதாக உள்ளதான முள்ளிப்பூவைப் பாராமல் உள்ளது போன்று, உன்னுடைய தேன் பொருந்திய திருவடித்தாமரைகளின் இன்பத்தை அனுபவித்த நான் வேறு ஒரு அற்பமான இன்பத்தை இனி நாடுவேனோ - என்பதற்கு ஏற்ப மற்றொன்றினை பார்க்காமல் இதனை மட்டுமே உட்கொள்ளும் செயலையே விரதமாகக் கொண்டவராகவும். (தூமது வாய்கள் கொண்டு) - திருவாய்மொழி (6-8-3) - சூடிய தண் துளபம் உண்ட தூமது வாய்கள் கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் இன்பத்தை அனுபவிக்கின்ற தூய்மையான இனிய வாய் கொண்டு. (குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்து) - திருவாய்மொழி (6-8-3) - என் குழல் மேல் ஒளி மாமலல் ஊதீரோ - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (4-10-11) - நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பர் - என்பவராக உள்ளதால் வகுளமாலையை அணிந்துள்ள நம்மாழ்வாருடைய, திருவிருத்தம் (55) - வைகுந்தமன்னாள் குழல்வாய் விரைபோல் விண்டு கள்வாரும் மலருளவோ நும்வியலிடத்தே - என்பதற்கு ஏற்ப பரத்வத்தின் இனிமை கூட அளவுடன் கூடியது என்று கூறும்படியாக திருக்குழலில் வைக்கப்பட்ட ஒளி வீசும் மாமலராகிய வகுளமலரின் ஸாரத்தை எடுத்து அதன் மூலம் இவருடைய இனிமையை அனுபவித்து.

வ்யாக்யானம் - (தேதெனவென்று ஆளம்வைத்து) “வரிவண்டு தேதெனவென்றிசை பாடும்”, “யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும்” என்கிறபடியே இப்படி பகவத் பாகவத போக்யதைகளை அநுபவித்த செருக்குக்குப் போக்குவீடாக ஆளத்தி வைத்து. (சிறுகால் எல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடி)

“அறுகால் வரிவண்டுகள் ஆயிர நாமம் சொல்லிச் சிறுகாலைப் பாடும்”, “எல்லியம்போது இருஞ்சிறை வண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடி”, “வண்டு குறிஞ்சி மருளிசை பாடும்”, “வண்டினங்கள் காமரங்களிசை பாடும்”, “கந்தாரமந் தேனிசை பாட” என்கிறபடியே காலோசிதமான பண்களை, “பண்கள் தலைக் கொள்ளப்பாடி” என்கிறபடியே தலைமை பெறும்படி பாடி,

விளக்கம் – (தேதெனவென்று ஆளம் வைத்து) - பெரியதிருமொழி (4-1-1) – வரிவண்டு தேதெனவென்றிசை பாடும் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-86) - யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும் – என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் விஷயம் மற்றும் பாகவதர்கள் ஆகியோருடைய இனிமையை அனுபவித்த செருக்கு நீங்கும்படியாக ஆளத்தி வைத்து. (சிறுகால் எல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடி) – பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-2-8) - அறுகால் வரிவண்டுகள் ஆயிர நாமம் சொல்லிச் சிறுகாலைப் பாடும் – என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-8-8) – எல்லியம்போது இருஞ்சிறை வண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடி - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-1-2) - வண்டு குறிஞ்சி மருளிசை பாடும் - என்றும், பெருமான் திருமொழி (8-4) – வண்டினங்கள் காமரங்களிசை பாடும் – என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-8-1) - கந்தாரமந் தேனிசை பாட - என்றும் உள்ளதான அந்தக் காலத்திற்கு ஏற்றதான பண்களை, திருவாய்மொழி (3-5-2) – பண்கள் தலைக் கொள்ளப்பாடி – என்பதற்கு ஏற்ப முதன்மை பெறும் விதமாகப் பாடி.

வ்யாக்யானம் - (துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்து புகும் தகைவறப்புக்கு) “பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனு மிந்த்ரனும் துன்னிட்டுப் புகலரிய” என்றும், “சுந்தரர் நெருக்க” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவாசல்களிலே ஸேவாபரரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்க வொண்ணாதபடியே நெருக்க, “நேச நிலைக் கதவம் நீக்கு” என்று திருவாசல் காப்பாணைத் திருக்கதவு திறக்கவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, “பொன்னியலு மாடக் கவாடம் கடந்து புகு” என்கிறபடியே த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரம் பண்ணும் திருவாசலி லழகிலே துவக்குண்ணாதே அத்தைக் கடந்து புகவேண்டுகையாகிற தகைவு அற, பாடுவாரான அந்தரங்கதையாலும் ஏகாக்ர சித்ததையாலும் போய்ப்புக்கு. (வண்டொத்திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி) “வண்டொத்திருண்ட குழல்”

என்கிறபடியே ஸ்வஸமாந விஷயமுள்ளவிடத்திலே சேர்ந்து “நீமருவியஞ்சாதே நின்று” என்கிபடியே நிச்சங்கமாக அவனுக்கு ஸமீபவர்த்திகளாய்.

விளக்கம் – (துன்னிட்டு நெருக்க) – பெருமாள் திருமொழி (4-3) – பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனும் இந்த்ரனும் துன்னிட்டுப் புகலரிய - என்றும், திருப்பள்ளியெழுச்சி (7) – சுந்தரர் நெருக்க - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப திருவாசல்களில் பகவானை வழிபட வந்தவர்கள் நிறைந்து நின்று தலையைக் கூட நுழைக்க இயலாதபடி நெருக்க. (நீக்கு என்று) - திருப்பாவை(16) - நேச நிலைக் கதவம் நீக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப திருவாசலைக் காவல் காத்து நிற்பவனிடம், “திருக்கதவைத் திறப்பாயாக” என்றும் விருப்பத்துடன் விண்ணப்பம் செய்து. (புகும் தகைவு அறப்புக்கு) - பெரிய திருமடல் (73) - பொன்னியலு மாடக் கவாடம் கடந்து புக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப கண்களையும் மனதையும் தனது அழகால் கவர்ந்து இழுக்கவல்லதான திருவாசலுடைய அழகில் தடுமாறி விழாமல் அதனைக் கடந்து செல்லவேண்டும் என்பதான தடுப்பு ஏதும் இன்றி, அவனைக் குறித்துப் பாடுவதால் உண்டாகின்ற அந்தரங்கமானவர்கள் என்பதாலும், ஒரே சிந்தனை கொண்டுள்ளதாலும் அங்கு சென்று. (வண்டொத்திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி) – பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-5-7) – வண்டொத்திருண்ட குழல் - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்கு ஏற்றதான விஷயம் இருக்கின்ற இடத்தில் சேர்ந்து, திருநெடுந்தாண்டகம் (26) – நீமருவியஞ்சாதே நின்று - என்பதற்கு ஏற்ப எந்த விதமான அச்சமும் இல்லாமல் அவனுடைய அருகாமையில் உள்ளவர்களாகவும்.

வ்யாக்யானம் - (அருளாத யாமென்று ஓடி வந்து வாசமேயுதி) “அருளாத நீரருளி” என்றும், “யாமிதுவோ தக்கவாறு” என்றும் இத்தலையிலார்த்தியை அவனுக்கறிவித்து, “ஓடி வந்து என் குழல் மேல் ஒளிமாமலருதீரோ” என்று அவனோடே கூடி வரவிராதே முந்துறவே ஓடிவரவேனுமென்று அபேக்ஷித்து விட்டபடியே இத்தலையிலார்த்திக்கீடாக அவன் வரவையறிவிக்க விரைந்து வந்து, தங்கள் வரவாலே இத்தலையில் பிறந்த செவ்வியை அநுபவித்து, “பூந்துளவின் வாசமே வண்டு கொண்டு வந்து ஊதுமாகில்” என்கிறபடியே அத்தலையில் தாங்களநுபவித்த போக்யதையைத் தங்கள் வரவாலே இத்தலைக்கு ப்ரகாசிப்பியா நின்று கொண்டு ஆச்வஸிப்பித்து. (வண்டே கரியான தெய்வ வண்டோடே சேர்விக்கும் மித்யாதி) “கொங்குண் வண்டே கரியாக வந்தான்” என்கிறபடியே சாகாக்ர ஸாரக்ராஹியாய் ஷட்பத நிஷ்டராய் பக்ஷத்வய யோகத்தாலே அப்ரதிஹத கதியானவரை

முன்னிட்டு அங்கீகரிக்குமவனாய், “தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டு” என்று வேதாந்த வேத்யனென்று தோற்றும்படி கருடவாஹநனாய் ஸாரக்ராஹியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனோடே சேர்விக்கும்,

விளக்கம் – (அருளாத யாமென்று ஓடி வந்து வாசமேயூதி) – திருவாய்மொழி (1-4-6) – அருளாத நீரருளி - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-4) – யாமிதுவோ தக்கவாறு – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இவர்கள் அடையும் துன்பத்தை அவனுக்குத் தெரியப்படுத்தி, (ஓடிவந்து) திருவாய்மொழி (6-8-3) - ஓடி வந்து என் குழல் மேல் ஒளிமாமலர் ஊதீரோ - என்பதற்கு ஏற்ப “அவன் எங்களிடம் வரும்போது அவனுடன் சேர்ந்து வரவேண்டும் என்று எண்ணாமல், அவனுக்கு முன்பாகவே இங்கு ஓடி வந்து விடவேண்டும்” என்று அவர்கள் விண்ணப்பித்தபடியே, இவர்களுடைய பிரிவுத் துன்பத்திற்கு ஏற்றபடியான மருந்தாக உள்ளதான அவனுடைய வரவு குறித்து அறிவிக்க வேண்டுமென்று எண்ணி விரைந்து வந்து, இவ்விதம் தாங்கள் விரைவாக வந்து காரணத்தால் இவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியின் விளைவால் உண்டான அழகை அனுபவித்து. (வாசமே ஊதி) – பெரியதிருமொழி (11-1-9) – பூந்துளவின் வாசமே வண்டு கொண்டு வந்து ஊதுமாகில் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனிடம் சென்றபோது தாங்கள் அனுபவித்த இனிமையைத் தங்களுடைய வருகையின் மூலமே இவர்களுக்கு விளக்கி, அதன் மூலம் இவர்களுடைய உயிரானது நிலைக்கும்படிச் செய்து. (வண்டே கரியான தெய்வ வண்டோடே சேர்விக்கும்) – பெரியதிருமொழி (9-3-4) – கொங்குண் வண்டே கரியாக வந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப வேதசாகைகளில் உள்ள சாரத்தை மட்டுமே கிரஹிக்கும் திறன் கொண்டவர்களாகவும், ஆறுபதங்கள் கொண்டதான த்வய மந்த்ரத்தில் எப்போதும் நிலைநிற்பவர்களாகவும், ஞானம் மற்றும் கர்மம் ஆகிய இரண்டு சிறகுகளுடன் கூடியுள்ளதால் எந்தத் தடையும் இன்றி எங்கும் செல்லக் கூடியவர்களாகவும் உள்ள அவர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஏற்றுக் கொள்பவனாகவும், திருவாய்மொழி (9-9-4) - தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டு – என்பதற்கு ஏற்ப வேதாந்தங்கள் மூலம் மட்டுமே அறியத்தக்கவன் என்பது வெளிப்படும்படியாக வேதமே ரூபம் எடுத்தது போன்ற கருடனைத் தனது வாகனமாகக் கொண்டவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்த்து வைப்பவர்களாகிய.

வ்யாக்யானம் - “சேமமுடை நாரதன்” என்று ப்ரஹ்ம பாவநைக நிஷ்டதையாகிற ரசைஷயையுடையனாய், பகவத் குணாநுபவ ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ந்ருத்த கீத பரனாயிருக்கும் ஸ்ரீநாரத ப்ரஹ்மர்ஷி, லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளாலே வஹிக்கப்படுகையாலே முநிவாஹந ரென்று நிருபிதரான திருப்பாணாழ்வார், திருவாய்மொழியிசையே தங்களுக்கு போக்யமாயிருக்கிற தம்பிரான்மார் போல்வாரை இக்குண ஸாம்யத்தாலே வண்டென்றும் தும்பியென்றும் சொல்லுமென்கை. தும்பியாவது ப்ருங்க ஜாதியிலே ஓர் அவாந்தரபேதம்; ஆகையிறே “வண்டினங்காள் தும்பிகாள்” என்று ஏகஸ்தலத்திலே இரண்டையும் பிரிய வருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - (சேமமுடை நாரதன்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-5) - சேமமுடை நாரதன் - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரஹ்மபாவனை என்பதான நன்மையைக் கொண்டதால் அதனையே தனக்கு ரசைகம் என்று உள்ளவரும், பகவத் குணங்களை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளதால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி காரணமாக உண்டான ஆனந்தமான நடனம் மற்றும் பாட்டு ஆகியவற்றுடன் கூடியுள்ளவரும் ஆகிய நாரத ப்ரஹ்மரிஷி. (முனிவாஹநர்) - லோகஸாரங்கன் என்ற மஹாமுனிவரால் தாங்கப்படுவதால் “முநிவாஹநர்” என்று அந்த முனிவரின் பெயராலேயே அறியப்படும் திருப்பாணாழ்வார். (தம்பிரான்மார்) - திருவாய்மொழியின் இசை என்பதே தங்களுக்கு இனிமையானது என்று கொண்டுள்ள தம்பிரான்மார். (அரையர் போல்வாரை) - இப்படிப்பட்டவர்களை. (வண்டு தும்பி என்னும்) - மேலே கூறிய பல்வேறு தன்மைகள் ஒத்தபடி உள்ளதால் வண்டு என்றும், தும்பி என்றும் கூறுவார்கள். தும்பி என்பது வண்டு இனத்தினைச் சேர்ந்ததே ஆகும். இதனால் அல்லவோ திருவாய்மொழி (9-7-8) - வண்டினங்காள் தும்பிகாள் - என்று ஒரே இடத்தில் இரண்டையும் தனித்தனியாக உரைத்தார்.

153. கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பார் கையிருந்து தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு ஒரு மிடறாய்ப் போற்றியொரு வண்ணந் திருந்த நுவலாததுக்கு என் பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளத்துரப்பென்னுமவற்றுக்கு முகந்து, சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே கற்பியா வைத்த மாற்றம் கை கூப்பி வணங்கப் பாடி ஆலியாவழையா பராபிமாநத்திலே யொதுங்கின நம்பிக்கன்பர் தலைமீதடிப்பொடி உடையவருடையார் போல்வாரைக் கிளி பூவை குயில் மயிலென்னும்.

அவதாரிகை - கிளி பூவை முதலானவையாகச் சொல்லுவது ஆரையென்னு மபேசைஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (கண்வலை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கிளி, பூவை என்று யாரைக் கூறுகிறார் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது (கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு) “மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டு” என்று ஸ்த்ரீகளுடைய த்ருஷ்டியாகிற வலையிலே அகப்பட்டு அநர்த்தப்படாதே; “தாமரைத்தடங்கண் வழிகளின் அகவலைப்படுப்பான்” என்கிறபடியே தப்பாமல் அகப்படுத்திக் கொள்ளும் ஸர்வேச்வரனுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களின் நோக்காகிற வலைக்குள்ளே அகப்பட்டு, (வளர்த்து, எடுப்பார் கையிருந்து) “வளர்த்ததாலே பயன் பெற்றேன்” என்றும், “எடுத்தவென் கோலக்கிளியை” என்றும், “மங்கைமார் முன்பு என் கையிருந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப வர்த்தகராய், உபலாலித்து நோக்கிக்கொண்டு இட்டமாக வளர்த்தெடுத்துப் போருமவர்கள் கைவசமாய். (தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு) “தயிர்ப்பழம் சோற்றோடு பாலடிசிலும் தந்து” என்றும், “நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ”, “இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர்கள் காலோசிதமாகவும் பாகாநுகுணமாகவும், “உபதேசடியந்தி தே ஜ்ஞாநம்” என்கிறபடியே உபதேசமுதேந தாரக போக்யங்களான பகவத் குணாதிகளை யநுபவிப்பிக்க அநுபவித்து. (ஒருமிடறாய்) ஆசார்யர்களோடு ஏக கண்டராய். (போற்றி ஒருவண்ணம் திருந்த) “போற்றியானிரந்தேன் புன்னை மேலுறை பூங்குயில்காள்” என்றும், “ஒருவண்ணம் சென்று புக்கெனக்கொன்றுரை யொண்கிளியே” என்றும், “திருந்தக்கண்டெனக் கொன்றுரையாய் ஒண் சிறு பூவாய்” என்றும் கடகபுத்தி பண்ணி ஆதரித்த தசையிலும். (நுவலாததுக்கு என்பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளம்) “நோயெனது நுவல்” என்று என்னார்த்தியை சீக்ரமாகப்போய் அவனுக்கு அறிவியென்னச் செய்தே செய்யாததுக்கு “என் பிழைக்கு மிளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே”, “நீயலையே சிறுபூவாய் நாவலாதே யிருந்தொழிந்தாய்” என்றும்; ஸ்மாரக பதார்த்தங்கள் பாதகமாகிறவளவிலே அருகேயிருந்து திருநாமத்தைச் சொன்னது பொறாமல் “சொல் பயிற்றுய நல்வள மூட்டினீர் பண்புடையீரே” என்றும் இன்னாதான தசையிலும், (துரப்பென்னுமவற்றுக்கும் உகந்து) “இன்று நாராயணனை வரக்கூவாயேல் இங்குத்து

நின்றும் துரப்பன்” என்று அநாதரித்த தசையிலும் சொன்ன இன்சொற்களும் வெஞ்சொற்களுமாகிற வவற்றுக்கும் “வகுத்த விஷயத்தில் நிக்ரஹாநுக்ரஹங்க ளிரண்டும் அங்குத்தை விநியோக ப்ரகாரம்” என்னும் நினைவாலே உகந்து;

விளக்கம் - (கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு) திருமாலை (16) - மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பெண்களுடைய பார்வை [அல்லது கண்கள்] என்னும் வலையில் அகப்பட்டு கேட்டினை அடைந்த விடாமல், திருவாய்மொழி (6-2-9) - தாமரைத்தடங்கண் வழிகளின் அகவலைப்படுப்பான் - என்பதற்கு ஏற்ப நாம் தப்பிவிடாமல் அகப்படுத்திக் கொள்ளும்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களின் பார்வை என்ற வலையில் அகப்பட்டு. (வளர்த்து எடுப்பார் கை இருந்து) - திருநெடுந்தாண்டகம் (14) - வளர்த்ததாலே பயன் பெற்றேன் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (5-5) - எடுத்தவென் கோலக்கிளியை - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-2) - மங்கைமார் முன்பு என் கையிருந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸ்வரூபத்தை வளர்ப்பவர்களாகவும், கொண்டாடியபடி நன்றாகப் பாதுகாத்துக்கொண்டு மிகவும் விருப்பத்துடன் வளர்த்தபடி உள்ளவர்களாகவும் இருக்கின்றவர்களுடைய கைவசமாக. (தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு) - திருவாய்மொழி (9-5-8) - தயிர்ப்பழம் சோற்றோடு பாலடிசிலும் தந்து - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-2) - நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (5-5) - இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவர்கள் காலத்திற்கு ஏற்ற விதத்திலும் அவரவர்களுடைய மனப்பக்குவத்திற்குச் சேரும் விதத்திலும், கீதை (4-34) - உபதேச்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் - ஞானிகள் உனக்கு அந்த உயர்ந்த தத்வத்தை உபதேசிப்பார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப உபதேசம் மூலமாக உயிர் தரிக்கத் தேவையாக உள்ளதும் இன்பம் அளிக்கவல்லதும் ஆகிய பகவத் குணங்களை அனுபவிக்கும்படிச் செய்ய, அதன் மூலம் அவற்றை அனுபவித்து. (ஒரு மிடறாய்) - ஆசார்யர்களுடன் ஒரே சிந்தனை கொண்டவராக. (போற்றி ஒருவண்ணம் திருந்த) - திருவாய்மொழி (6-1-6) - போற்றியானிரந்தேன் புன்னை மேலுறை பூங்குயில்காள் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-1-7) - ஒருவண்ணம் சென்று புக்கெனக்கொன்றுரை யொண்கிளியே - என்றும், திருவாய்மொழி (6-1-8) - திருந்தக்கண்டெனக் கொன்றுரையாய் ஒண் சிறு பூவாய் - என்றும் அவனுடன் சேர்க்கவேண்டும் என்பதான ஆதரித்தபடி உள்ள நிலையிலும். (நுவலாததுக்கு என்பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளம்) - திருவாய்மொழி (1-4-8) -

நோயெனது நுவல் - என்பதற்கு ஏற்ப என்னுடைய துன்பத்தை நீ விரைவாகச் சென்று அவனுக்கு அறிவிப்பாயாக என்று கூறினால் அதனைச் செய்யாமல் இருந்தற்கு, திருவாய்மொழி (1-4-7) - என் பிழைக்கு மிளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே - என்றும், திருவாய்மொழி (1-4-8) - நீயலையே சிறுபூவாய் நூவலாதே யிருந்தொழிந்தாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனுடைய நினைவுகளை அதிகமாக ஏற்படுத்துகின்ற பொருள்கள் மேலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளபோது அருகில் அமர்ந்து அவனுடைய திருநாமங்கள் கூறுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ளாமல், திருவாய்மொழி (9-5-8) - சொல் பயிற்றுய நல்வள மூட்டினீர் பண்புடையீரே - என்று இயலாத நிலையிலும். (துரப்பன் என்னும் அதற்கும்) நாச்சியார் திருமொழி (5-10) - இன்று நாராயணனை வரக்கூவாயேல் இங்குத்து நின்றும் துரப்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆதரிக்காமல் உள்ள நிலையிலும் (உகந்து) - இப்படியாக உள்ள நிலைகளில் கூறப்பட்டதான இனிமையான சொற்கள் மற்றும் கடுமையான சொற்கள் ஆகியவற்றுக்கு “நமக்கு வேண்டியவர்களுடைய வெறுப்பு மற்றும் விருப்பம் ஆகிய இரண்டும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதன் வகைகளே ஆகும்” என்றுள்ள நினைவினால் மகிழ்ந்து.

வ்யாக்யானம் - (சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே கற்பியா வைத்த மாற்றம் கைகூப்பி வணங்கப்பாடி) “சொல்லெடுத்துத் தன் கிளியைச் சொல்லேயென்று துணை முலைமேல் துளிசோரச் சோர்கின்றானே” என்று திருநாமத்தைச் சொல்ல உபக்ரமித்து பலஹாநியாலே ஒரு சொல் சொல்லும்போது மலை யெடுக்குமாபோலேயாய் அதுவும் மாட்டாதே பரவச காத்ரரானவாறே, “கன்மிங்களென்றும்மையான் கற்பியா வைத்த மாற்றம்” என்கிறபடியே முன்பே கற்பித்து வைத்த சொல்லான திருநாமத்தைச் சொல் என்ன, “திருமாலைப் பாடக் கேட்டு வளர்த்ததானால் பயன் பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைக்கூப்பி வணங்கினானே” என்று கற்பித்தவர் தாங்கள் உபகார ஸ்ம்ருதி பண்ணி யநுவர்த்திக்கும்படி ப்ரீதி ப்ரேரிதராய்ச் சொல்லி, (ஆலியாவழையா) “ஆலியாவழையா வரங்காவென்று” என்கிறபடியே ஆநந்தத்தோடே திருநாமத்தைக் கொண்டு போது போக்குமவர்களாய், (பராபிமாநத்திலே ஒதுங்கின) “தேவுமற்றறியேன்” என்கிபடியே ஆசார்யாபிமாநமாதல் பாகவதாபிமாநமாதலாகிற பராபிமாநத்திலே ஒதுங்கினவர்களான,

விளக்கம் - (சொல்லெடுத்து கோர்த்தவாறே) - திருநெடுந்தாண்டகம் (13) - சொல்லெடுத்துத் தன் கிளியைச் சொல்லேயென்று துணை முலைமேல் துளிசோரச்

சோர்கின்றாளே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய திருநாமங்களை உரைக்கத் தொடங்கி, ஒரு சொல்லை உரைத்தவுடனேயே ஏற்பட்ட சோர்வு காரணமாக மலையை உயர்த்தியது போன்ற நிலையை அடைந்து, அந்த ஒரு சொல்லையும் கூற இயலாமல் தனது நிலையை இழந்து. (கற்பியா வைத்த மாற்றம்) - திருவாய்மொழி (6-8-6) - கன்மிங்க ளென்றும்மையான் கற்பியா வைத்த மாற்றம் - என்பதற்கு ஏற்ப முன்பே கற்பித்து வைக்கப்பட்ட சொல்லாகிய திருநாமத்தைக் கூறுவாயாக என்று உரைத்தால், (கைகூப்பி வணங்கப்பாடி) - திருநெடுந்தாண்டகம் (14) - திருமாலைப் பாடக் கேட்டு வளர்த்ததானால் பயன் பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைக்கூப்பி வணங்கினாளே - என்பதற்கு ஏற்ப கற்றுக் கொடுத்தவர்கள் தாங்கள் செய்த நன்றி பாராட்டி வணங்கும்படியாக ப்ரியத்தால் துண்டப்பட்டவர்களாக உரைத்து. (ஆலியா அழையா) - பெருமாள் திருமொழி (3-2) - ஆலியாவழையா வரங்காவென்று - என்பதற்கு ஏற்ப ஆனந்தத்துடன் அவன் திருநாமங்களை உச்சரித்தபடியே தங்களுடைய காலத்தை கழிப்பவர்களாக. (பராபிமாந்திலே ஒதுங்கின) - கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு (2) - தேவு மற்றறியேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆசார்யர்களிடம் உள்ள பற்றுதல், பாகவதர்களிடம் உள்ள பற்றுதல் என்று மற்றவர்கள் குறித்த பற்றுதல்களில் நிலைநிற்பவர்களாக உள்ள.

வ்யாக்யானம் - (நம்பிக்கன்பர், தலைமீதடிப் பொடி, உடையவருடையார் போல்வாரை) “தென்குருகூர்நகர் நம்பிக்கன்பன்” என்று ஆசார்யரான ஆழ்வார் விஷயத்தில் ப்ரேமமே நிரூபகமாம்படியிருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவிகள். “நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள் மீதே” என்று திருநாமத்தையண்டை கொண்ட பலத்தாலே யமாதிகள் தலையிலே அடியிடும்படி செறுக்கையுடையராய் பாகவதர்களுக்குப் பாததூளி போலே பரதந்த்ரராய் இதுவே நிரூபகமான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், “இராமாநுச னுடையார்” என்றே நிரூபகமாம்படி உடையவர்க்குப் பரதந்த்ரரான ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் முதலானவர்கள் போல்வாரை, (கிளி, பூவை குயில் மயிலென்னும்) குணஸாம்ய நிபந்தனமாகக் கிளியென்றும் பூவையென்றும் குயிலென்றும் மயிலென்றும் சொல்லுமென்றபடி. பூவையாவது நாகணவாய்ப்புள். மயிலைத் தூதுவிட்டமையன்றிக்கே யிருக்க அதை ஸஹபடித்தது, “யான் வளர்த்த கிளிகாள் பூவைகாள் குயில்காள் மயில்காள்” என்று ஸ்தலாந்தரத்திலே அருளிச் செய்கையாலே அதுக்கும் இதுவே ஸ்வாபதேசமென்று அறிவிக் கைக்காக.

விளக்கம் - (நம்பிக்கு அன்பர்) - கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு (11) - தென்குருகூர்நகர் நம்பிக்கன்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆசார்யராக உள்ள நம்மாழ்வார் விஷயத்தில் கொண்டுள்ள ப்ரேமை மூலமாகவே தன்னை அடையாளம் காண்பிக்கவல்லவராக உள்ள ஸ்ரீமதுரகவிகள். (தலைமீது அடிப்பொடி) - திருமாலை (1) - நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள் மீதே - என்பதற்கு ஏற்ப திருநாமத்தை அண்டி நின்ற பலம் காரணமாக யமன் முதலானவர்கள் தலையில் தங்களுடைய கால்களை வைக்கும்படியாக செருக்கு கொண்ட பாகவதர்களுக்குப் பாததுளி போன்று அவர்கள் வசப்பட்டவராகவும், அதனைக் கொண்டே தம்மை உணர்த்த வல்லவராகவும் உள்ள தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார். (உடையவர் உடையார்) - “இராமாநுசனை உடையார்” என்றே அடையாளம் காண்பிக்கவல்லவராகவும் உடையவருக்கு வசப்பட்டவர்களாகவும் உள்ள கூரத்தாழ்வான், திருமலையாண்டான், எம்பார், அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் போன்றவர்கள். (போல்வாரை) - இப்படிப்பட்டவர்களை. (கிளி பூவை குயில் மயில் என்னும்) - குணத்தின் ஒற்றுமை காரணமாக கிளி என்றும், பூவை என்றும், குயில் என்றும் மயில் என்றும் கூறுவார். பூவை என்றால் நாகணவாய்ப்புள் என்ற பறவை. மயிலைத் தூதுவிட்டதாகக் கூறவில்லை என்றாலும், அதனை உரைத்தது ஏன் என்றால், திருவாய்மொழி (8-2-8) - யான் வளர்த்த கிளிகாள் பூவைகாள் குயில்காள் மயில்காள் - என்று வேறு ஒர் இடத்தில் அருளிச்செய்த காரணத்தால், அங்கு உரைத்தற்கும் இதுவே மறைமுகமான பொருள் என்று உணர்த்தவே ஆகும்.

154. ஆசறு தூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே திரையுகளும் வ்யஸந வ்யதையற்றுத் தாய்வாயி லுண்ணும் பிள்ளைக் கிரைதேடி வைகலுடன் மேய்ந்து நுங்கால் பைங்கானமென்று ப்ரஹ்மரதம் பண்ணிக் கொடுத்தவை கொண்டு நல்ல பதத்தையும் வேண்டே னென்னுந் தனிப்பெரும் பித்தர் நம்முதலிகள் போல்வாரை நாரை கொக்கு குருகென்னும்.

அவதாரிகை - நாரை கொக்கு குருகென்று சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மபேசைஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆசறுதூவி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - நாரை, கொக்கு, குருகு என்று யாரைக் கூறுகிறார் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது (ஆசறு தூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே) “ஆசறு தூவி வெள்ளைக்குருகே” என்று ‘பழிப்பற்ற சிறகையுடைத்தாய் உள்ளும் புறம்பு மொக்க நிர்மலமா யிருக்கும் குருகே!’ என்று சொல்லப்பட்ட “ய: ஸ்மரேத் புண்டரீகாஷம் ஸ பாஹ்யாப்யந்தரச் சுசி:” என்கிற பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே கூடி, (திரையுகளும் வ்யஸந வ்யதையற்று) “வாயுந்திரையுகளும் கானல்மடநாராய்” என்று ஆமிசைஷகாக்ர சித்ததையாலே நாரையானது திரைகள் வந்து கிட்டி மேலே தாவிப்போகா நிற்கிற கானலிலே சலியாமலிருக்குமாபோலே, “கிரயோ வர்ஷதாராபிர் ஹந்யமநா ந விவ்யது:, அபியூயமாநா வ்யஸநைர் யதா தோஷஜ சேதஸ:” என்கிறபடியே பகவத்தேகாக்ர சித்ததையாலே ஸம்ஸார ஸமுத்ர தரங்கங்களான தாபத்ரய ரூப வ்யஸநங்கள் அஹமஹமிகயா வந்து மேலிடா நின்றாலும் அதுக்கு இடையாதே,

விளக்கம் - (ஆசறு தூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே) - திருவாய்மொழி (6-8-8) - ஆசறு தூவி வெள்ளைக்குருகே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “எந்தவிதமான பழிப்பு அற்றதாக உள்ள சிறகைக் கொண்டதாகவும், உள்ளும் புறமும் ஒரே போன்று தோஷம் இன்றி உள்ள குருகே” என்று கூறப்பட்டதான, ய: ஸ்மரேத் புண்டரீகாஷம் ஸ பாஹ்யாப்யந்தரச் சுசி: - யார் ஒருவன் தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை த்யானிக்கிறானோ அவன் உள்ளிலும் புறத்திலும் தூயவன் ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ளும் புறமும் தூய்மையுடன் கூடியபடி. (திரையுகளும் வ்யஸந வ்யதையற்று) - திருவாய்மொழி (2-1-1) - வாயுந்திரையுகளும் கானல்மடநாராய் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய உணவாகிய மீனைப் பிடிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் காரணமாக நாரையானது அலைகள் மேலே எழும்புவது போன்று வருகின்ற கானல்நீரிலும் சலிப்படையாமல் உள்ளது போன்று, ஸ்ரீமத்பாகவதம் (10-20-15) - கிரயோ வர்ஷதாராபிர் ஹந்யமநா ந விவ்யது:, அபியூயமாநா வ்யஸநைர் யதா தோஷஜ சேதஸ: - ஸர்வேச்வரனை மனதில் கொண்டவர்கள் துக்கத்தால் மூடப்பட்டாலும் வருந்தமாட்டார்கள், இதே போன்று மலைகளானவை மழையினால் அடிப்பட்டாலும் சலிப்பதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப பகவானிடம் மட்டுமே வைக்கப்பட்ட சிந்தனை கொண்டதன் காரணமாக, ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தின் அலைகளாக உள்ளதான மூன்று விதமான துன்பங்கள் இடைவிடாமல் வந்து தாக்கியபடி உள்ளபோதிலும், அதனால் சோர்ந்துவிடாமல்.

வ்யாக்யானம் - (தாய்வாயில் உண்ணும் பிள்ளைக்கு இரைதேடி) “தாய்வாயில் கொக்கின் பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும்” என்றும், “பழனக் கழனியதனுள் போய்ப் புள்ளுப்பிள்ளைக் கிரை தேடும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொக்கானது தன் வாயாலே எடுத்துக் கொடுக்க ஜீவித்திருக்கும் தன் பிள்ளைக்கு வாய்க்கடங்குமிரை தேடியிடுமாபோலே தங்கள் வாக்காலே உபகரிக்கும் பகவத் விஷயத்தை யுப ஜீவித்திருக்கும் குழைச் சரக்கான சிஷ்யர்களுக்கு பாகாநுகுணமாக ஸாத்ம்யமான பகவத் விஷயார்த்தங்களை சாஸ்த்ரங்களிலே ஆராய்ந்து உபகரித்து, (வைகலுடன் மேய்ந்து) “வைகல் பூங்கழிவாய் வந்து மேயும் குருகினங்காள்” என்றும், “காதல்மென் பெடையோடுடன் மேயும் கருநாராய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் போகஸ்தலங்களிலே தாங்களே சென்று தங்களைப் பிரியில் தரியாத ப்ரேமமுடைய சிஷ்யர்கள் உடனே கூட பகவத் குணாநுபவம் பண்ணி. (நுங்கால் பைங்கானமென்று ப்ரஹ்மரதம் பண்ணி) “நுங்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ” என்றும், “பைங்கான மீதெல்லா முனதேயாகப் பழனமீன் கவர்ந்துண்ணத் தருவன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்கள் பக்கலுப ஜீவித்த சிஷ்யர்கள் உபகார ஸ்ம்ருதியாலே சிரஸாவஹிக்கையாகிற ப்ரஹ்மரதம் பண்ணி. (கொடுத்தவை கொண்டு) “சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்” என்கிற க்ரமத்திலே ஸாத்ரமாக ஸமர்ப்பித்தவற்றை அங்கீகரித்து.

விளக்கம் - (தாய் வாயில் உண்ணும் பிள்ளைக்கு இரைதேடி) - பெரியதிருமொழி (9-6-1) - தாய்வாயில் கொக்கின் பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும் - என்றும், பெரியதிருமொழி (5-1-2) - பழனக் கழனியதனுள் போய்ப் புள்ளுப்பிள்ளைக் கிரை தேடும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, கொக்கானது தன்னுடைய அலகுகள் மூலம் இரையை அளிக்க, அதனை மட்டுமே நம்பியுள்ள தனது குஞ்சுக்கு, அதனுடைய வாய்க்குள் அடங்கும்படியான இரையைத் தேடிக் கொடுப்பது போன்று, தங்களுடைய வாக்கிலிருந்து வருகின்ற பகவத் விஷயத்தை மட்டுமே அண்டியபடி வாழ்கின்ற சிஷ்யர்களுக்கு அவரவர்களுடைய புத்திக்கு எட்டும் விதமாக அறியக்கூடிய பகவத் விஷயங்களை சாஸ்த்ரங்களில் ஆராய்ந்து எடுத்து வந்து உபதேசித்து உதவி செய்த. (வைகல் உடன் மேய்ந்து) - திருவாய்மொழி (6-1-1) - வைகல் பூங்கழிவாய் வந்து மேயும் குருகினங்காள்” - என்றும், திருவாய்மொழி (6-11-2) - காதல்மென் பெடையோடுடன் மேயும் கருநாராய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து காலங்களிலும் பகவத்விஷயம் என்பதான இன்பத்தை அனுபவிக்கும் இடங்களில்

தாங்கள் சென்று, தங்களை விட்டுப் பிரிய நேர்ந்தால் பொறுத்துக்கொள்ள இயலாதபடி உள்ள ப்ரேமை நிறைந்த சிஷ்யர்களுடன் சேர்ந்து நின்று பகவானுடைய குணங்களை நன்றாக அனுபவித்து. (நுங்கால் பைங்கானமென்று ப்ரஹ்மரதம் பண்ணி) - திருவாய்மொழி (9-7-1) - நுங்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ - என்றும், திருநெடுந்தாண்டகம் (27) - பைங்கான மீதெல்லா முனதேயாகப் பழனமீன் கவர்ந்துண்ணத் தருவன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தங்களிடம் உதவிகள் பெறுவதன் காரணமாக ஜீவிக்கின்ற சிஷ்யர்கள், அத்தகைய செய்நன்றி காரணமாகத் தலையால் தாங்குதல் என்னும் ப்ரஹ்மரதத்தைச் செய்து, (கொடுத்தவை கொண்டு) - சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸ்தகுருப்யோ நிவேதயேத் - தனது சரீரம், பொருள்கள், உயிர் ஆகியவற்றைத் தனது ஆசார்யனுக்காக அளிக்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் சமர்ப்பித்தவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு.

வ்யாக்யானம் - (நல்ல பதத்தையும் வேண்டேனென்னு மித்யாதி) “நல்ல பதத்தால் மனை வாழ்வர்” என்று பாகவத கைங்கர்யத்துக்குறுப்பான கார்ஹஸ்த்யத்தையும் ஸம்ஸார வெக்காய மடியான பயத்தாலே “இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண்டேன்” என்று உபேக்ஷிக்குமவர்களாயுள்ள “அங்கையாழி யரங்கனடியிணை தங்கு சிந்தைத் தனிப் பெரும் பித்தரா”ன ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், ஆசார்யபதஸ்தரான நம்முதலிகள் போல்வாரை குணஸாம்யத்தாலே நாரையென்றும் கொக்கென்றும் குருகென்றும் சொல்லுமென்கை. “நன்னீல மகன்றில்காள்” என்று மகன்றில்களையும் தூதுவிட்டமை ஒத்திருக்கச்செய்தே அதுக்கு ஸ்வாபதேசமருளிச் செய்யாதொழிந்தது அதில் இப்படி பரக்கச் சொல்லத்தக்கதில்லாமையலும் இந்த ந்யாயத்திலே தத்ஸமாந குணரைச் சொல்லிக் கொள்ளுமித்தனையன்றோ வென்னு மித்தைப் பற்றவும். மகன்றிலாவது அன்றிலிலே ஓரவாந்தரபேதம். ஆகவிப்படி தூத்ய ப்ரகரணத்திலே சொல்லுகிற பக்ஷயவாந்தரங்களுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (நல்ல பதத்தையும் வேண்டேன்) - திருவாய்மொழி (8-10-11) - நல்ல பதத்தால் மனை வாழ்வர் - என்பதற்கு ஏற்ப பாகவத கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்றபடியான இல்லறத்தையும் கூட, ஸம்ஸாரத் துன்பம் காரணமாக ஏற்படும் பயத்தால் பெருமாள் திருமொழி (4-5) - இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண்டேன் - என்று வெறுப்பவர்களாக உள்ள, பெருமாள் திருமொழி (3-9) - அங்கையாழி யரங்கனடியிணை

தங்கு சிந்தைத் தனிப் பெரும் பித்தர் - என்பவராகிய ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள். (நம்முதலிகள் போல்வாரை) - ஆசார்ய இடத்தில் நின்றவர்களாகிய நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களை. (நாரை கொக்கு குருகு என்னும்) - குணங்களுடைய ஒற்றுமை காரணமாக நாரை என்றும், கொக்கு என்றும், குருகு என்றும் கூறுவார். திருவாய்மொழி (1-4-4) - நன்னீல மகன்றில்காள் - என்று மகன்றிலையும் தூதாக அனுப்பியுள்ளபோது, அது யாரைக் குறிக்கிறது என்று அதற்கான மறைமுகமான பொருளை அருளிச்செய்யாமல் விட்டது ஏன் என்றால் - அதற்கு இவ்விதமாக விரிவாக உரைப்பதற்கு ஏதும் இல்லாத காரணத்தாலும், இந்த ந்யாயம் காரணமாக அது போன்ற குணம் கொண்டவர்களையும் கூறுவதற்கு யாரும் இல்லை என்ற காரணத்தாலும் ஆகும். மகன்றில் என்பது அன்றில் இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பறவையே ஆகும். இப்படியாகத் தூது விடும் இடத்தில் வருகின்ற பலவிதமான பறவைகளுக்கான மறைமுகமான கருத்தை இவ்விதம் அருளிச்செய்தார்.

155. பூண்டநாள் சீர்க் கடலையுட் கொண்டு திருமேனி நன்னிற மொத்து உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து ஜ்ஞாநஹ்ரதத்தைப் பூரித்துத் தீங்கின்றி வாழ நிதி சொரிந்து கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து வெளுத்தொளித்துக் கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியே பேறான அன்பு கூருமடியவர் உறையிலிடாதவர் புயற்கை யருள்மாரி குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்.

அவதாரிகை - இனிமேல் இப் ப்ரகரணத்தில் மேகமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்கஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (பூண்டநாள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து இந்தப் பகுதியில் மேகம் என்று யாரைக் கூறுகிறார் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, (பூண்டநாள் சீர்க்கடலையுட் கொண்டு) வர்ஷிக்கைக்குடலான காலங்களில் கடலிலே புக்கு அதில் நீரைப் பருகிக் கொண்டிருக்கும் மேகம்போலே “நீண்ட தோள் மால்கிடந்த நீள் கடல் நீராடுவான் பூண்ட நாளெல்லாம் புகும்” என்றும், “திருமால் சீர்க்கடலை யுட்பொதிந்த சிந்தனையேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே விடிந்த நாளெல்லாம் அவன் காணவளர்ந்தருளுகிற கடலிலே புகுந்து ச்ரிய:பதியான அவனுடைய கல்யாண குண ஸாகரத்தை “மனவுட்கொண்டு” என்கிறபடியே உள்ளே

யடக்கிக்கொண்டு, (திருமேனி நன்னிறமொத்து) “திருமால் திருமேனியொக்கும்” என்றும், “கண்ணன்பால் நன்னிறங்கொள் கார்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேகமானது அவன் திருமேனியொடொத்த நிறத்தை உடைத்தா யிருக்குமாபோலே விக்ரஹ வர்ணத்தால் அவனோடு ஸாம்யாபந்நராய். (உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து) “உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாம் திரிந்து” என்று மேகமானது வர்ஷமுக்கேந ப்ராணி ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக விஸ்த்ருதமான ஆகாசப் பரப்பெங்கும் ஸஞ்சரிக்குமாபோலே ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களை ரக்ஷிக்கைக்காக “தீர்த்தகரராமின் திரிந்து” என்றும், “தீதில் நன்னெறி காட்டியெங்கும் திரிந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே லோகபாவநராய் உஜ்ஜீவநமார்க்க ப்ரதர்சகராய்க் கொண்டு ஸர்வத்ர ஸஞ்சாரம் பண்ணி. (ஜ்ஞாந ஹ்ரதத்தைப் பூரித்து) மேகம் வர்ஷத்தாலே தடாகாதிகளை நிறைக்குமாபோலே “ஜ்ஞாநஹ்ரதே த்யாந ஜலே ராக த்வேஷமலாபஹே, ய: ஸ்நாதி மாநஸே தீர்த்தே ஸ யாதி பரமாம் கதிம்” என்று மாநஸ தீர்த்த வர்ணனத்தில் சொன்ன ஜ்ஞாநமாகிற ஹ்ரதத்தைத் தாங்கள் வர்ஷிக்கிற பகவத் குண ஜலங்களாலே நிறைத்து, (தீங்கின்றி வாழ நிதி சொரிந்து) “தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து” என்றும், “வாழவுலகினில் பெய்திடாய்” என்றும், “மாழுத்த நிதி சொரியும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநர்த்தகந்தமின்றிக்கே அகிலருமுஜ்ஜீவிக்கும்படி பகவத் குணரத்னங்களை வர்ஷித்து.

விளக்கம் - (பூண்டநாள் சீர்க்கடலையுட் கொண்டு) - மழையைப்பொழியும் காலங்களில் கடலில் புகுந்து அதில் உள்ள நீரைப் பருகியபடி உள்ள மேகம் போன்று, மூன்றாம் திருவந்தாதி (69) நீண்ட தோள் மால்கிடந்த நீள் கடல் நீராடுவான் பூண்ட நாளெல்லாம் புகும் - என்றும், பெரிய திருவந்தாதி (69) - திருமால் சீர்க்கடலை யுட்பொதிந்த சிந்தனையேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப விடிந்த நாள் முழுவதும் அவன் கண் வளர்ந்தருளுகிற திருப்பாற்கடலில் புகுந்து மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய அவனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள் என்னும் ஸமுத்திரத்தை, பெரியதிருமொழி (7-3-1) - மனவுட் கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளே அடக்கிக்கொண்டு. (திருமேனி நல்நிறம் ஒத்து) - திருவிருத்தம்(32) - திருமால் திருமேனியொக்கும் - என்றும், பெரிய திருவந்தாதி (85) - கண்ணன்பால் நன்னிறங்கொள் கார் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மேகமானது அவனுடைய திருமேனியின் நிறத்தைக் கொண்டதாக இருப்பது போன்று, தங்களுடைய செயல்கள் போன்ற பலவற்றாலும் அவனுடன் ஒத்த நிறம் கொண்டவர்களாகவும். (உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து) - திருவிருத்தம் (32) - உயிரளிப்பான்

மாகங்களெல்லாம் திரிந்து - என்பதற்கு ஏற்ப மேகமானது மழை மூலமாக அனைத்து உயிர்களையும் பாதுகாக்கும் விதமாகப் பரந்து விரிந்துள்ள ஆகாயம் முழுவதும் ஸஞ்சரிப்பது போன்று ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள ஜீவாத்மாக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக இரண்டாம் திருவந்தாதி (14) - தீர்த்தகரராமின் திரிந்து - என்றும், பெருமாஸ்திருமொழி (2-6) - தீதில் நன்னெறி காட்டியெங்கும் திரிந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உலகத்தைத் தூய்மையாக்குபவர்களாகவும், கரையேறும் வழியைக் காண்பிப்பவர்களாகவும் இருந்து அனைத்து இடத்திலும் ஸஞ்சரித்தபடி. (ஜ்ஞாந ஹ்ரதத்தைப் பூரித்து) - மேகமானது மழையைப் பொழிந்து தடாகத்தை நிரம்புவது போன்று, ஜ்ஞாநஹ்ரதே த்யாந ஜலே ராக த்வேஷமலாபஹே, ய: ஸ்நாதி மாநஸே தீர்த்தே ஸ யாதி பரமாம் கதிம் - ஞானம் என்ற மடுவைக்கொண்டதும் த்யானம் என்ற நீரைக் கொண்டதும் ஆசை மற்றும் கோபம் போன்ற களங்கங்ளை விலக்குவதும் ஆகிய மனத்தில் உள்ள தீர்த்தத்தில் நீராடும் ஒருவன் உயர்ந்த கதியை அடைகிறான் - என்று மனதில் உள்ள தீர்த்தத்தைக் குறித்துக் கூறப்பட்ட இடத்தில் கூறப்பட்டதான ஞானம் என்ற மடுவைத் தாங்கள் பொழிகின்ற பகவத்குணங்கள் என்ற நீரால் நிரப்பி. (தீங்கின்றி வாழ நிதி சொரிந்து) - திருப்பாவை (3) - தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து - என்றும், திருப்பாவை (3) - வாழவுலகினில் பெய்திடாய் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (8-2) - மாமுத்த நிதி சொரியும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எந்தவிதமான தாழ்வும் இன்றி அனைவரும் பிழைக்கும் விதமாக பகவத் குணங்கள் என்னும் இரத்தினங்களைப் பொழிந்து.

வ்யாக்யானம் - (கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து) ஓளதார்யாதிசயத்தாலே உபகரித்ததை நினையாதே “இன்னமும் உபகரிக்கப் பெற்றிலோம்! நாம் செய்தது போருமோ?” என்று லஜ்ஜித்து. (வெளுத்தொளித்து) உபகரிக்கப் பெறாதபோது உடம்பு வெளுத்து ஒளித்து. (கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியே பேறான) உபகரிக்கும் தசையில் எதிர்த்தலையில் ஸம்ருத்தி கண்டுகந்து அந்த பரஸம்ருத்தியே தங்களுக்குப் பேறாக நினைத்திருக்கிற, (அன்புகூருமடியவர்) “ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூறுமடியவரான” முதலாழ்வார்கள். (உறையிலிடாதவர்) உருவின வாள் உறையிலிடாதே ஆதிமத்யாந்தம் தேவதாந்தராவரத்வ ப்ரதிபாதந பூர்வகமாக பகவத் பரத்வத்தை யுபபாதிக்கும் திருமழிசைப்பிரான். (புயற்கையருள்மாரி) “காரார் புயற்கைக் கலிகன்றி” என்றும், “அருள்மாரி” என்றும் ஓளதார்யத்தில் மேகஸத்ருசராய்க் கொண்டு க்ருபையை வர்ஷிக்கும் திருமங்கையாழ்வார். (குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்)

“குணந்திகழ் கொண்டல்” என்று குணோஜ்ஜ்வலமான மேகமாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானார் போல்வாரை இந்த குணஸாம்யத்தையிட்டு மேகமென்று சொல்லுமென்றபடி. பேற்றுக்கு அடி இவர்களாகையாலே ப்ராப்யத்தில் த்வரை தோன்றப் பலகாலும் தூதுவிடுவர்.

விளக்கம் - (கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து) - தங்களுடைய தாராள மனம் காரணமாக உதவி செய்ததை எண்ணாமல், “இவர்களுக்கு இன்னமும் அளித்திருக்கலாம், நாம் அளித்தது போதுமானதாக இருந்ததோ?” என்று வெட்கம் அடைந்து. (வெளுத்து ஒளித்து) - மழையைப் பொழியாதபோது மேகங்கள் வெளுப்பது போன்று தாங்கள் உதவி செய்யாதபோது உடல் வெளுத்து யார் கண்களிலும் படாமல் மறைந்து. (கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியே பேறான) - உதவி செய்யும்போது மற்றவர்களுடைய நிறைவு என்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்து, இவ்விதம் அவர்கள் நிறைவுடன் உள்ளதே தங்களுடைய பேறு என்று எண்ணியபடி உள்ள. (அன்புகூருமடியவர்) - பெரியதிருமொழி (2-10-4) - ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூறுமடியவர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள முதலாழ்வார்கள். (உறையில் இடாதவர்) - உருவிய வாளை உறையில் இடாமல் உள்ளது போன்று தொடக்கம், நடு, இறுதி ஆகியவற்றில் மற்ற தேவதைகளின் தாழ்வை உரைத்து ஸர்வேச்வரனுடைய மேன்மையை உரைக்கின்ற திருமழிசையாழ்வார். (புயற்கையருள்மாரி) - பெரியதிருமொழி (3-2-10) - காரார் புயற்கைக் கலிகன்றி - என்றும், பெரியதிருமொழி (3-4-10) - அருள்மாரி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தாராளமாக உள்ள தன்மையில் மேகம் போன்று இருந்து கருணையைப் பொழிகின்ற திருமங்கையாழ்வார். (குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்) - இராமாநுச நூற்றந்தாதி (60) - குணம் திகழ் கொண்டல் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒளிர்ந்தபடி உள்ள மேகமாகக் கூறப்பட்ட எம்பெருமானார். (போல்வாரை) - முதலானவர்களை. (மேகம் என்னும்) - அவர்களுடைய குணத்தின் ஒற்றுமை காரணமாக மேகம் என்று கூறுவார். பேற்றுக்கான காரணம் இவர்களாக உள்ளதால் பேற்றினை விரைவாக அடையவேண்டும் என்ற பதற்றத்தால் பலமுறை தூதுவிடுவார்கள்.

156. தம்பிழையுஞ் சிறந்த செல்வமும் படைத்த பரப்பும் தமரோட்டை வாஸமும் மறப்பித்த சுகுமாதீசுடாஸாரஸ்ய ஸௌந்தர்யங்களை யுணர்த்தும் வ்யூஹ விபவ பரத்வ த்வயார்ச்சைகள் தூது நாலுக்கும் விஷயம்.

அவதாரிகை - இனி இப்படி இவர் தூதுவிடும்படி முகம் காட்டாமையே ஹேதுவையும், தூது விடுகைக்குப் பற்றாசையும், அதுக்கு விஷயத்தையும் தூது நாலுக்கும் வகையிட்டருளிச்செய்கிறார் மேல் (தம்பிழையும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, இவர் இவ்விதம் தூது விடும்படியான நிலை ஏற்படும்விதத்தில் தனது முகத்தை அவன் காண்பிக்காத காரணத்தையும், தூதுவிடுதலுக்கான காரணத்தையும், அதற்கான விஷயத்தையும், நான்கு தூதுகளுக்கான வகையையும் இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது (தம்பிழை மறப்பித்த சுகமையை யுணர்த்தும் வ்யூஹம் முதல் தூதுக்கு விஷயம்) “அஞ்சிறைய மடநாரை”யில், “என் பிழையே நினைந்தருளி” என்று தன் மேன்மையாலே இத்தலையில் தண்மை பாராதே வந்து கலந்தான், கலக்கக்கொள்ள நம் தோஷ தர்சனத்தைப் பண்ணிப் பிரிந்து நம் அபராதத்தையே பார்த்துத் தன் சுகமையை மறக்கையாலே இத்தலையை நினையாதிருந்தானத்தனை; “அவன் தன்னுடைய அபராத ஸஹத்வத்தையறிவிக்க வரும்” என்று அறுதியிட்டு “என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு” என்று அபராத ஸஹத்வம் பற்றாசாக, “கடலாழி நீர் தோற்றி யதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழி யம்மாளைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி” என்று ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளினவனுக்கு ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனம் “விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி: ஈச்வராய நிவேதிதும்” என்கிறபடியே திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ளுகையன்றோவென்று இத்தைச் சொல்லவேணுமென்று வ்யூஹத்திலே தூதுவிடுகையாலே தம்பிழை மறப்பித்த சுகமையை யுணர்த்திவிட்ட வ்யூஹம் ப்ரதம தூதுக்கு விஷயம்.

விளக்கம் - (தம்பிழை மறப்பித்த சுகமையை யுணர்த்தும் வ்யூஹம் முதல் தூதுக்கு விஷயம்) - திருவாய்மொழி (1-4) - அஞ்சிறைய மடநாராய் - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ள திருவாய்மொழி (1-4-7) - என் பிழையே நினைந்தருளி - என்பதற்கு ஏற்ப தனது மேன்மை காரணமாக வந்து கலப்பவர்களுடைய தாழ்வை ஆராயாமல் வந்து கலந்தான். அவ்விதம் கலந்து நம்முடைய தோஷங்களைப் பார்த்துப் பிரிந்து, நம்முடைய குற்றங்களையே பார்த்து, தனது பொறுமையை அவன் மறப்பதாலே இவரை அவன்

நினைக்காமல் இருந்தான். ஆனால் அவன் தன்னுடைய “குற்றங்களைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ளும் தன்மை” என்பதை உணர்த்துவதற்காக வருவான் என்ற நம்பிக்கையுடன், திருவாய்மொழி (1-4-7) - என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய பொறுமை என்பதையே காரணமாகக் கொண்டு, திருவாய்மொழி (1-4-10) - கடலாழி நீர் தோற்றி யதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழி யம்மாணைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி - என்று இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும் நோக்கத்தைக் கொண்டவனாகத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தபடி உள்ளவனுக்கு ஸ்ருஷ்டியின் மூலம் கிடைப்பதன் பயன், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி: ஈச்வராய நிவேதீதும் - ஸர்வேச்வரனை வணங்குவதற்காகவே கைகால்களுடன் கூடிய இந்த விசித்ரமான சரீரம் முன்பு உண்டாக்கப்பட்டது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனுடைய திருவடிகளில் நம்முடைய கைங்கர்யத்தை ஏற்பதே ஆகும் அல்லவோ என்று அவனுக்கு உணர்த்த விரும்பி, வ்யூஹத்திற்கு தூதுவிடப்பட்டது. ஆகவே நம்முடைய பிழைகளானவை, அவனுடைய பொறுமை என்ற குணத்தை அவன் மறக்கும்படிச் செய்தன; இதனை மீண்டும் நினைவு கூறும்வகையில் செய்ததே முதல் தூதிற்கான விஷயம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீசையை யுணர்த்தும் விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்) “வைகல் பூங்கழிவாயி”ல், “சிறந்த செல்வம் மல்கு திருவண்வண்டுருறையும்” என்று ஆர்த்த ரக்ஷணம் பண்ணி வாரா நிற்கச்செய்தே திருவண்வண்டுரின் ஐச்வர்யத்தைக் கண்டு கால் தாழ்ந்து தன் ஆர்த்தரக்ஷண தீசையை மறக்கையாலே நம்மை நினையாதிருந்தானத்தனை; ஆர்த்த ரக்ஷணமொரு தலையானால் மற்றொன்றில் கால் தாழ்மவனல்லாமையாலே அத்தை யறிவிக்க வருமென்று, “புணர்த்த பூந்தண்டுழாய் முடி நம் பெருமாணைக் கண்டு” என்று ஆர்த்தரக்ஷண தீக்ஷிதத்வம் பற்றாசாக, “மாறில் போரரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையுமுள ளென்மின்கள்” என்று பிராட்டி நிமித்தமாக ராவணனுக்கு வாஸ்பூமியான லங்கையில் அரணைத் துகளாக்கின ஏகவீரனான சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்கு ரக்ஷயவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தி யுண்டென்று சொல்லுங்கோளென்று விபவத்திலே தூது விடுகையாலே சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீசையை யுணர்த்திவிட்ட விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்.

விளக்கம் - (சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீசைஷயை யுணர்த்தும் விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்) - திருவாய்மொழி (6-1) - வைகல் பூங்கழிவாய் - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ள திருவாய்மொழி (6-1-3) - சிறந்த செல்வம் மல்கு திருவண்வண்டுருறையும் - என்பதற்கு ஏற்ப துன்பம் அடைந்தவர்களைப் பாதுகாத்தபடி வந்தான். அப்போது திருவண்வண்டுரில் உள்ள ஐச்வரியத்தைக் கண்டு அங்கேயே நின்றான். இதனால் துன்பம் அடைந்தவர்களைக் காத்தல் என்ற தனது கொள்கையை மறந்து, நம்மை எண்ணாமல் இருந்தான். துன்பம் அடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுதல் என்பது ஒரு நிலை என்றால், மற்றொன்றில் நிலைப்பவன் என்பது அல்லாமையால், அதனை உணர்த்துவதற்காக இவன் வருவான் என்று நம்பியபடி, திருவாய்மொழி (6-1-5) - புணர்த்த பூந்தண்டுழாய் முடி நம் பெருமானைக் கண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப துன்பம் அடைந்தவர்களைப் பாதுகாத்தல் என்பதான அவனுடைய விரதத்தையே காரணமாகக் கொண்டு, திருவாய்மொழி (6-1-10) - மாறில் போரரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்றுக்கந்த ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையுமுள ளென்மின்கள் - என்று கூறவதற்கு ஏற்ப சீதை காரணமாக இராவணன் வசித்து வந்த இலங்கையின் அரணைத் துகள்கள் ஆக்கியவனும் மற்றொரு துணை வேண்டாதபடியான வீரனும் ஆகிய இராமனுக்கு, “உன்னால் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய பொருள்களில் நானும் ஒருவன் ஆவேன்” என்று கூறுவீர்களாக என விபவ விஷயம் குறித்துத் தூது விட்டான். இதனால் சிறந்த செல்வமானது, “துன்பம் உள்ளவர்களைப் பாதுகாத்தல்” என்ற விரதத்தை அவன் மறக்கும்படிச் செய்தபோது, அதனை நினைவுபடுத்த விடுத்த தூதானது இரண்டாவது ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (படைத்த பரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தை யுணர்த்தும் பரத்வ த்வயம் மூன்றாம் தூதுக்கு விஷயம்) “பொன்னுலகாளீ”ரில் “முன்னுலகங்களெல்லாம் படைத்த முகில்வண்ணன் கண்ணன் என்னலங் கொண்ட பிரான் தனக்கு” என்று ஸ்ருஷ்டமான ஐகத்தின் பரப்பை ரக்ஷிக்கிற பராக்காலே ஆச்ரிதரோடு தனக்குண்டான ஐகரஸ்யத்தை மறந்து, அது கொண்டு தம்மை நினையாதிருந்தானித்தனை, “தன் மன்னு நீள் கழல் மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்” என்று ஆச்ரிதரோடு ஏகரஸனாகையாலே அதையறிவிக்க வருமென்று ஐகரஸ்யம் பற்றாசக “வானவர் கோனைக் கண்டு யாமிதுவோ தக்கவாறு என்ன வேண்டும்” என்று பரத்வத்திலும், “எங்குச் சென்றாகிலுங் கண்டிதுவோ தக்கவாறென்மின்” என்று அதீந்த்ரியதயா பரத்வ ஸத்ருசமான

அந்தர்யாமித்வத்திலும் தூதுவிடுகையாலே, படைத்த பரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தை யுணர்த்திவிட்ட பரத்வ த்வயம் மூன்றாம் தூதுக்கு விஷயம்.

விளக்கம் - (படைத்த பரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தை யுணர்த்தும் பரத்வ த்வயம் மூன்றாம் தூதுக்கு விஷயம்) - திருவாய்மொழி (6-8) - பொன்னுலகாளீர் - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ள திருவாய்மொழி (6-8-1) - முன்னுலகங்களெல்லாம் படைத்த முகில்வண்ணன் கண்ணன் என்னலங் கொண்ட பிரான் தனக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த உலகத்தைக் காப்பாற்றுதல் என்ற துடிப்பு காரணமாக அடியார்களுடன் தனக்கு உண்டான இன்பத்தை மறந்து, அதன் காரணமாக நம்மை எண்ணாமல் இருந்தான். திருவாய்மொழி (6-8-6) - தன் மன்னு நீள் கழல் மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான் - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களுடன் சேர்ந்த இன்பத்தை உடையவன் என்பதால், தான் இவ்விதம் பிரிந்ததைக் கூற வருவான் என்று நம்பி அந்த இன்பம் காரணமாகவே, திருவாய்மொழி (6-8-5) - வானவர் கோனைக் கண்டு யாமிதுவோ தக்கவாறு என்ன வேண்டும் - என்று பரத்வம் குறித்தும், திருவாய்மொழி (6-8-5) - எங்குச் சென்றாகிலுங் கண்டிதுவோ தக்கவாறென்மின் - என்று காண இயலாதபடி உள்ள பரத்வத்திற்கு ஒப்பான அந்தர்யாமி நிலையைக் குறித்தும் தூதுவிடுவதால், தான் ஸ்ருஷ்டித்த இந்த உலகமானது மறக்க வைத்ததான அடியார்களுடன் சேரும் இன்பம் என்பதை நினைவுபடுத்த அனுப்பிய தூதானது மூன்றாவது ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்தும் அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷயம்) “எங்கானலி”ல், “தமரோடங்குறைவார்க்கு” என்று தம்மையுடைய பாகவதர்களோட்டைச் சேர்த்தியின் இனிமையாலே, பிரிந்தார்க்கு ப்ராணன் கொண்டிருக்க வொண்ணாதபடியான தன் ஸௌந்தர்யத்தை மறந்து அது கொண்டு பிரித்திட்டு வைத்துப்போய் நம்மை நினையாதிருந்தாரத்தனை, இவ்வடிவழகைப் பிரிந்தார் தரிப்பரோவென்று அவ்வழகை யறிவித்துவிட்டால் வாராதிராரென்று, “செக்கமலத்தலர்போலும் கண் கை கால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலை போலும் திருமேனியடிகளுக்கு தக்கிலமே கேளீர்கள்” என்றும், “பூந்துழாய் முடியார்க்கு” என்று தொடங்கி, “தாம் தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்று” என்று ஸௌந்தர்யம் பற்றாசாக “திருமூழிக்களத்தாருக்கு” என்று அர்ச்சவதாரத்திலே தூதுவிடுகையாலே தமரோட்டை

வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்திவிட்ட அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷயமென்றபடி.

விளக்கம் - (தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்தும் அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷயம்) - திருவாய்மொழி (9-7) - எங்கானல் - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ள திருவாய்மொழி (9-7-2) - தமரோடங்குறைவார்க்கு - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னை மிகவும் விரும்பியபடி உள்ள பாகவதர்களுடன் தான் கொண்ட சேர்த்தியால் ஏற்பட்ட இனிமையின் விளைவாக நம் அழகையும் மறந்து அதன் விளைவாக நம்மையும் மறந்து நின்றான். இப்படிப்பட்ட அழகைப் பிரிந்தவர்கள் உயிர்தாங்கமாட்டார்கள் என்று இந்த அழகினை உணர்த்தினால் அதன் பின்னர் வராமல் இருக்கமாட்டான் என்று எண்ணி, திருவாய்மொழி (9-7-2) - செக்கமலத்தலர்போலும் கண்கை கால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலை போலும் திருமேனியடிகளுக்கு தக்கிலமே கேளீர்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-9) - பூந்துழாய் முடியார்க்கு - என்று தொடங்கி, “தாம் தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்று” என்று அழகையே காரணமாகக் கொண்டு, “திருமுழிக்களத்தார்க்கு” என்று அர்ச்சாவதாரத்திற்குத் தூது விடப்பட்டது. இதனால் தனது அடியார்களுடன் சேர்ந்திருந்த காரணத்தால் மறக்கப்பட்ட தனது அழகை நினைவுபடுத்தும் விதமாக நான்காம் தூது அனுப்பப்பட்டது.

157. பகலோலக்கமிருந்து கறுப்புடுத்துச் சோதித்துக் காரியம் மந்த்ரித்து வேட்டையாடி ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி, ஆதுஞ் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்தவென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு விண்மீதென்கிற ஐந்திலும் காணலாம்.

அவதாரிகை - இப்படி பலவிடங்களிலும் தூதுவிட்டால் ப்ராப்ய வஸ்த்வைக்யம் குலையாதோவென்கிற சங்கையிலே, பரத்வாதிகளில் ஸ்தல பேதமொழிய வஸ்து பேதமில்லை யென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (பகலோலக்கம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பலரையும் குறித்துத் தூது விட்டால், “அடையவேண்டிய இலக்கு ஒன்றே ஆகும்” என்னும் ஸித்தாந்தம் முரண்படாதோ என்ற கேள்விக்கு

விடையாக, பரத்வம் போன்ற ஐந்து நிலைகளில் காணப்படுவது இடத்தின் வேறுபாடு மட்டுமே ஆகும் அல்லாமல், அடையப்படும் பொருளில் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்பதை உதாரணத்துடன் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, (பகலோலக்கமிருந்து) ஸகல பரிஜந ஸேவ்யனாய்க் கொண்டு தன் வீறு தோற்றப் பகலோலக்கமிருக்கையும், (கறுப்புடுத்துச் சோதித்து) ராஜ்யத்திலுள்ளார் தோஷகுணங்க ளறிகைக்காக ராத்ரியிலே பிறறறியாதபடி கறுப்புடுத்து நகரசோதநம் பண்ணுகையும், (கார்யம் மந்த்ரித்து) ராஜ்யத்தில் சிசைஷ ரசைஷகளுக்காகக் கார்யவிசாரம் செய்கையும், (வேட்டையாடி) பின்பு துஷ்டஸ்த்வ நிரஸநார்த்தமாக வேட்டையாடுகையும், (ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி) அந்த ச்ரமம் தீர பூந்தோப்புக்களிலே அபிமதவிஷயங்களோடே விளையாடுகையுமாகிற ராஜநீதியானது. (ஆதும் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்தவென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு) “பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமே யாள்கின்ற வெம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனார்” என்றும், “அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபயவிபூதியிலும் ஏகதேசமும் சேஷியாதபடி தன்னுடைய திவ்யாஜ்ஞையை நடத்துமவனாய், “பாரளந்த பேரரசே எம் விசும்பரசே எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே” என்று சொல்லப்பட்ட ஸௌலப்பய பரத்வ ப்ரணயித்வங்களாலே வந்த மூன்று முடிக்குரிய வானிளவரசான ஸர்வேச்வரனுக்கு. (விண்மீதென்கிற வைந்திலும் காணலாம்) “விண்மீதிருப்பாய்” என்று “வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணு ரசிந்த்யாத்மா பக்தைத் பாகவதைஸ் ஸஹ:” என்கிறபடியே, “பகல் கண்டேன்” என்கிற ஒரு பகலான பரமபதத்திலே, “ஒண்டொடியாள் திருமகளும்” தானுமாய் நித்யமுத்தர் ஸேவிக்க ஓலக்கமிருக்கையும்; “இவற்றுகெங்கும் மறைந்துறைவாய்” என்று “யமாத்மா ந வேத” என்கிறபடியே வ்யாப்ய பதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாதபடி அந்தர்யாமியாய், “உள்ளுருவாருள்ளிற்றெல்லாம்” அறிகையும்; “கடல் சேர்ப்பாய்” என்று பாற்கடல் யோகநித்திரை செய்து சேதந ரசேஷாபாயங்களைச் சிந்திக்கையும்; அந்தந்தம் “மண் மீதுழல்வாய்” என்று ரசுஷணார்த்தமாக வந்தவதரித்து, “களிறும் புள்ளுமுடன் மடிய வேட்டையாடி வருவான்” என்கிறபடியே ஆச்ரித விரோதி துஷ்டஸ்த்வ நிரஸனமாகிற வேட்டையாடுகையும்; “மலைமேல் நிற்பாய்” என்று விரோதி நிரஸந ச்ரமமாற நிரதிசய

போக்யங்களான “ஆராமம் சூழந்த” கோயில் திருமலை முதலான தேசங்களிலே ரஸோத்தரமாக வஸிக்கையுமாகிற இவையைந்திலும் காணலாமென்கை. இத்தால் பரத்வாதிகளில் ஸ்தல பேதமொழிய வஸ்து பேதமில்லாமை காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் – (பகலோலக்கமிருந்து) - அனைவராலும் வணங்கப்படுபவனாக இருக்கின்ற காரணத்தால் தனது ஆளுமை வெளிப்படும்படியாகப் பகலில் அரசசபையில் வீற்றிருத்தல். (கறுப்புடுத்துச் சோதித்து) - தனது நாட்டில் உள்ளவர்களுடைய குற்றங்கள் மற்றும் குணங்கள் ஆகியவற்றை அறியும்விதமாக இரவில் யாரும் அறியாதவிதத்தில் மாறுவேடம் பூண்டு நகர சோதனை செய்தல். (கார்யம் மந்த்ரித்து) - நாட்டில் உள்ள நல்லவர்களுக்கு ஏற்ற நன்மையைச் செய்து, அவர்களைக் காப்பாற்றத் தேவையான செயல்கள் குறித்து ஆராய்தல். (வேட்டையாடி) - தீயவிலங்குகளை அழிப்பதற்காக வேட்டை ஆடுதல். (ஆராமங்களிலே விளையாடும்) - வேட்டையாடிய களைப்பு நீங்கும்விதமாக பூந்தோட்டங்களில் தனக்கு விருப்பமானவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடுதல் என்பதான. (ராஜநீதி) - அரசர்களுக்கே உரிய செயல்பாடுகளை, (ஆதும் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற) - நாச்சியார் திருமொழி (11-3) - பொங்கோதம் சூழந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமே யாள்கின்ற வெம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனார் - என்றும், திருவிருத்தம் (33) - அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இரண்டு விபூதிகளிலும் ஒரு சிறிய அளவு கூட விடாதபடி தனது திவ்யமான ஆணையை நடத்துபவனாகவும். (பாரளந்தவென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு) - திருவிருத்தம் (80) - பாரளந்த பேரரசே எம் விசும்பரசே எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே - என்று கூறப்பட்டதான எளிமை, உயர்த்தி, அன்பு போன்ற தன்மைகள் மூலம் ஏற்பட்டதான மூன்று முடிக்கு உரியவன் என்றுள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு. (விண்மீதென்கிற வைந்திலும் காணலாம்) - திருவாய்மொழி (6-9-5) - விண்மீது இருப்பாய் - என்றும், வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணு ரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ: - சிந்திப்பதற்கும் அப்பாற்பட்டதான ஸ்வரூபத்தை உடைய, உலகங்கள் அனைத்திற்கும் நாயகனாகிய மஹாவிஷ்ணு நித்யஸூரிகளுடனும் பிராட்டிமார்களுடனும் ஸ்ரீவைகுண்டம் என்ற உயர்ந்த இடத்தில் வீற்றுள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இரண்டாம் திருவந்தாதி (81) - பகல் கண்டேன் - என்பதற்கு ஏற்ப பகலான பரமபதத்தில், திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஒண்தொடியாள் திருமகளும் -

என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள பெரியபிராட்டியும், தானும் நித்யஸூரிகள் மற்றும் முக்தாத்மாக்கள் ஆகியவர்கள் வணங்கி நிற்கும்படியாக ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்தும், திருவாய்மொழி (6-9-5) – இவற்றுள் எங்கும் - என்றும், உபநிஷத்தில் – யம் ஆத்மா ந வேத – எந்தப் பரம்பொருளை இந்த ஆத்மா அறியவில்லையோ – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் எந்தெந்த பொருள்களில் வ்யாபித்துள்ளானோ அவை ஏதும் தன்னை அறியாதபடி அந்தர்யாமியாகவும், திருமாலை (34) – உள்ளூருவாருள்ளிற்றெல்லாம் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவரின் உள்ளிருந்து அனைத்தையும் அறிதல்; திருவாய்மொழி (6-9-5) - கடல் சேர்ப்பாய் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப திருப்பாற்கடலில் யோகநித்திரையில் இருந்து அனைத்து சேதநர்களையும் காப்பாற்றும் வழிகளை ஆலோசித்தபடி இருத்தல்; தொடர்ந்து திருவாய் (6-9-5) - மண் மீது உழல்வாய் – என்பதற்கு ஏற்ப அனைவரையும் காப்பாற்றும் பொருட்டு வந்து அவதரித்தல்; நாச்சியார் திருமொழி (14-9) - களிறும் புள்ளமுடன் மடிய வேட்டையாடி வருவான் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது அடியார்களுக்கு விரோதிகளாக உள்ள தீயவர்களை அழிப்பது என்ற வேட்டை ஆடுதல்; திருவாய் (6-9-5) – மலை மேல் நிற்பாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப விரோதிகளை அழித்த பின்னர் ஏற்பட்ட களைப்பு நீங்குவிதமாக எல்லையற்ற இன்பம் அளிக்கவல்லதான, சிறிய திருமடல் (34) – ஆராமம் சூழ்ந்த - என்பதான திருவரங்க, திருமலை போன்ற திவ்யதேசங்களில் இன்பத்தை அளித்தபடி வசித்தல் போன்ற ஐந்திலும் காணலாம். இதன் மூலம், பரத்வம் போன்ற நிலைகள் அனைத்தும் இடவேற்றுமை மட்டுமே அல்லாமல் வஸ்து வேற்றுமை அல்ல என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

158. தமருகந்த அடியோமுக்கே யென்னும் பின்னானார் வணங்குமிடத்திலே யெல்லாம் பூர்ணம்.

அவதாரிகை - ஆனால் ஐந்திலு மொத்திருக்கையன்றிக்கே அர்ச்சாவதாரத்திலே இவர் அண்டியிருப்பானென் னென்னுமாகங்ஷையிலே இதன் குணபூர்த்தியை அருளிச்செய்கிறார் (தமருகந்த) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ஆனால் பரத்வம் போன்ற ஐந்து நிலைகளும் ஒரே போன்று உள்ளபோது, நம்மாழ்வார் அர்ச்சாவதாரத்தில் மட்டுமே அதிக ஈடுபாடு கொண்டது ஏன் என்ற கேள்விக்கு, அர்ச்சாவதாரத்தில் காணப்படும் குணங்களின் நிறைவை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர்” என்று ஆச்ரிதருகந்த த்ரவ்யங்களே தனக்குத் திருமேனியாகவும், அவர்களுகந்த திருநாமங்களே தனக்குத் திருநாமமாகவும் கொண்டிருக்குமென்றும். “அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீரிந்தனூரீரே” என்று தேச கால கரண விப்ரக்ருஷ்டதைகளாலே பரத்வாதிகளில் அணுகுகைக்கு ஆளன்றிக்கே அநந்யகதிகளா யிருக்கிற வெங்களுக்கு, ருசி பிறந்தபோதே நினைத்தவைகளெல்லா மநுபவிப்பிக்கைக்காகவன்றோ திருவிந்தனூரிலே வந்து நிற்கிறதென்றும் சொல்லப்பட்ட “பின்னானார் வணங்கும் சோதி” என்று அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானவர்களுக்கு அநுபாவ்யமான அர்ச்சாவதாரத்திலே, “ஸர்வம் பூர்ணம்ஸஹோம்” என்கையாலே பரத்வாதிகளி லநுபாவ்யமான குணங்களெல்லாம் பூர்ணமென்கை. ஆகவிப்படி ஆச்ரிதாதீந ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிகமாய் “அடியோமுக்கே” என்னும்படி கறை விழுந்தவிடமான அர்ச்சாவதாரத்தில் முற்பட்டவற்றிலுள்ளவையும் காணலாமாகையாலே “தேவ பிரானறியு” மென்னும்படி மண்டியிருப்பரென்று கருத்து.

விளக்கம் – (தமர் உகந்த) – முதல்திருவந்தாதி (44) – தமர் உகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர் – என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்கள் மிகவும் விரும்புகின்ற பொருள்களையே தனது திருமேனியாகவும், அவர்களுக்கு மிகவும் விருப்பமான திருநாமங்களையே தனது திருப்பெயராகவும் கொண்டிருப்பான் என்றும், (அடியோமுக்கே என்னும்) – பெரியதிருமொழி (4-9-5) - அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீரிந்தனூரீரே - என்பதற்கு ஏற்ப இடம், காலம், உறுப்புகள் போன்ற அனைத்தாலும் எட்டாத தூரத்தில் உள்ளதால் பரத்வம் போன்ற நான்கு நிலைகளை அண்டுவதற்கு ஏற்றவர்கள் யாரும் இன்றி, வேறு கதி அற்றவர்களாக இருக்கின்ற எங்களுக்கு அவன் மீது ஈடுபாடு ஏற்பட்ட உடனேயே நாங்கள் நினைத்த விதங்களில் எல்லாம் எங்களை அனுபவிக்கும்படிச் செய்வதற்காக அல்லவோ திருவிந்தனூரில் வந்து நிற்கிறான் என்றும் கூறப்பட்டதாகிய. (பின்னானார் வணங்கும் இடத்திலே) - திருநெடுந்தாண்டகம் (10) – பின்னானார் வணங்கும் சோதி - என்பதற்கு ஏற்ப அவதாரங்களுக்கு பிற்பட்ட காலத்திலே பிறந்தவர்களும் அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியான உள்ள அர்ச்சாவதாரத்திலே. (எல்லாம் பூர்ணம்) - ஸர்வம் பூர்ணம்ஸஹோம் – அனைத்தும் பரிபூர்ணமாக உள்ளது என்பதற்கு ஏற்ப பரத்வம்

போன்ற நிலைகளில் அனுபவிக்கத்தக்க அனைத்து குணங்களும், அர்ச்சாவதாரத்தில் முழுமையாக உள்ளன என்று கருத்து. இப்படியாக அடியார்களுக்கு வசப்பட்டுள்ள இயல்பையும், பொருந்தி இருத்தல் என்பதையும், பெரியதிருமொழி (4-9-5) – அடியோமுக்கே - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதையும் கொண்டதான கறைபடிந்த நிலையாகிய அர்ச்சாவதாரத்தில், முன்புள்ள நான்கு நிலைகளின் குணங்களையும் காணலாம். எனவே திருவாய்மொழி (7-10-10) – தேவபிரான் அறியும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுடன் இருப்பார் என்று கருத்து.

159. வன்பெருவானக முதலுய்ய இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி வடிவுடைக் கடலிடங் கட்கிலீயென்னு மவற்றில் இவள் திறத்தென்கொலோ வென்பிக்கிற வ்யூஹ ஸௌஹார்த்த ப்ரதாநம்.

அவதாரிகை - இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலே எல்லாம் பூர்ணமாகில் எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் எல்லா குணங்களும் ஒக்க ப்ரகாசிக்குமோவென்னு மாகாங்சைஷயிலே, பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமாயும் ஸாதாரணமாயிருக்கும் குணங்களில் ஓரோ குணம் ஓரோ திருப்பதியிலே ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும்படியை இவ்வாழ்வா ரநுஸந்தித்த திருப்பதிகள்தோறும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமான ஓரோ குணம் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கிற திருப்பதிகளை யருளிச்செய்யக் கோலி, அதில் திவ்யதேச ப்ரதானமான கோயிலில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை ஆதியிலே யருளிச்செய்கிறார் (வன்பெருவானகம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதமாக அர்ச்சாவதாரத்தில் அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களும் பரிபூர்ணமாக உள்ளது என்றாலும், அனைத்து திவ்யதேசங்களிலும் இந்த அனைத்து குணங்களும் ஓரே போன்று வெளிப்படுமோ என்ற சந்தேகம் எழுகிறது. இதற்கு விடை அளிக்கிறார். பரத்வம் போன்ற நிலைகளில், ஒவ்வொரு நிலைக்கு மட்டுமே உரியதாகவும், அந்த அனைத்திற்கும் பொதுவானதாகவும் உள்ள குணங்களில் ஒவ்வொரு குணமும் ஒவ்வொரு திவ்யதேசத்தில் முதன்மையாக வெளிப்படும் விதத்தை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பாசுரங்கள் கொண்டு விளக்குகிறார். முதலில் பரத்வம் போன்ற நிலையில், அந்தந்த நிலைகளுக்கே உரிய ஒவ்வொரு குணமும் முதன்மையாக வெளிப்படும் திவ்யதேசங்களை உரைக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார். ஆகவே அனைத்து

திவ்யதேசங்களிலும் முதன்மையான திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் வெளிப்படும் குணத்தைத் தொடக்கத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, (வன்பெருவானகமுதலுய்ய) “வன்பெரு வானகமுய்ய வமரமுய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசமுய்ய” என்று முதலில் ப்ரஹ்மலோகத்திலே யெழுந்தருளிப் பின்பு பூலோகத்தில் எழுந்தருளின கட்டளையில் நைமித்திக ப்ரளயத்துக்கு இளையாத ப்ரஹ்மலோகம் முதலான இவ்வருகுண்டான உபரிதந லோகங்களும் அங்குள்ள ப்ரஹ்மாதிகளும், பூமியும் இங்குள்ள மனுஷ்யரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக. (இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி) “திருவாள னினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கம்” என்றும், “திருவாளன் திருப்பதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவுள்ளமுகந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸ்ரீய:பதியுடைய திருப்பதியான கோயிலானது; (வடிவுடைய கடலிடம் கட்கிலீ யென்னுமவற்றில்) “வடிவுடை வானோர் தலைவனே” என்றும், “கடலிடங் கொண்ட கடல்வண்ணா” என்றும், “கட்கிலீ” என்றும், “காகுத்தா” என்றும் சொல்லும்படி தோன்றும் பரத்வாதிகளில் வைத்துக்கொண்டு (இவள் திறத்து என்கொலோவென்பிக்கிற வ்யூஹ ஸௌஹார்த ப்ரதாநம்) “இவள் திறத்தென் சிந்தித்தாய்” என்றும், “என்கொலோ முடிகின்றதிவட்கே” என்றும், ‘இவளிடையாட்டத்தில் தேவர் சிந்தித்ததென்? இவள் காரியம் என்னாய் முடியக்கடவது?’ என்று சொல்லும்படி பண்ணுகிற “பாற்கடல் யோக நித்திரை சிந்தை செய்”யும் வ்யூஹகுணமான ஸௌஹார்த்தத்தை ப்ரதானமாக வுடைத்தாயிருக்கு மென்கை. இஸ்தலத்திலே வ்யூஹ ஸௌஹார்தம் ப்ரதாந்யேந ப்ரகாசிக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - (வன்பெருவானகமுதலுய்ய) - பெருமாள் திருமொழி (1-10) - வன்பெரு வானகமுய்ய வமரமுய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசமுய்ய - என்பதற்கு ஏற்ப முதலில் ப்ரஹ்மலோகத்தில் எழுந்தருளி, அதன் பின்னர் பூலோகத்தில் எழுந்தருளிய விதத்தில், நைமித்திக ப்ரளயத்தால் பாதிக்கப்படாத ப்ரஹ்மலோகம் முதலான மற்ற லோகங்களும், அங்குள்ள நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களும், இந்த உலகில் உள்ள மனிதர்களும் பிழைத்துக் கரையேறும்விதமாக. (இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி) - பெரியாழ்வார் (4-9-10) - திருவாளன் இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கம் - என்றும், பெரியாழ்வார் (4-8-10) - திருவாளன் திருப்பதி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது திருவுள்ளம் மகிழ்ந்து திருக்கண்கள் வளர்கின்ற

மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய இருப்பிடமான திருவரங்கம் பெரியகோயில் என்பதானது, (வடிவுடைய கடலிடம் கட்கிலீ யென்னுமவற்றில்) – திருவாய்மொழி (7-2-10) – வடிவுடை வானோர் தலைவனே -என்றும், (7-2-7) - கடலிடம் கொண்ட கடல்வண்ணா – என்றும், (7-2-3) – கட்கிலீ - என்றும், (7-2-3) - காசுத்தா – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான பரத்வம் போன்ற பல்வேறு நிலைகளிலும் இருந்தபடி. (இவள் திறத்து என்கொலோவென்பிக்கிற வ்யூஹ ஸௌஹார்த ப்ரதாநம்) - திருவாய்மொழி (7-2-4) – இவள் திறத்தென் சிந்தித்தாய் - என்றும், (7-2-2) – என்கொலோ முடிகின்றதிவட்கே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இவள் விஷயத்தில் நீ என்ன நினைத்துள்ளாய்? இவளுடைய வாழ்க்கை எவ்விதம் செல்லப்போகிறது?” என்று புலம்பும்படியாகக் செய்கிற. (வ்யூஹ ஸௌஹார்த்த ப்ரதாநம்) – திருவாய்மொழி (2-6-5) - பாற்கடல் யோக நித்திரை சிந்தை செய்த - என்பதற்கு ஏற்ப யோக நித்திரையில் சிந்தனை செய்தபடி, வ்யூஹகுணமான “உலகில் உள்ளவர்களைக் காப்பாற்றுதல் எப்படி” என்ற எண்ணத்தையே முதன்மையாகக் கொண்டிருப்பதாக உள்ளது. ஆக திருவரங்கத்தில், “அனைத்தையும் காப்பது எப்படி” என்று சிந்தித்தபடி உள்ளதான ஸௌஹார்தம் என்ற குணமே முதன்மையாக வெளிப்படுகிறது.

160. மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில், போகின்ற ஏழுலக்குயிர் பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்ய முஜ்ஜ்வலம்.

அவதாரிகை – இனி, கோயிலுக்கனந்தரம் சொல்லப்படுவதான திருமலையில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (மண்ணோர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக்கு அடுத்து உரைக்கப்படுவதாகிய திருவேங்கடத் திருமலையில் வெளிப்படுகின்ற குணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது (மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில்) “கண்ணாவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு” என்றும், “தண்ணருவி வேங்கடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு” என்று உபயவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் சேமித்து வைத்த நிதி போலே ப்ராப்யமாயிருக்கிற திருமலையில். (போகின்ற ஏழுலக்குயிர், பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்ய முஜ்ஜ்வலம்) “போகின்ற காலங்கள் போய்காலங்கள் போகுகாலங்கள்

தாய்தந்தையுயிராகின்ற” யென்றும், “கண்ணாயேழுலகுக்கு உயிராய வெங்கார் வண்ணனை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வவித பந்துவுமாய்க் கொண்டு ஸர்வர்க்குமாத்மாவா யிருக்கிற அந்தர்யாமியுடைய குணமாயிருப்பதாய், “என்கண் பாசம் வைத்த”, “நிகரில் புகழாய்” என்று மிகவும் தண்ணியனாயிருக்கிற என் பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினானென்றும் ஒப்பில்லாப் புகழை யுடையவனே யென்றும் சொல்லப்பட்ட வாத்ஸல்யம் “பரஞ்சுடர்ச்சோதி” என்று வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி உஜ்ஜ்வலமாயிருக்குமென்கை. (பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்யம்) என்கையாலே “ஒழிவில் காலம்”, “உலகமுண்ட பெருவாயன்” இரண்டையும் சேர்த்துப் பிடித்தருளிச் செய்தமை தோற்றுகிறது. கோயிலுக்கனந்தரம் திருமலையைச் சொல்லுகை தேட்டமாகில் இரண்டு திருமலையும் ஒவ்வாதோ? தெற்குத் திருமலை விஷயமான “கிளரொளியிளமை” கீழே கிடக்க, “ஒழிவில் கால”த்தில் சொன்ன வடக்குத் திருமலையை அருளிச்செய்வானென்னென்னில்; பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரண குணப்ரகாசகமான ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்கிற ப்ரகரணமாகையாலே, தெற்குத் திருமலையில் ப்ரகாசிக்கிற குணம் இதுக்குச் சேர்த்தியில்லாலது கொண்டு “கிளரொளியிளமை”யைச் “செஞ்சொற் கவியோடு” சேர்த்தருளிச் செய்வதாக விட்டு வைத்து இது முதலாக அருளிச்செய்தாரித்தனை.

விளக்கம் - (மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில்) - திருவாய்மொழி (1-8-3) - கண்ணாவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு - என்றும், நான்முகன் திருவந்தாதி (45) - தண்ணருவி வேங்கடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டிலும் உள்ளவர்களுக்கும் சேமித்து வைக்கப்பட்டுள்ள புதையல் போன்று அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ள திருமலையில். (போகின்ற) - திருவாய்மொழி (2-6-10) - போகின்ற காலங்கள் போய்காலங்கள் போகுகாலங்கள் தாய்தந்தையுயிராகின்ற - என்றும், (ஏழுலகுக்கு உயிர்) - பெரியதிருமொழி (1-9-10) - கண்ணாயேழுலகுக்கு உயிராய வெங்கார் வண்ணனை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் அனைத்து உறவினனாகவும் இருப்பதால், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள அந்தர்யாமியின் குணம் உள்ளதாகிய (பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்யம்) - திருவாய்மொழி (3-3-4) - என்கண் பாசம் வைத்த - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் தாழ்ந்தவனாக உள்ள என்னிடம் சேர்க்கையை ஏற்படுத்திக்கொண்டு நின்றான் என்றும்,

திருவாய்மொழி (6-10-10) – நிகரில் புகழாய் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஈடில்லாத புகழ் கொண்டவனே என்றும் கூறப்படுகின்ற வாத்ஸல்யம், (உஜ்ஜ்வலம்) – திருவாய்மொழி (3-3-4) - பரஞ்சுடர்ச்சோதி – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வடிவத்தில் தொடை கொள்வதற்கு ஏற்றபடி ப்ரகாசமாக இருக்கும். (பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்யம்) - இவ்விதமாகக் கூறுவதால் “ஒழிவில் காலம்” மற்றும் “உலகம் உண்ட பெருவாயா” ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்து அருளிச்செய்தமை வெளிப்படுகிறது. திருவரங்கத்திற்கு பின்னர் திருமலையைக் குறித்து உரைப்பதில் விருப்பம் இருந்தது என்றால், திருவேங்கடம் மற்றும் திருமாலிருஞ்சோலை ஆகிய இரண்டும் ஒன்றாகவே உள்ளது அல்லவோ? மேலும் திருமாலிருஞ்சோலை திருமலை விஷயமாக “கிளரொளி இளமை” என்ற இரண்டாம் திருவாய்மொழி உள்ளபோது, அதனைக் கூறாமல் வரிசையில் மூன்றாவதாக உள்ள “ஒழிவில் காலம்” என்பதில் கூறப்பட்ட திருவேங்கட திருமலையை ஏன் முதலில் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பரத்வம் போன்றதான ஐந்து நிலைகளில் ஒவ்வொரு நிலைக்கே உரியதான குணங்கள் வெளிப்படுகின்ற திவ்யதேசங்கள் குறித்து அருளிச்செய்யும் பகுதி என்பதால், திருமாலிருஞ்சோலையில் வெளிப்படும் குணம் என்பது திருவேங்கடத்தில் வெளிப்படும் குணத்தைக் காட்டிலும் வேறானதாக உள்ளதால், “கிளரொளி இளமை” என்ற திருவாய்மொழியை, “செஞ்சொல்” என்பதான திருவாய்மொழியுடன் சேர்த்து அருளிச்செய்ய எண்ணியவராக, இங்கு திருவேங்கடத்தை முதலில் அருளிச்செய்தார்.

161. உபய ப்ரதாந ப்ரணவமான உறைகோயிலில் எத்தேவுமென்னும் ப்ரசேத்வம் பொலியும்.

அவதாரிகை - இனி, “ஒழிவில் கால”த்துக்குப் பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாய்மொழி “ஒன்றுந்தேவா”கையாலே திருநகரியில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை யருளிச்செய்கிறர் (உபயேத்யாதியால்).

விளக்கம் - “ஒழிவில் காலம்” திருவாய்மொழியைத் தொடர்ந்து திவ்யதேச ஸம்பந்தம் கொண்டதான திருவாய்மொழியாக “ஒன்றுந்தேவும்” என்பது உள்ளதால், அதில் கூறப்படுவதான ஆழ்வார்திருநகரியில் வெளிப்படும் குணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது (உபயப்ரதாந ப்ரணவமான உறை கோயிலில்) “ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத” என்றும், “ஓங்காரோ பகவாந் விஷ்ணு:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சப்தார்த்தங்களினுடைய ப்ராதாந்யத்தாலே ஜீவேச்வரர்க ளிருவர்க்கும் வாசகமாய்க் கொண்டு இருவருடையவும் ப்ராதாந்யம் தோன்றுவிக்கிற ப்ரணவம் போலே ஆழ்வாருடையவும் பொலிந்து நின்ற பிரானுடையவும் ஆஜ்ஞை இருபுரிந்து நடக்கையாலே உபயருடையவும் ப்ராதாந்யம் தோற்றும்படியிருப்பதாய், “அவன் மேவியுறை கோவில்” என்று பரமபதத்தில் ஸம்ஸாரிகளிழவை நினைத்து உள்வெதுப்போடே யிருக்குமா போலன்றிக்கே, அவர்களுக்கு அணித்தாக வந்து நிற்கப் பெறுமையாலே உள்வெதுப்பற்று வர்த்திக்கிற ஸ்தலமான திருநகரியில், (எத்தேவுமென்னும் பரேசத்வம் பொலியும்) “எத்தேவுமெவ்வுலகங்களும் மற்றும் தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும் நின்ற வண்ணம் நிற்கவே திருக்குருகூரதனுள் குறிய மாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தன்” என்று ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்டஜ் வஸ்துக்களும் ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி தனக்கு ப்ரகாரமாய்படியிருக்கிற ஐச்வரியத்தோடே கூட, திருக்குருகூரிலே ஸுலபனாய் வந்து நின்றானென்று சொல்லப்பட்ட “திருக்குருகூரதனுள் பரன்”, “திருக்குருகூரதனுள் ஈசன்” என்று ஸுலபனான நிலையில் ப்ரகாசிக்கிற பரத்வ லக்ஷணமான ஈச்வரத்வம் “பொலிந்து நின்ற பிரான்” என்கையாலே அபிவ்ருத்தமாகா நிற்கும்மென்கை.

விளக்கம் - (உபய ப்ரதாந ப்ரணவமான) - ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத - ஓம் என்று ஆதமாவை த்யானிப்பானாக - என்றும், ஓங்காரோ பகவாந் விஷ்ணு: - ஓம் என்பது பகவானாகிய விஷ்ணு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்த இரண்டு வாக்கியங்களிலும் கூறப்பட்டவர்களாக, முதலில் உள்ள ப்ரமாணத்தின் சொல் காரணமாக ஜீவாத்மா, இரண்டாம் ப்ரமாணத்தின் பொருள் காரணமாகப் பரமாத்மா ஆகியோர் உள்ளனர். இவர்கள் இருவருடைய முதன்மையை உணர்த்துவதாக உள்ள “ஓம்” என்ற ப்ரணவம் போன்று ஆழ்வார் மற்றும் “பொலிந்து நின்ற பிரான்” ஆகிய இருவருடைய ஆணைக்கு ஏற்றபடி உள்ள காரணத்தால், இவர்கள் இருவருடைய மேன்மை வெளிப்படும்படியும்; திருவாய்மொழி (4-10-2) - அவன் மேவியுறை கோவில் - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தில் உள்ளபோது ஸம்ஸாரிகள் தன்னை இழந்து நிற்கிறார்களே என்று எண்ணிக் கலங்கியபடி உள்ள நிலை போன்று அல்லாமல், அவர்கள் மிகவும் அருகில் வந்து நிற்பதால் உள்ளக் கலக்கம் நீங்கப் பெற்று வசிப்பதாகவும் உள்ள திவ்யதேசமான ஆழ்வார்திருநகரியில்.

(எத்தேவு என்னும்) - திருவாய்மொழி (4-10-10) - எத்தேவுமெவ்வுலகங்களும் மற்றும் தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும் நின்ற வண்ணம் நிற்கவே திருக்குருகூரதனுள் குறிய மாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “தன்னைத் தவிர்த்து உள்ள மற்ற அனைத்து பொருள்களும் தனக்கு மட்டுமே உரிய திருமேனி போன்று தனக்காகவே உள்ள நிலையை வெளிப்படுத்தும்படியான ஐசுவர்யத்துடன் கூடியவனாக திருக்கூருகூரில் அனைவரும் வந்து அண்டும்படியாக நின்றான்”, என்று கூறப்பட்ட. (பர ஈசத்வம்) - திருவாய்மொழி (4-10-3) - திருக்குருகூரதனுள் பரன் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-4) - திருக்குருகூரதனுள் ஈசன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எளியவனாக நிற்கும்போதிலும் வெளிப்படுகின்ற பரத்வம் என்பதற்கு இலக்கணமாக உள்ள ஈசுவரத் தன்மையானது, (பொலியும்) - திருவாய்மொழி (4-10-5) - பொலிந்து நின்ற பிரான் - என்று கூறுவதால் வெளிப்பட்டபடி இருக்கும் என்று கருத்து.

162. வைஷ்ணவ வாமநத்தில் நிறைந்த நீலமேனியின் ருசி ஜநக விபவ லாவண்யம் பூர்ணம்.

அவதாரிகை - இதுக்குப் பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாய்மொழி எங்ஙனையோவாகையாலே திருக்குறுங்குடியில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை அநந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (வைஷ்ணவ) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - ஆழ்வார்திருநகரியைத் தொடர்ந்து திவ்யதேசத்தைக் குறித்து உரைக்கும் திருவாய்மொழி “எங்ஙனையோ” என்பதால், அதில் கூறப்படுவதான திருக்குறுங்குடியில் வெளிப்படுகின்ற குணத்தை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - திருக்குறுங்குடியில்லென்னாதே வைஷ்ணவ வாமநத்தில் என்றது ஸாபிப்ராயம். அதாவது வாமநாவதாரத்தில் தன்னுடைமை பெறுகைக்குத்தான் அர்த்தியானாப்போலே அர்த்தியாய் நின்று, பாஷ்யகாரர் பக்கலிலே வேதாந்தார்த்தம் கேட்டு சிஷ்யனாய் “நாமும் நம்மிராமாநுசனை யுடையோம்” என்கையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பி என்று திருநாமமாய் வாமநாவதாராம்சமாகப் புராண ஸித்தராயிருக்கிற நம்பியுடைய திருப்பதியென்கை. அன்றிக்கே “அறியக்கற்று வல்லார்

வைட்டணவர்” என்று இத்தேச விஷயமான திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் வைஷ்ணவராவ ரென்கையாலே, வைஷ்ணவர்களுடையதாய் வாமந சேஷத்ரமாயிருக்கிற தேசத்திலென்னவுமாம். வாமநாவதார ப்ரஸங்கத்துக்கு ப்ரயோஜநம் (விபவ லாவண்யம் பூர்ணம்) என்கிறதுக்குடலாக விபவாந்வயத்தை யுணர்த்துகையும், “குறியவன்குடி குறுங்குடி” என்னுமர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையும், ஆகவிப்படி யிருந்துள்ள திருக்குறுங்குடியில், “நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ் சூழ்ந்த நீண்ட பொன்மெனியோடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்” என்றும், “நீலமேனியும் நான்கு தோளும் என்னெஞ்சம் நிறைந்தனவே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவர் திருவுள்ளத்திலே வேறொன்றுக் கிடமறும்படி ப்ரகாசிக்கிற காலமேக நிபச்யாமமான விக்ரஹத்தினுடைய “செல்கின்ற தென்னெஞ்சம்” என்னும்படி மேன்மேலு மநுபவ ருசி ஜநகமாய் “ரூபவாந் ஸுபக: ஸ்ரீமாந்”, “ரூப ஸம்ஹந்நம் லக்ஷ்மீம்” என்று விபவத்தில் ப்ரகாசிக்குமதாகச் சொன்ன ஸமுதாய சோபையான லாவண்யம், “நிறைந்த சோதி வெள்ளஞ் சூழ்ந்த” என்கையாலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் – (வைஷ்ணவ வாமநத்தில்) - திருக்குறுங்குடி என்று கூறாமல் “வைஷ்ணவ வாமநத்தில்” என்று ஏன் கூறினார் என்றால் ஒரே கருத்து கொண்டவை என்பதால் ஆகும். வாமனனாக வந்து தனக்குச் சேரவேண்டியதை பெறுவதற்காக இரந்தது போன்று, “நாமும் நம்முடைய இராமாநுசனை நமது உடைமையாகக் கொண்டுள்ளோம்” என்ற காரணத்தால் ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பி என்ற திருநாமம் கொண்டு வாமன அவதார அம்சமாகப் புராணங்களில் கூறப்பட்டவனாக உள்ள நம்பியைக் கொண்ட திவ்யதேசம் என்பதைக் கூறுவதற்காக ஆகும். அல்லது திருவாய்மொழி (5-5-11) – அறியக்கற்று வல்லார் வைட்டணவர் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தத் திவ்யதேசத்தைக் குறித்த இந்த திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்று கூறுவதால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடையதாக உள்ள வாமன சேஷத்ரம் என்றுள்ள திவ்யதேசம் என்பதால் இவ்விதம் கூறினார் எனலாம். வாமன அவதாரம் குறித்து இங்கு கூறியதன் பலன் என்ன என்றால், (விபவ லாவண்யம் பூர்ணம்) என்பதற்கு ஏற்ப விபவத்தின் தொடர்பை உணர்த்துதல் மற்றும் வாமனனுடைய இடமானது குறுங்குடி என்று உணர்த்துதல் ஆகியவையே ஆகும். இப்படிப்பட்டதாக உள்ள திருக்குறுங்குடியில், (நிறைந்த நீலமேனியின்) – திருவாய்மொழி (5-5-7) - நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ் சூழ்ந்த நீண்ட பொன்மெனியோடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான் - என்றும்,

திருவாய்மொழி (5-5-6) - நீலமேனியும் நான்கு தோளும் என்னெஞ்சம் நிறைந்தனவே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இவருடைய திருவுள்ளத்தில் வேறு எதற்கும் இடம் இல்லாதபடியாக ப்ரகாசிக்கின்ற மழைமேகம் போன்று நிறம் கொண்டதான திருமேனியினுடைய, (ருசி ஜநகம்) - திருவாய்மொழி (5-5-1) - செல்கின்றது என்னெஞ்சம் - என்பதற்கு ஏற்ப மேன்மேலும் அனுபவ ருசியை ஏற்படுத்துவதான, (விபவ லாவண்யம்) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (34-30) - ரூபவாந் ஸுபக: ஸ்ரீமாந் - அழகான ரூபம் கொண்டவன், ப்ரகாசம் பொருந்தியவன் என்றும், ஆரண்யகாண்டம் (1-13) - ரூப ஸம்ஹந்தம் லக்ஷ்மீம் - மஹாலக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்த ரூபம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவதாரங்களில் வெளிப்படுவதாகக் கூறப்படுகின்ற அழகுக்கூட்டம் என்பதான லாவண்யம், (பூர்ணம்) - திருவாய்மொழி (5-5-7) - நிறைந்த சோதி வெள்ளஞ் சூழ்ந்த - என்பதால் பரிபூர்ணமாக உள்ளது என்று கருத்து.

163. ருசிவிவசர்க்குப் பாதமே சரணாக்கு மௌதார்யம் வானமாமலையிலே கொழுந்து விடும்.

அவதாரிகை - இப்படி பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமான வோரோ குணங்கள் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்த வந்தரம், மற்றுமுண்டான குணங்களிலோரொன்று ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை, சிரீவரமங்கை முதலாகத் திருப்பேரெல்லையாகத் திருவாய்மொழியடைவிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (ருசிவிவசர்க்கு) இத்யாதி.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பரத்வம் போன்ற நிலைகளில் மட்டுமே காணப்படக் கூடிய குணங்கள், முதன்மையாக வெளிப்படுகின்ற விளங்குகின்ற திவ்யதேசங்களை அருளிச்செய்தார். அடுத்து மற்ற குணங்கள் முதன்மை பெற்று விளங்குவதான திவ்ய தேசங்களை சிரீவரமங்கை தொடக்கமாக, திருப்பேர் என்பது முடிய உள்ளவற்றை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கீழ்ச்சொன்ன லாவண்யத்தாலே ஒருவராலும் நிவர்த்திப்பிக்க வொண்ணாதாபடி பிறந்த ருசியாலே பரவசராய் அநந்யகதிகளானவர்களுக்கு, “ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்னும்படி திருவடிகளே

உபாயமாகக் கொடுக்கும் “கார்முகில்வண்ணன்” என்கிற ஒளதார்யம்குணம் “சிரீவர மங்கலத்தவர் கைதொழுவிறை வானமாமலை” என்று சிரீவரமங்கயிலெழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலைபக்கலிலே “வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்தே” என்கிறபடியே தானே வந்து இடங்கொண்டு தன்னை யுபகரிக்கும்படி கொழுந்துவிட்டு வளருமென்கை.

விளக்கம் - (ருசி இவர்க்கு) - மேலே கூறப்பட்ட லாவண்யம் போன்றவை காரணமாக யாராலும் தடுக்க இயலாதபடி பிறந்த ருசியின் விளைவாக, மிகுந்த பரவசம் அடைந்து, வேறு கதி அற்றவர்களுக்கு. (பாதமே பரண் ஆகும்) - திருவாய்மொழி (5-7-10) - ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது திருவடிகளையே உபாயமாகக் கொடுக்கின்ற, (ஒளதார்யம்) - திருவாய்மொழி (5-7-3) - கார்முகில் வண்ணன் - என்பதான தாராளகுணம், (வானமாமலையிலே கொழுந்துவிடும்) - திருவாய்மொழி (5-7-6) - சிரீவர மங்கலத்தவர் கைதொழுவிறை வானமாமலை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப சிரீவரமங்கையில் எழுந்தருளியுள்ள வானமாமலையிடம், திருவாய்மொழி (5-7-7) - வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்தே - என்பதற்கு ஏற்ப தானே வந்து நின்று, தன்னை அளிக்கும்படியாகக் கொழுந்துவிட்டு நிற்கும் என்று கருத்து.

164. களைகணற்றாரை யுருக்கும் மாதுர்யம் குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (களைகணற்றாரை) இத்யாதி. அதாவது “களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்” என்று ரசஷகாந்தர ப்ரதிபத்தி நிவ்ருத்தி பிறந்தாரை “நீராயலைந்து கரைய வுருக்குகின்ற” என்று சிதிலரம்படி பண்ணுகிற ஆராவமுதான மாதுர்யம்; குடமூக்கு என்கிற கும்பகோணத்திலே மேன்மேலுமாராமல் புஜிக்கும்படி பெருகா நிற்குமென்கை.

விளக்கம் - (களைகணற்றாரை உருக்கும் மாதுர்யம்) - திருவாய்மொழி (5-8-8) - களைவாய் துன்பம் களையாது ஒழிவாய் களைகண் மற்றிலேன் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மைக் காக்கவல்லவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களை, திருவாய்மொழி (5-8-1) - நீராய் அலைந்து கரைய உருக்குகின்ற - என்பதற்கு ஏற்ப

உருக்குலைந்து போகும்படியாகச் செய்கின்றதும், எத்தனை அனுபவித்தாலும் திகட்டாத அமுதமாக உள்ளதும் ஆகிய இனிமை, (குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்) – இரண்டாம் திருவந்தாதி (97) - குடமூக்கு – என்பதற்கு ஏற்ப கும்பகோணத்தில் மேலும் மேலும் மனநிறைவு அடையாமல் அனுபவிக்கும்படியாக உள்ளது என்று கருத்து.

165. மெலிவிலும் சேமங்கொள்விக்கும் க்ருபை தென்னகரிலே நித்யம்.

வ்யாக்யானம் - (மெலிவிலும்) இத்யாதி. அதாவது கீழ்ச்சொன்ன நிரதிசய போக்யமான விஷயத்தை சீக்ரமாகக் கிட்டியநுபவிக்கப் பெறாமையாலே “வைகலும் வினையேன் மெலிய” என்று நாள்தோறும் மெலியுமளவிலும், “அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்” என்று அவனே ரஷகனென்று அத்யவஸித்திருக்கும்படி பண்ணும் “பெருமானது தொல்லருளே” என்கிற க்ருபை; “திருவல்லவாழ் சேமங்கொள் தென்னகரிலே” தொன்மை பழமையாகையாலே, நித்யமாயிருக்கு மென்கை.

விளக்கம் – (மெலிவிலும்) - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதான எல்லையற்ற இனிமை கொண்ட விஷயத்தை மிகவும் விரைவாக அடையப் பெற்று அனுபவிக்க இயலாத காரணத்தால் திருவாய்மொழி (5-9-1) - வைகலும் வினையேன் மெலிய - என்பதற்கு ஏற்ப அன்றாடம் மெலிந்தபடி உள்ளபோது. (சேமம் கொள்விக்கும்) - திருவாய்மொழி (5-9-11) - அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் – என்பதற்கு ஏற்ப அவனே நம்மைக் காக்கவல்லவன் ஆவான் என்று உறுதியுடன் இருக்கும்படியாகச் செய்கின்ற. (க்ருபை) – திருவாய்மொழி (5-9-9) - பெருமானது தொல்லருளே – என்ற அருளானது, (தென்னகரிலே நித்யம்) - திருவாய்மொழி (5-9-11) - திருவல்லவாழ் சேமங்கொள் தென்னகரிலே - என்பதற்கு ஏற்ப திருவல்லவாழ் திவ்யதேசத்தில் எப்போதும் நிலைத்து நிற்கும்.

166. வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரஷண ஸ்தைர்யம் பம்போத்தர தேசஸ்தம்.

வ்யாக்யானம் - (வ்யவஸாயஜ்ஞர்) இத்யாதி. அதாவது, “ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞர்” என்று சொல்லப்பட்ட பிராட்டியைப்போலே “ஏறுசேவகனார்க்கு என்னையு முள்ளென்மின்கள்” என்று ஆர்த்த ரஷணத்தில் தன்னுடைய வ்யவஸாயத்தை யதாவாக அறிந்திருக்குமவர்களுடைய ரஷணத்தில், “ந த்யஜேயம்”, “ஏதத் வ்ரதம் மம்”

என்கிறபடியே அநுகூலராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடியிருக்கும் அவனுடைய ஸ்தைர்யகுணம், “தேறுநீர்ப் பம்பை வடபாலைத் திருவண்வண்டுர்” என்று பம்பையாகிற வாற்றுக்கு வடகரையான திருவண்வண்டுரில் நிலைபெற்று நிற்குமென்கை.

விளக்கம் – [வ்யவஸாயஜ்ஞர் என்றால் பகவானுடைய திருவுள்ளத்தை எப்போதும் உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்கள் ஆவர்] (வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரஷண) – ஸுந்தரகாண்டம் (16-4) - ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா – இராமனுடைய திருவுள்ளத்தை நன்றாக அறிந்த சீதை - என்பதற்குஏற்ப உள்ள சீதையைப் போன்று, திருவாய்மொழி (6-1-10) – ஏறுசேவகனார்க்கு என்னையும் உள்ள என்மின்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப துன்பம் அடைந்துள்ளவர்களைக் காப்பாற்றுவதில் தனக்குள்ள உறுதியை நன்றாக அறிந்தவர்களைக் காப்பதில், (ஸ்தைர்யம்) - யுத்தகாண்டம் (18-3) – ந த்யஜேயம் - இவனை நான் கைவிடமாட்டேன் - என்றும், யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஏதத் வ்ரதம் மம - இது என்னுடைய வ்ரதம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனுக்கு வேண்டப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும் அந்த எண்ணத்தை விட்டு அவனை அசைக்க இயலாதபடி உள்ளதான அவனுடைய குணமானது, (பம்போத்தர தேசஸ்தம்) – திருவாய்மொழி (6-11-10) - தேறுநீர்ப் பம்பை வடபாலைத் திருவண்வண்டுர் - என்பதற்கு ஏற்ப பம்பை நதியின் வடக்குக்கரையில் அமைந்துள்ள திருவண்வண்டுரில் நிலையாக இருக்கும்.

167. விளம்ப விரோதமழிக்கும் விருத்த கடநா ஸாமர்த்த்யம் நன்னகரிலே விஸ்தீர்ணம்.

வ்யாக்யானம் - (விளம்ப விரோதம்) இத்யாதி. அதாவது க்ரம ப்ராப்தி பற்றாமல் படுகிற த்வரைக்கீடாகக் கடுக வந்து முகம் காட்டாமல் விளம்பித்து வருகையாலே “போகு நம்பீ”, “கழகமேறேல் நம்பீ” என்னும்படி ப்ரணய ரோஷத்தால் பிறந்த விரோதத்தை “அழித்தாயுன் திருவடியால்” என்று அழித்துப் போகட்ட - விருத்தங்களை கடிப்பிக்கவல்ல ஸாமர்த்த்யம் “நல்குரவும் செல்வும்” என்று தொடங்கி தன்னில் சேராதவற்றைச் சேர்த்துகொண்டு நிற்கிற விருத்த விபூதி யோகத்தை ப்ரகாசிப்பித்த “திருவிண்ணகர் நன்னகரே” என்று நன்னகரான திருவிண்ணகரிலே “பல்வகையும் பரந்த” என்கிறபடியே பரந்திருக்கு மென்கை.

விளக்கம் - (விளம்ப விரோதம்) - முறையாக நின்று அவனை அடைவோம் என்று காத்திருத்தலைப் பொறுக்காமல், தான் படுகிற வேகத்துக்கு ஈடாக அவன் விரைந்து வந்து திருமுகம் காண்பிக்காமல், காலம் தாழ்த்தி வருவதால், திருவாய்மொழி (6-2-1) - போகு நம்பீ - என்றும், திருவாய்மொழி (6-2-6) - கழகமேறேல் நம்பீ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ப்ரணய கோபம் காரணமாக ஏற்பட்ட விரோதத்தை. (அழிக்கும் விருத்த கடநா ஸாமர்த்யம்) - திருவாய்மொழி (6-2-9) - அழித்தாய் உன் திருவடியால் - என்பதற்கு ஏற்ப அழித்து விலக்கி, மாறுபாடுகளை உண்டாக்கவல்ல சாமர்த்யமானது. (நன்னகரிலே விஸ்தீர்ணம்) - திருவாய்மொழி (6-3-1) - நல்குரவும் செல்வும் - என்று தொடங்கி, தன்னில் சேராமல் உள்ள அனைத்தையும் சேர்ந்துக் கொண்டு நிற்கின்ற விபூதியோகத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற, திருவாய்மொழி (6-3-2) - திருவிண்ணகர் நன்னகரே - என்பதற்கு ஏற்ப நன்னகரான திருவிண்ணகரில், திருவாய்மொழி (6-3-1) - பல்வகையும் பரந்த - என்பதற்கு ஏற்ப நன்னகரான திருவிண்ணகரில், பரந்து காணப்படும்.

168. கடிநகடக விகடநா பாந்தவம் அவ்வூரிலே த்விகுணம்.

வ்யாக்யானம் - (கடிநகடகேத்யாதி) அதாவது “பிரானிருந்தமை காட்டினீர்” என்கிற கடகராலே தன்பக்கல் கடிநகரானார்க்கும் கடகரானார்க்கும் “இவளை நீரினி யன்னைமீ ருமக்காசை யில்லை விடுமினோ” என்னும்படி விகடநையைப் பண்ணுவதான “தேவபிரானையே தந்தை தாய்” என்கிறவவனுடைய பாந்தவம்; “அவ்வூர்த் திருநாமங் கேட்பது” என்று தோழியானவள் திருத்துலைவில்லி மங்கலமென்று தான் சொல்லும்போது, பெண்பிள்ளை சொன்னாற் போலினிதா யிராமையாலே அவ்வூர் என்று சொல்லப்பட்ட தேசத்திலே தேவபிரானு மரவிந்தலோசனனுமாய் நின்றிருந்துறையு மிரட்டைத் திருப்பதியாகையாலே யிரட்டித்திருக்கு மென்கை. (விகடநா பாந்தவம்) என்றது விகடநாகர பாந்தவ மென்றபடி.

விளக்கம் - (கடிநகடக) - திருவாய்மொழி (6-5-5) - பிரான் இருந்தமை காட்டினீர் - என்பதற்கு ஏற்ப சேர்ப்பவர்களால் தன்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்டவர்களுக்கும், அப்படியாக சேர்ப்பவர்களுக்கும், (விகடநா பாந்தவம்) - திருவாய்மொழி (6-5-1) - இவளை நீர் இனி அன்னைமீர் உமக்காசை யில்லை விடுமினோ - என்பதற்கு ஏற்ப பொருந்தாமையை ஏற்படுத்துவதான திருவாய்மொழி (6-5-11) - தேவபிரானையே தந்தை

தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவனுடைய உறவு என்ற தன்மையானது (அவ்வூரிலே) - திருவாய்மொழி (6-5-10) - அவ்வூர் - என்பதற்கு ஏற்ப தோழியானவள் “திருத்துலைவில்லி மங்கலம்” என்று கூறும்போது தனது தலைவி உரைத்தது போன்று இனிமையாக இல்லாத காரணத்தால் அந்தத் தோழி “அவ்வூர்” என்றே உரைத்தாள்; இப்படிப்பட்ட திவ்யதேசத்திலே தேவப்பிரான் மற்றும் அரவிந்தலோசனன் என்று இரண்டாக நிற்பதற்கு இரண்டு மடங்காக இருக்கும். (விகடநா பாந்தவம்) - பொருந்தாமையை ஏற்படுத்துகின்ற.

169. கைம்முதலிழந்தாருண்ணும் நிதியின் ஆபத்ஸகத்வம் புகுமூரிலே ஸம்ருத்தம்.

வ்யாக்யானம் - (கைம்முதலிழந்தார்) இத்யாதி. அதாவது “எலக்குழலியிழந்தது சங்கே” என்று தொடங்கி “கற்புடையாட்டி யிழந்தது கட்டே” என்று ப்ராப்யாலாப நிபந்தனமான ஆர்த்தியால் வந்த பாரவச்சயத்தாலே ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களெல்லாம் தன்னடையே விட்டுக்கழிகையாலே கைம்முதலற்றவர்கள், “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்” என்று தாரக போஷக போக்யங்களெல்லாம் தானேயாக புஜிக்கும் “வைத்தமாநிதி” என்று ஆபத்ரக்ஷகமாகச் சேமித்து வைத்த மஹாநிதி போலே யிருக்கிறவனுடைய ஆபத்ஸகத்வம்; “திண்ணமென்னிளமான் புகுமூர் திருக்கோளுரே” என்று ப்ராப்ய ருசி பிறந்தார்க்கு ப்ரவேஷ்டவ்யமா யிருக்கும் திருக்கோளுரிலே, “செல்வம் மல்கியவன் கிடந்த” என்று ரக்ஷய வர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணமே தனக்கு நிரதிசய ஸம்பத்தாக நினைத்து வந்து கிடக்கையாலே ஸம்ருத்த மென்கை.

விளக்கம் - (கைம்முதல் இழந்தார்) - திருவாய்மொழி (6-6-1) - எலக்குழலியிழந்தது சங்கே - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (6-6-10) - கற்புடையாட்டி யிழந்தது கட்டே - என்பது முடிய கூறுவதற்கு ஏற்ப, அடைய வேண்டிய தலைவனை அடைய இயலாமல் போனதன் காரணமாக எழுந்த துன்பத்தால் உண்டாகிய “அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல்” எனபதால் தகாத பேறுகளும் அவற்றுக்கான வழிகளும் தாங்களே அகன்றுவிடுவதால், வேறு உபாயம் அற்றவர்கள். (உண்ணும்) - திருவாய்மொழி (5-7-11) - வைத்தமாநிதி - என்பதற்கு ஏற்ப ஆபத்துக்காலத்தில் உதவும் பொருட்டு சேமித்து வைத்த நிதி போன்று உள்ளவனுடைய, ஆபத்துக்காலத்தில் உதவுகின்ற குணமானது. (புகும் ஊரிலே) - திருவாய்மொழி (6-7-1) - திண்ணமென்னிளமான் புகுமூர் திருக்கோளுரே - என்பதற்கு

ஏற்ப அடையவேண்டிய பேற்றில் ஏற்பட்டவர்கள் சென்று சேர்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ளதான திருக்கோளூரில். (ஸம்ருத்தம்) - திருவாய்மொழி (6-7-4) - செல்வம் மல்கியவன் கிடந்த - என்பதற்கு ஏற்ப காப்பாற்றப்பட வேண்டியதான பொருள்களைக் காப்பாற்றுதல் என்பதே தனக்கு எல்லையற்ற ஸம்பத்தாகும் என்று எண்ணி வந்து கிடப்பதால், நிறைந்திருக்கும் என்று கருத்து.

170. சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துணை யறுக்கும் ஸௌந்தர்யம் மாநகரிலே கோஷிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (சென்று சேர்வார்க்கு) இத்யாதி. அதாவது, “தென்திருப்பேரையில் சேர்வன் சென்றே” என்று க்ரமப்ராப்தி பற்றாத ப்ரேமாதிசயத்தாலே ஹிதபரர் வார்த்தை கேளாதே சென்று ப்ரவேசிப்பதென்னும்படியானவர்களுக்கு, “என்னெஞ்சினாரு மங்கே யொழிந்தார் உழந்தினி யாரைக்கொண்டென்னுசாகோ” என்னும்படி உசாத்துணையானா நெஞ்சை யபஹரிக்கும் “செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும்” இத்யாதியால் சொன்னவனுடைய ஸௌந்தர்யம்; “தென்திருப்பேரையில் மாநகர்” என்று மஹாநகரமான தென்திருப்பேரையிலே, “எழுந்த நல்வேதத்தொலி நின்றோங்கு” என்கிறபடியே அவ்விஷயத்தை யநுபவித்த ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தால் அங்குள்ளார் பாடுகிற ஸாம கோஷத்திலே தெரியுமென்றபடி.

விளக்கம் - (சென்று சேர்வார்க்கு) - திருவாய்மொழி (7-3-8) - தென்திருப்பேரையில் சேர்வன் சென்றே - என்பதற்கு ஏற்ப முறையாகச் சென்று அடையும்வரை பொறுக்க இயலாத ப்ரேமையின் மிகுதி காரணமாக, தனக்கு நன்மை செய்பவர்களுடைய சொற்களைக் கேட்காமல் சென்று சேர்வது என்று முடிவு செய்தவர்களுக்கு. (உசாத்துணை அறுக்கும்) - திருவாய்மொழி (7-3-4) - என்னெஞ்சினாரு மங்கே யொழிந்தார் உழந்தினி யாரைக்கொண்டென்னுசாகோ - என்பதற்கு ஏற்ப உசாத்துணையான நெஞ்சத்தை அபகரிக்கும் விதத்தில் உள்ள. (ஸௌந்தர்யம்) - திருவாய்மொழி (7-3-3) - செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும் - என்பது போன்றவற்றால் கூறப்பட்டவனுடைய அழகு. (மாநகரிலே கோஷிக்கும்) - திருவாய்மொழி (7-3-9) - தென்திருப்பேரையில் மாநகர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான பெரிய நகரமாகிய தென் திருப்பேரையில், திருவாய்மொழி (7-3-4) - எழுந்த நல்வேதத்தொலி நின்றோங்கு - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை அநுபவித்த

மகிழ்ச்சிப் பெருக்கு காரணமாக அங்கு உள்ளவர்கள் பாடுகிற ஸாமவேத கானத்தில் விளங்கும்.

171. ப்ரவணசித்தம் பரத்வ விமுகமாக்கும் ஆநந்த வ்ருத்தி நீணகரிலே.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரவண சித்தம்) இத்யாதி. அதாவது “தீவினை யுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும்பேறலுற்றால் திருவாறன்விளை யதனை மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென் சிந்தனை” என்று அவித்யாதிகள் ப்ரத்யக் வஸ்துவான வாத்மாவில் பற்றறப் போய்த் தெளிவை விளைப்பதான பரமபதத்தை ப்ராபிக்கை வந்து கிட்டினாலும், என்னெஞ்சானது, திருவாறன்விளையாகிற அத்தேசத்தைக் கிட்டி அநுகூல வ்ருத்தி பண்ணிக் கையாலே தொழக்கூடுமோவென்னா நிற்கும் என்று தன்பக்கல் ப்ரவணரானவர்கள் சித்தத்தை, “சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்தல்லாத் தன்மை” என்று பரமபதத்தின் பேர் சொல்லுகையும் அஸஹ்யமாம்படி பரத்வத்தில் விமுகமாகப் பண்ணும் “இன்பம் பயக்க வெழில் மலர் மாதரும் தானு மிக்கேழுலகை யின்பம் பயக்க வினிதுடன் வீற்றிருந்து” என்கிற ஆநந்த வ்ருத்தி, “திருவாறன்வளையென்னும் நீணகரமதுவே” என்று நீணகரான திருவாறன்விளையில் வ்யக்தமென்றபடி.

விளக்கம் - (ப்ரவண சித்தம்) திருவாய்மொழி (7-10-9) - தீவினை யுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும்பேறலுற்றால் திருவாறன்விளை யதனை மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென் சிந்தனை - என்பதற்கு ஏற்ப அவித்யை முதலான பலவும் தனக்குத்தானே ப்ரகாசிக்கவல்ல ஆத்மவஸ்துவிலிருந்து தங்கள் பற்றுக்கள் அனைத்தையும் அறுத்துக்கொண்டு சென்றதால், தெளிவை ஏற்படுத்துவதான பரமபதத்தை அடைதல் என்பது என்னை வந்து சேர்ந்தாலும், எனது மனமானது திருவாறன்விளை என்பதான அந்த திவ்யதேசத்தை அடைந்து நின்று, அவனுக்கு ஏற்ற செயல்கள் செய்தபடி நின்று, கைகளைக் குவித்து அவனைத் தொழுதபடி நிற்க இயலுமோ என்று எண்ணியபடியே சிலர் இருப்பர். இப்படியாக தன்னிடம் ப்ரேமை கொண்டவர்களுடைய சித்தத்தை. (பரத்வ விமுகம் ஆக்கும்) - திருவாய்மொழி (7-10-10) - சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்தல்லாத் தன்மை - என்பதற்கு ஏற்ப “பரமபதம்” என்று உச்சரிப்பதையும் எண்ணாதபடி, அந்த பரத்வத்தில் விருப்பம் இல்லாத நிலையை

உண்டாக்குகின்ற, (ஆநந்தவ்ருத்தி) – திருவாய்மொழி (7-10-1) - இன்பம் பயக்க வெழில் மலர் மாதரும் தானு மிக்கேழுலகை யின்பம் பயக்க வினிதுடன் வீற்றிருந்து - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான ஆனந்தத்தில் வளர்ச்சி என்பது, (நீள் நகரிலே) – திருவாய்மொழி (7-10-6) – திருவாறன்விளை என்னும் நீணகரமதுவே - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான நீணகரமான திருவாறன்விளையில் வெளிப்படும்.

172. ஸாதரரைப் பரிசுழிக்கும் சேஷ்டிதாச்சர்யம் குளத்தே கொடிவிடும்.

வ்யாக்யானம் – (ஸாதரரை) இத்யாதி. அதாவது “ஆழிவலவனை யாதரித்து – கூடச் சென்றேன்” என்று தன்பக்கல் ஆதரத்தோடே கூடியிருப்பாரை, “பல்வளையார் முன் பரிசுழிந்தேன்” என்னும்படி ஸ்திரீத்வ ப்ரகாரமான லஜ்ஜாதியை யழிக்கும் “மாயக்கூத்தன்” என்கிற சேஷ்டிதாச்சர்யம்; “மாடக்கொடி மதிள் தென்குளத்தை” என்கிற திருக்குளத்தையிலே இதுக்கென்னக் கட்டின மாடக்கொடி முகேந ப்ரகாசிக்குமென்கை.

விளக்கம் – (ஸாதரரை) – திருவாய்மொழி (8-2-4) - ஆழிவலவனை யாதரித்து கூடச் சென்றேன் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு, ப்ரேமை போன்ற அனைத்துடனும் கூடியபடி உள்ளவர்களுடைய. (பரிசு அழிக்கும்) திருவாய்மொழி (8-2-4) – பல்வளையார் முன் பரிசுழிந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப பெண்மைக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்கின்ற நாணத்தை அழிப்பதான, (சேஷ்டிதாச்சர்யம்) – திருவாய்மொழி (8-2-4) - மாயக்கூத்தன் - என்பதற்கு ஏற்ப லீலைகளுடைய ஆச்சர்யம் என்பது, (குளத்தே கொடிவிடும்) திருவாய்மொழி (8-2-4) - மாடக்கொடி மதிள் தென்குளத்தை - என்பதற்கு ஏற்ப திருக்குடந்தையில், இதற்காகவே கட்டப்பட்ட மாடக்கொடி மூலம் வெளிப்படும்.

173. ச்ரமமனஞ் சூழும் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம் ஆய்ச்சேரியிலே.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “பணியாவமரர்” இத்யாதிப்படியே பரம ப்ரேம யுக்தரான நித்யஸூரிகள் பரிசர்யை பண்ண பரமபதத்திலே யிருக்குமவன் நிரதிசய ஸுகுமாரமான திருமேனியோடே ஸம்ஸாரிகளுடைய துக்கத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன் வாசிசுறியாத விந்தலோகத்தில் வந்தவதரித்து, அடியாரல்லல் தவிர்ப்பது, படிதான் நீண்டு தாவுவதாகையால் வந்த ச்ரமத்தை யநுஸந்தித்த மநஸ்ஸானது வ்யாகுலிதமாய்

ப்ரமிக்கும்படியான, “ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்” என்று பூவேந்தினாற்போலே யிருக்கும் திருவாழி திருச்சங்கை யேந்துகிறதும் மலை சுமந்தாற்போலே வன்பாரமாகத் தோற்றும்படி யிருக்கிறவவன் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம்; உடைய நங்கையார் பிறந்தகமாகையாலே ஆழ்வாருக்கு ஆய்ச்சேரியா யிருப்பதாய், “உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமந்திங்கும் மோடொருபா டுழல்வா னோரடியானு முளனென்று வண்பரிசாரத் திருந்தவென் திருவாழ் மார்வற் கென்திறஞ் சொல்லார்” என்ற திருப்பரிசாரத்திலே காணப்படு மென்கை.

விளக்கம் - (ச்ரம) - திருவாய்மொழி (8-2-6) - பணியாவமரர் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த ப்ரேமை நிறைந்தவர்களாகிய நித்யஸூரிகளால் உபசரிக்கப்பட்டு பரமபதத்தில் உள்ள அவன், மிகுந்த மென்மையான தனது திருமேனியுடன் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களுடைய துன்பங்கள் அனைத்தையும் நீக்குவதற்காக, தனது மேன்மை அறியாத இந்த லோகத்தில் வந்து அவதரித்து, திருவாய்மொழி (8-3-5) - அடியார் அல்லல் தவிர்த்த - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்கள் துன்பத்தை நீக்கி, திருவாய்மொழி (8-3-6) - இப்படி தான் நீண்டு தாவி - என்பதற்கு ஏற்ப உயர்ந்து வளர்ந்து அனைத்தையும் அளந்த காரணத்தால் வந்த சிரமத்தை. (மனம்) - எண்ணுகின்ற மனமானது. (சூழும்) - மிகுந்த துன்பத்தை அடைந்து மயங்கும்படியாக. (ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம்) - திருவாய்மொழி (8-3-3) - ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம் - என்பதற்கு ஏற்ப மலரைத் திருக்கரத்தில் ஏந்தியது போன்றுள்ள சக்கரத்தையும் சங்கையும் ஏந்தியபடி நிற்பதையே மிகவும் கனமான மலையைச் சுமப்பது போன்று நிற்கின்ற அவனுடைய திருமேனியின் மென்மை வெளிப்படுவது. (ஆய்ச்சேரியிலே) - நம்மாழ்வாருடைய தாயார் பிறந்த இடம் என்பதால் நம்மாழ்வாருக்கு தாயின் இருப்பிடமாக உள்ளதாகிய, திருவாய்மொழி (8-3-7) - உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமந்திங்கும் மோடொருபா டுழல்வா னோரடியானு முளனென்று வண்பரிசாரத் திருந்தவென் திருவாழ் மார்வற் கென்திறஞ் சொல்லா - என்பதான திருவண்பரிசாரம் என்ற திவ்யதேசத்தில் ஆகும்.

174. மஹாமதிகள் அச்சங் கெட்டு அமரும் சௌர்யாதிகள் சிற்றாற்றிலே கொழிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஸம்ஸ்ப்ருசந்நாஸநம் சௌரே: விதுரஸ்ஸ மஹாமதி:” என்கிறபடியே ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே அவனுக்கெங்கே யென்ன தீங்கு

வருகிறதோவென்று அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணும் மஹாமதிகள், “எங்கள் செல்சார்வு” என்று தங்களுக்கு நிர்ப்பய ஸ்தானமான புகலாக நினைத்து பயங்கெட்டு “திருச்சிற்றாற்றங்கரையான முக்கணம்மாளை நான்முகனை யமர்ந்தேன்” என்று ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீனமாம்படி இவர்களை ப்ரகாரமாகவுடைய பெருமையை யுடையனாய் வைத்து ஸுலபனாய் வந்து நிற்கிறவனை, “அவனுக்கென் வருகிறதோ” என்று பட்டமறுகுதல் தீர்ந்து கிட்டி யநுபவிக்கப் பெற்றெனென்று ஹ்ருஷ்டராம்படியான “வார்கடாவருவி” இத்யாதியால் சொன்ன குவலயாபீட சாணூர முஷ்டிக கம்ஸாதி நிரஸந ப்ரகடித செளர்யாதிகள் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறென்கிற திருப்பதியிலே, ஆற்றுக்குள்ளில் மணிமுத்தாதிகள் கரையிலே கொழித்துத் தோற்றுமாபோலே ப்ரகாசிக்குமென்கை, (செளர்யாதிகள்) என்கிறவிடத்தில் ஆதி சப்தத்தாலே வீர்ய பராக்ரமங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆறென்கிற ஸமாதியாலே கொழிக்குமென்றது.

விளக்கம் - (மஹாமதிகள்) - ஸம்ஸ்ப்ருசந்நாஸநம் செளரே: விதுரஸ்ஸ மஹாமதி: - க்ருஷணன் சயனிக்க வேண்டிய படுக்கையை விதுரர் நன்றாகத் தடவி ஆராய்ந்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய திருமேனியின் மென்மையை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால், அவனுக்கு எந்த இடத்தில் எதன் மூலம் என்ன தீங்கு ஏற்படுமோ என்று அச்சம் கொள்ளத் தேவையற்ற இடத்தில் கூட அச்சம் கொள்கின்ற உயர்ந்த புத்தி கொண்டவர்கள். (அச்சம் கெட்டு) - திருவாய்மொழி (8-4-1) - எங்கள் செல்சார்வு - என்று தங்களுக்கு எந்தவிதமான பயமும் இல்லாத இடமாக, தாங்கள் புகலிடம் தேடுவதற்கு ஏற்றதாக எண்ணி, தங்கள் பயத்தைக் கைவிட்டு. (அமரும்) - திருவாய்மொழி (8-1-10) - திருச்சிற்றாற்றங்கரையான முக்கணம்மாளை நான்முகனை யமர்ந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்களுடைய இருப்பு என்பதும் தனது வசப்பட்டவனாகவும், அவர்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனாகவும் உள்ள பெருமை நிறைந்தவன் என்றாலும், மிகவும் எளியவனாக வந்து நிற்பவனை; “அவனுக்கு என்ன தீங்கு நேரிடுமோ!”, என்று அடைந்த கலக்கம் நீங்கப் பெற்று, அவனை அண்டி நின்று அனுபவிக்கப் பெற்றேன் என்று மகிழ்ந்தபடி இருப்பதற்கு ஏற்றபடியான. (செளர்யாதிகள்) - திருவாய்மொழி (8-4-1) - வார்கடா வருவி - என்பதற்கு ஏற்ப குவலயாபீடம், சாணூரன், முஷ்டிகன், கம்சன் போன்ற பலரையும் வதைத்து வெளிப்படுத்திய சூரத்தன்மை போன்ற பலவும். (சிற்றாற்றிலே கொழிக்கும்) -

திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு என்னும் திவ்யதேசத்தில், ஆற்றில் உள்ள மணி, முத்து போன்றவை கரையில் ஒதுங்கி வெளிப்படுவது போன்று வெளிப்படும். (சௌர்யாதிகள்) - இதில் உள்ள “ஆதி” என்பது வீர்யம், பராக்ரமம் போன்ற பலவற்றையும் கூறுகிறது. “ஆறு” என்பதால் அதற்கு ஏற்றபடி “கொழிக்கும்” என்றார்.

175. ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனாயும் ஸாதநமொருக்கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதா கந்தம் தாயப்பதியிலே.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸாத்யம் கைப்பட்டால் ஸாதநத்திலிழிவாரின்றிக்கே யிருக்கே “திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையு மொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும் பிரான்” என்று ஸாத்யமான ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் வாஸம் லபித்திருக்கச் செய்தேயும், இத்தைப் பெற்றது அத்தேசத்தில் நிலையாலேயன்றோவென்று ஸாதநமான திருக்கடித்தானத்தையும், அடுத்துப் பிடித்து வர்த்திக்கும்படியான க்ருதஜ்ஞதா பரிமளம்; “திருக்கடித்தான நகரும் தன தாயப்பதி” என்று தனக்கு தாயப்ராப்தமான ஸாதநமாக நினைத்திருக்கும் திருக்கடித்தானத்திலே யென்கை. (க்ருதஜ்ஞதா கந்தம்) என்றது “கடித்தானம்” என்று மணத்தையுடைத்தான ஸ்தாதநமென்கையாலே.

விளக்கம் - (ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனாயும்) - பலன் கிட்டியவுடன் அந்தப் பலன் கிட்டுவதற்கான வழியில் அதன் பின்னர் ஈடுபடாமல் இருப்பார்கள். இது போன்று அல்லாமல், திருவாய்மொழி (8-6-2) - திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையு மொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும் பிரான் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தில் எப்போதும் உறைதல் என்ற பலன் கிடைத்த பின்னரும், (ஸாதநமொருக்கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதா கந்தம்) - இத்தகைய பலனை ஸர்வேச்வரனாகிய தான் அடைந்தது இந்த திவ்யதேசத்தின் வாசத்தால் அல்லவோ என்று அந்தப் பலன் ஏற்பட்ட வழியாகிய திருக்கடித்தானத்தையும் சேர்த்துப் பிடித்து அங்கேயும் வசிக்கும்படியான செய்ந்நன்றி அறிதல் என்ற நறுமணமானது. (தாயப்பதியிலே) - திருவாய்மொழி (8-6-8) - திருக்கடித்தான நகரும் தன தாயப்பதி - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்கு தாயமாக அடையத்தக்கதான இடமாக எண்ணுகின்ற திருக்கடித்தானம் என்ற திவ்யதேசத்தில். (க்ருதஜ்ஞதாகந்தம்) - என்று கூறியது ஏன் என்றால், “கடித்தானம்” என்று நறுமணம் கொண்ட இடமாக உள்ளதால் ஆகும்.

176. அவகாஹித்தாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் நாயகலக்ஷணம் வளம்புகழ்முரிவே குட்டமிடும்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “அப்பன் திருவருள் மூழ்கினள்” என்று தன் ப்ரஸாதத்திலே மறுநனைய அவகாஹித்தாரை “அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள்”, “திருப்புலியூர்ப் புகழன்றி மற்று பரவாளிவள் நின்றிராப்பகல்”, “திருப்புலியூர் நின்ற மாயப்பிரான் திருவருளாமிவள் நேர்பட்டது” என்னும்படி அநந்யார்ஹமாக்குமதாய் “கருமாணிக்க மலைமேல் மணிதடந்தாமரைக் காடுகள் போல்”, “துன்னுகூழ்சுடர் நாயிறுமன்றியும் பலசுடர்களும் போல்” இத்யாதிகளால் சொன்ன அவயவசோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணம்; “திருப்புலியூர் வளம் புகழும்” என்று இவர் கொண்டாடும்படியான ஐச்வரியத்தையுடைய திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை, (குட்டமிடும்) என்றது குட்டநாடென்னுமத்தை நினைத்து. அருள் மூழ்கினாரை யென்னாதே (அவகாஹித்தாரை) யென்றது, கலந்தவர்களை அநந்யார்ஹராக்கும்படியிருக்கவேணும் நாயக லக்ஷணமென்று உத்தமநாயக லக்ஷணத்தை ஸாமாந்யேந தர்சிப்பித்து அந்த லக்ஷணமீச்வரனுக்குத் திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாக ப்ரகாசிக்கு மென்றருளிச்செய்கிறவ ராகையாலே.

விளக்கம் – (அவகாஹித்தாரை) – திருவாய்மொழி (8-9-5) – அப்பன் திருவருள் மூழ்கினள் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது கருணையில் மூழ்கியபடி உள்ளவர்களை. (அநந்யார்ஹம் ஆக்கும்) - திருவாய்மொழி (8-9-1) - அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள் – என்றும், திருவாய்மொழி (8-9-9) - திருப்புலியூர்ப் புகழன்றி மற்று பரவாளிவள் நின்றிராப்பகல் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-9-10) - திருப்புலியூர் நின்ற மாயப்பிரான் திருவருளாமிவள் நேர்பட்டது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்ற யாருக்கும் வசப்படாதவராக, தனக்கு மட்டுமே வசப்படும்படியாகச் செய்யும், (நாயக லக்ஷணம்) - திருவாய்மொழி (8-9-1) - கருமாணிக்க மலைமேல் மணிதடந்தாமரைக் காடுகள் போல் – என்றும், திருவாய்மொழி (8-9-2) - துன்னுகூழ்சுடர் நாயிறுமன்றியும் பலசுடர்களும் போல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள திருமேனியின் அவயவங்கள் அமைந்துள்ள நேர்த்தி மற்றும் ஆபரணங்களுடைய அழகு முதலான நாயகனுக்கே உரிய லக்ஷணங்கள். (வளம் புகழும் ஊரிலே) - திருவாய்மொழி (8-9-3) – திருப்புலியூர் வளம் புகழும் - என்று நம்மாழ்வார்

கொண்டாடும்படியான ஐச்வர்யம் நிறைந்த திருப்புலியூரில் பரிபூர்ணமாக இருக்கிறது என்று கருத்து. (குட்டமிடும்) - அதாவது குட்டநாடு என்ற பொருள்படும்படி. அருளில் “மூழ்கினார்” என்று கூறாமல் “அவகாஹித்தார்” என்று ஏன் கூறினார்? அதாவது “தன்னுடன் வந்து ஒன்றாகக் கலந்தவர்களை, மற்றவர்கள் வசப்படாமல் தனக்கு மட்டுமே உரியவர்கள் என்று செய்யும்படியான நாயக லக்ஷணம்” என்று உத்தமமான நாயக லக்ஷணத்தைப் பொதுவாக உரைத்து, இத்தகைய லக்ஷணமானது ஈச்வரனுக்கு திருப்புலியூரில் முழுமையாகக் காணப்படுகிறது என்று அருளிச்செய்வதால் ஆகும்.

177. போக்யபாக த்வரை தெளிந்த சந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும் ப்ரகடம்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பசி கனத்தவன் அன்னம் பக்வமாவதற்கு முன்னே பதற்றத்தாலே அதுக்கு அணித்தாக வந்து கிடப்பது இருப்பது நிற்காமபோலே, போக்ய பூதரான ஆழ்வார்க்கு பரமபக்தியாகிற பாகம் பிறக்குமளவும் அவனுக்குண்டான த்வரை, “தெளிந்தவென் சிந்தை” என்கிற சந்தைக்கு முன் சொன்ன “புளிங்குடிக் கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று” என்று கிடப்ப திருப்பது நிற்பதான திருப்புளிங்குடி, திருவரகுணமங்கை, திருவைகுந்தமாகிற திருப்பதி மூன்றிலும் தெரியு மென்கை.

விளக்கம் - (போக்யபாக த்வரை) - மிகுந்த பசி எடுத்த ஒருவன் உணவு சமைப்பதற்கு முன்பே மிகுந்த பதற்றம் காரணமாக அந்த இடத்திலேயே மிகவும் அருகில் வந்து நிற்பது போன்று, இனியவராக உள்ள நம்மாழ்வாருக்குப் பரமபக்தி என்னும் பாகம் உண்டாகும்வரை ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள பதற்றம் என்பது. (தெளிந்த சந்தைக்கு) - திருவாய்மொழி (9-2-4) - தெளிந்த என் சிந்தை - என்ற திருப்பாசுரத்திற்கு. (முன்னில் மூன்றிலும்) - முன்பாக உரைக்கப்பட்ட, திருவாய்மொழி (9-2-4) - புளிங்குடிக் கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று - என்பதற்கு ஏற்ப கிடப்பது, இருப்பது, நிற்பது என்பதான திருப்புளிங்குடி, திருவரகுணமங்கை, திருவைகுந்தம் என்ற மூன்று திவ்யதேசத்திலும். (ப்ரகடம்) - வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

178. போகத்தில் தட்டுமாறுஞ் சீலம் காட்கரையிலே கரையழிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி போக்யபூதரான ஆழ்வாருடனே கலந்து பரிமாறுமிடத்தில் “ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்ட மாயன்” என்றும், “ஆருயிர் பட்ட தெனதுயிர்பட்டது” என்றும் பேசும்படி அத்தலை யித்தலையாக சேஷசேஷிபாவம் மாறாடிப் பரிமாறும் சீலகுணம்; “திருக்காட்கரை மருவிய மாயன்றன் மாயம் நினைதொறு” என்று வித்தராய்ப் பேசின திருக்காட்கரையிலே கரையழியப் பெருகுமென்கை. (கரையழிக்கும்) என்றது காட்கரையென்கிற ஸமாதியாலே.

விளக்கம் - (போகத்தில் தட்டுமாறும் சீலம்) - இவ்விதம் தனக்கு மிகவும் இனியவராக உள்ள நம்மாழ்வாருடன் சேர்ந்து மகிழ்ந்தபடி உள்ளபோது திருவாய்மொழி (9-6-7) - ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்ட மாயன் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-6-9) - ஆருயிர் பட்ட தெனதுயிர்பட்டது - என்றும் உரைக்கும்படியாக அத்தலை இத்தலையாக மாறி, அடிமை - எஜமானன் என்ற தன்மை மாறி நிற்கும்படியான சீலகுணமானது, (காட்கரையிலே) - திருவாய்மொழி (9-6-1) - திருக்காட்கரை மருவிய மாயன்றன் மாயம் நினைதொறு - என்று மிகுந்த ஈடுபாடு நிறைந்தவராக உரைத்த திருக்காட்கரையில். (கரை அழிக்கும்) - கரை அழிக்கும்படியாகப் பெருகி நிற்கும். (கரை அழிக்கும்) - காட்கரை என்ற பெயருக்கு ஏற்ப உரைத்தார்.

179. மஹாத்மாக்கள் விரஹம் ஸஹியாத மார்த்தவம் வளத்தின் களத்தே கூடு பூரிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “தமரோடங்குறைவார்க்கு” என்று தம் பரிஜனங்களோடே அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவர்க்கென்னும்படி, “ஸக்ருத் த்வதாகார விலோக நாசயா த்ருணீ க்ருதாநுத்தமபுக்தி முக்திபி: மஹாத்மபிர் மாமவலோக்யதாம் நய சஷணேபி தே யத் விரஹோதிதுஸ்” என்கிறபடியே தம்முடைய விக்ரஹத்தை யொருகால் காணவேணுமென்னு மாசையாலே அநுத்தமமான போக மோக்ஷங்களையும் த்ருணீகரித்திருக்கும் மஹாத்மாக்களோட்டை விரஹம் ஸஹியாமையாகிற மார்த்தவம்; “மூழிக்களத் துவளத்தினை” என்று ஆச்ரிதர்க்கு ஸம்பத்தாயிருக்கும் ஸ்வபாவ னானவன் திருமூழிக்களத்தினே கூடுகட்டி நிற்குமென்கை. கூடுபூரிக்குமென்றது களமென்கிற ஸமாதியாலே.

விளக்கம் - (மஹாத்மாக்கள்) - திருவாய்மொழி (9-7-2) - தமரோடங்குறைவார்க்கு - என்பதற்கு ஏற்ப தனது உறவினர்களுடன் அங்கு எப்போதும் வசிப்பவர்க்கு என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸ்தோத்ரரத்னம் (5) - ஸக்ருத் த்வதாகார விலோக நாசயா த்ருணீக்ருதாநுத்தமபுக்தி முக்திபி: மஹாத்மபிர் மாமவலோக்யதாம் நய சஷ்ணேபி தே யத் விரஹோதிதுஸ் - ஒருமுறையாவது உனது திருமேனியை நான் காணவேண்டும் என்ற ஆசை காரணமாக மிகவும் உயர்ந்த நான்முகன் முதலனாவர்களுடைய லோகங்களுடைய இன்பம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவற்றைக் கூட ஒரு துரும்பு போன்று எண்ணும் மஹாத்மாக்களாகிய பாகவதர்களால் நான் கடாசுஷிக்கப்படும் விதத்தில் நீ என்னைக் கடாசுஷிக்க வேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது திருமேனியை ஒருமுறையாவது காணவேண்டும் என்ற ஆசையால் மிகவும் உயர்ந்த நான்முகன் முதலான தேவர்களுடைய லோகங்களையும் மோக்ஷத்தையும் ஒரு அற்பமான புல்லாக எண்ணுகின்ற மஹாத்மாக்களுடைய. (விரஹம் ஸஹியாத மார்தவம்) - பிரிவைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடியான மென்மையான திருவுள்ளம் கொண்ட குணம். (வளத்தின் களத்தே) - பெரியதிருமடல் (129) - மூழிக்களத் துவளத்தினை - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களுக்குச் செல்வமாக உள்ள தன்மை கொண்டவனுடைய திருமூழிக்களத்தில். (கூடு பூரிக்கும்) - கூடுகட்டி நிற்கிறது. “களம்” என்பதற்கு ஏற்ப “கூடு கட்டி” என்றார்.

180. பிரிந்த துன்பக்கடல் கடத்தும் விஷ்ணுபோதாந்ருசம்ஸ்யம் நாவாயிலே நிழலெழும்.

வ்யாக்யானம் - (பிரிந்த துன்பக்கடல்) இத்யாதி. அதாவது “அன்புடையாரைப் பிரிவுறு நோய்” என்றும், “துன்பக்கடல் புக்கு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே “எமராலும் பழிப்புண்டு அணிமூழிக்களத்துறையும் தம்மாலிழிப் புண்டு இங்கென்”, “தாந்தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென் றுரையீர்”, “மிகமேனி மெலிவெய்தி மேகலையுமீடழிந் தென்னகமேனி யொழியாமே திருமூழிக்களத்தார்க்கு தகவன்றென் றுரையீர்” என்கிறபடியே மேன்மேலும் ஆள் விடவேண்டும்படி தன்னைப் பிரிகையால் வந்த துக்க ஸாகரத்தை நிஸ்தரிப்பிக்கும் “விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்” என்கிற விஷ்ணு போதமான வவனுடைய, “ஆவாவடியா னிவனென் றருளாய்” என்று அபேக்ஷிக்கலாம்படி யிருக்கும் ஆச்ரித விஷய க்ருபையாகிற ஆந்ருசம்ஸ்யம் - “நாவாயுறைகின்ற” என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருநாவாயிலே உள்ள நிற்கிற வஸ்துவின் ஸ்வபாவமிதுவோ

வென்றறியலாம்படி அவ்வூரின் பேராலே நிழலெழுமென்கை. நாவாய் போலே யிருக்கிறவவன் வர்த்திக்கின்ற தேசமாகையாலே நாவாய் என்று ஊருக்குப் பேராயிருக்கிறதென்று கருத்து. விஷ்ணுபோதத்வ மித்தாலே ப்ரகாசித்தால் அதுக்குடலான ஆந்ருசம்ஸ்யம் தன்னடையே தோன்றுமிறே. “காருண்யே நாந்ருசம்ஸ்யேந” என்று விபஜித்துச் சொல்லி, “ஸ்த்ரீ ப்ரநஷ்டேதி காருண்யம் ஆச்ரிதேத்யந்ருசம்ஸதா” என்கையாலே ஆந்ருசம்ஸ்யமாவது ஆச்ரித விஷய க்ருபை.

விளக்கம் - (பிரிந்த துன்பங்கடல்) - நாச்சியார் திருமொழி (5-4) - அன்புடையாரைப் பிரிவுறு நோய் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (5-4) - துன்பக்கடல் புக்கு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (9-7-2) - எமராலும் பழிப்புண்டு அணிமூழிக்களத்துறையும் தம்மாலிழிப் புண்டு இங்கென் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-9) - தாந்தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென் றுரையீர் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-10) - மிகமேனி மெலிவெய்தி மேகலையுமீடழிந் தென்னகமேனி யொழியாமே திருமூழிக்களத்தார்க்கு தகவன்றென் றுரையீர் - என்றும் இவ்விதமாக மேன்மேலும் தூது விடும்படியாகத் தன்னைப் பிரிவதன் மூலம் ஏற்பட்ட துக்கம் என்ற ஸமுத்திரத்தை, (கடந்த விஷ்ணுபோதம்) ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம் - விஷ்ணு என்ற ஓடம் இன்றி வேறு ஸாதனம் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்றபடி தாண்டுவிக்கின்ற விஷ்ணுபோதமாக அவனுடைய (ஆந்ருசம்ஸ்யம்) - திருவாய்மொழி (9-8-7) - நாவாயுறைகின்ற - என்று விரும்புவதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள அடியார்கள் விஷயத்தில் வெளிப்படும் க்ருபையாகும் என்பது; (திருநாவாயிலே நிழல் எழும்) - திருவாய்மொழி (9-8-7) - நாவாய் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் எப்போதும் வசிப்பதான திருநாவாய் என்ற திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய தன்மை இத்தகையது என்று அறியும்விதத்தில் அந்த ஊருடைய பெயராலேயே வெளிப்படுகிறது (நாவாய் என்றால் ஓடம், படகு). அதாவது ஓடம் போன்றுள்ளவன் எப்போதும் அங்கு வசிப்பதால் “நாவாய்” என்று ஊருக்கும் பெயர் வந்தது. விஷ்ணுவின் ஓடமாக உள்ள தன்மை இதன் மூலம் வெளிப்படும்போது, அதற்குக் காரணமாக உள்ள அவனுடைய க்ருபை என்பதும் தானாகவே வெளிப்படுகிறது அல்லவோ? இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (15-49) - காருண்யே நாந்ருசம்ஸ்யேந - கருணையாலும் தனது அடியார்களிடம் காண்பிக்கும் அருளாலும் - என்று தனித்தனியாக உரைத்து, ஸ்த்ரீ ப்ரநஷ்டேதி காருண்யம் ஆச்ரிதேத்யந்ருசம்ஸதா - பெண் காப்பாற்றப்படவில்லை என்ற

கருணையாலும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்களைக் காப்பாற்றாமல் போனோமே என்ற அருளாலும் இராமன் வருந்தினான் - என்று கூறுவதால், ஆந்ருசம்ஸ்யம் என்பது அடியார்களிடம் காண்பிக்கப்படும் க்ருபை என்றாகிறது.

181. சரண்யமுகுந்தத்வம் உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்தம்.

வ்யாக்யானம் - (சரண்ய முகுந்தத்வம்) இத்யாதி. அதாவது, “சரணமாகுந் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” என்று கீழ்ச் சொன்ன விசேஷணத்தாலே எல்லார்க்கும் சரணவரணார்ஹனா யிருக்குமவனுடைய மோக்ஷ ப்ரதத்வம் “உத்பலாவதகே திவ்யே விமாநே புஷ்கரேக்ஷணம், செளரிராஜமஹம் வந்தே ஸதா ஸர்வாங்க ஸுந்தரம்” என்கிறபடியே திருக்கண்ணபுரத்தில் உத்பலாவதக மென்கிற பேரையுடைத்தான திவ்யவிமாநத்தில் நிற்கிற நிலையிலே எல்லாரு மறியலாம்படி ப்ரஸித்தமென்கை. முகுந்தத்வமாவது முக்தியூமி ப்ரதத்வம். “வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” என்கையாலே யாய்த்து இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. பலமென்றும் மாம்ஸமாய் உத்பலரென்று மாம்ஸலதேஹரா யிருக்கையன்றிக்கே யிருக்கும் முமுக்ஷுக்களாய் “தேஷாம் மமாவதோ வாஸ முத்பலாவதகம் விது:” என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ரக்ஷகனானவன் எழுந்தருளி நிற்கையாலே உத்பலாவதகமென்று அங்குத்தை திவ்யவிமாநத்துக்குப் பேராகையாலேயாய்த்து மோக்ஷ ப்ரதத்வம் அந்த ஸ்தலத்திலே ப்ரஸித்தமென்கிறது.

விளக்கம் - (சரண்ய முகுந்தத்வம்) திருவாய்மொழி (9-10-5) - சரணமாகுந் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் - என்று இதுவரை கூறப்பட்ட பலவிதமான சிறப்புகள் காரணமாக தங்களுடைய புகலிடம் என்று பற்றுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய மோக்ஷம் அளிக்கவல்ல தன்மை. (உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்தம்) உத்பலாவதகே திவ்யே விமாநே புஷ்கரேக்ஷணம், செளரிராஜமஹம் வந்தே ஸதா ஸர்வாங்க ஸுந்தரம் உத்பலாவதகம் என்பதான திவ்ய விமானத்தில், தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனும், அனைத்து அவயவங்களும் நேர்த்தியாக அமையப்பெற்று சுந்தரமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸௌரிராஜனை வணங்குகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப திருக்கண்ணபுரத்தில் உத்பலாவதகம் என்ற பெயர் கொண்ட திவ்யமான விமானம் நிற்கும் நிலை மூலம் அனைவரும் அறிவர். (முகுந்தத்வம்)

- மோசஷத்தை அளிக்கும் தன்மை. திருவாய்மொழி (9-10-5) - வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் - என்ற திருப்பாசுரத்தை தனது திருவுள்ளத்தில் கொண்டதன் காரணமாகவே இவ்விதமாக அருளிச்செய்தார். உத்பலாவதகம் என்பதில் உள்ள பலம் என்பது மாமிஸம், உத்பலமர் என்பதால் மாமிஸ சரீரம் கொண்டவராக இல்லாமல், சரீரத்தை உலர்த்துவதன் காரணமாக விலக்கப்பட்ட மாமிஸத்தைக் கொண்டவராக, அத்தகைய சரீரத்தில் விருப்பம் இன்றி இருக்கின்ற முழுசுஷுக்களைக் குறிப்பதாகும். தேஷாம் மமாவதோ வாஸ முத்பலாவதகம் விது: - முழுசுஷுக்களைக் காப்பாற்றும் எனது இருப்பிடத்தை உத்பலாவதகம் என்பர் - என்பதற்கு ஏற்ப எழுந்தருளியுள்ளதால் அங்குள்ள திவ்யமான விமானமானது உத்பலாவதகம் என்று பெயர் பெற்றது. ஆகவே அந்த இடம் மோசஷம் அளிக்கும் இடம் என்று கருத்து.

182. மார்க்கபந்து சைத்யம் மோஹந்தே மடுவிடும்.

வ்யாக்யானம் - (மார்க்கபந்து சைத்யம்) இத்யாதி. அதாவது இப்படி மோசஷ ப்ரதனான தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே மோசஷபூமிக்குப் போவார்க்கு “காளமேகத்தை யன்றி மற்றொன்றிலம் கதி”, “ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே” என்னும்படி ஆப்தனாய் கூடக்கொண்டுபோம் மார்க்கபந்துவானவனுடைய, “சுரிசுழல் கமலக்கட் கனிவாய்க் காளமேகம்” என்றும், “அவனடி நிழல் தடம்” என்றும், “மரதக மணித்தடம்” என்றும் சொல்லும்படி யிருந்துள்ள ஸாம்ஸாரிக ஸகல தாபஹரமான சைத்யம்; அம்ருத ப்ரதாந ஸமயத்திலே அஸுரர்களை மோஹிப்பித்த விடமாகையாலே மோஹந சேஷத்ரமான திருமோகூரிலே நிறைந்து நிலைபெற்றிருக்குமென்கை. மடுவிடுமென்றது “மரதக மணித்தடம்” என்கிற ஸமாதியாலே.

விளக்கம் - (மார்க்கபந்து) - இப்படியாக மோசஷத்தை அளிப்பவனாகிய அவன், தனது க்ருபை காரணமாக மோசஷம் அடைபவர்களுக்கு, திருவாய்மொழி (10-1-1) - காளமேகத்தை யன்றி மற்றொன்றிலம் கதி - என்றும், திருவாய்மொழி (10-1-6) - ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலம் அரணே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நம்புவதற்கு ஏற்றவனாகத் தன்னுடனே அவர்களை வழி நடத்திச் செல்லும் உறவினனாக உள்ளவனுடைய. (சைத்யம்) - திருவாய்மொழி (10-1-1) - சுரிசுழல் கமலக்கட் கனிவாய்க் காளமேகம் - என்றும், திருவாய்மொழி (10 -1-2) - அவனடி நிழல் தடம் - என்றும்,

திருவாய்மொழி (10-1-8) - மரதக மணித்தடம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதும், ஸம்ஸாரம் என்பதில் உழல்வதன் காரணமாக உண்டாகும் அனைத்துவிதமான துன்பங்களையும் போக்குவதும் ஆகிய குளிர்ச்சி. (மோக்ஷத்தே) - அமிர்தத்தை அளிக்கின்ற நேரத்தில் அஸுரர்கள் மயங்கும்படியாகச் செய்த இடம் இன்பதால் மோஹந சேஷத்ரம் என்ற பொருள் தருவதான திருமோகூரில், (மடுவிடும்) - நிறைவாக நிலை பெற்று நிற்கும்.

183. ஸஸைந்ய புத்ர சிஷ்ய ஸாத்ய ஸித்த பூஸுரார்ச்சனத்துக்கு முக நாபி பாதங்களை த்வார த்ரயத்தாலே காட்டும் ஸாம்யம் அநந்தசயநத்திலே வ்யக்தம்.

வ்யாக்யானம் - (ஸஸைந்யேத்யாதி) அதாவது “அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர்” என்கிற ஸேநா ஸஹிதரான ஸேனைமுதலியாராகிற “யத்ர பூர்வே ஸாத்யா:” என்கிற நித்யஸூரிகளில் தலைவரான ஸாத்யருடையவும், “அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்காதி” என்கையாலே புத்ரர்களான ப்ரஹ்மாதிகளாகிற ஸித்தருடையவும், “படமுடையரவில் பள்ளிபயின்றவன் பாதம் காண நடமினோ நமர்களுள்ளீர்” என்று இவருபதேசம் கேட்ட சிஷ்யர்களான பூஸுரருடையவும் அர்ச்சனத்துக்கு, திருமுகமும் திருநாபியும் திருவடிகளுமாகிற விவற்றை திருவாசல் மூன்றாலும் தர்சிப்பிக்கிற, நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகள் என்று விசேஷம் பாரத ஸாம்யகுணம் திருவநந்தபுரத்தில் கண்வளருகிற ப்ரகாரத்திலே வ்யக்தமாயிருக்கும் மென்கை.

விளக்கம் - (ஸஸைந்ய ஸாத்ய) - திருவாய்மொழி (10-2-6) - அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர் - எனப்படும் சேனையுடன் சேர்ந்துள்ள ஸேனைமுதலியார் என்பவராகிற புருஷஸூக்தம் - யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: - எல்லையற்ற காலமாக இருந்துவரும் நித்யஸூரிகள் எங்குள்ளார்களோ - என்பதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகளுடைய தலைவராகிய ஸேனைமுதலியார் என்னும் ஸாத்யர். (புத்ர ஸித்த) - திருவாய்மொழி (10-2-4) - அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்காதி - என்பதால் புத்ரர்களாக உள்ள நான்முகன் போன்ற ஸித்தர்கள். (சிஷ்ய பூஸுர) - திருவாய்மொழி (10-2-8) - படமுடையரவில் பள்ளிபயின்றவன் பாதம் காண நடமினோ நமர்களுள்ளீர் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாரின் உபதேசத்தைக் கேட்ட சிஷ்யர்களான அந்தணர்கள். இப்படியாக உள்ள இந்த மூவருடைய. (அர்ச்சனத்துக்கு) - அர்ச்சனைக்கு. (முகம் நாபி பாதங்களை

த்வார த்ரயத்தாலே காட்டும்) - திருமுகம், திருநாபி, திருவடிகள் ஆகியவற்றை மூன்று திருவாயில்கள் மூலம் காண்பிக்கின்ற. (ஸாம்யம்) - நித்யஸூரிகள், ஸம்ஸாரிகள் என்ற வேறுபாடு இன்றி ஒரே போன்று வெளிப்படும் குணம். (அநந்தசயநத்திலே வ்யக்தம்) - திருவனந்தபுரத்தில் கண்வளர்கின்ற விதத்தில் தெளிவாக வெளிப்படும் என்று கருத்து.

184. மோக்ஷ தாநத்தில் ப்ரணத பாரதந்த்ர்யம் வலம் மிக்க நதியிலே கரைபுரளும்.

வ்யாக்யானம் - (மோக்ஷ தாநத்தில்) இத்யாதி. அதாவது “அருள்தருவானமைகின்றானது நமது விதிவகை” என்றும், “விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே” என்றுமிப்படி ஸர்வஸமனானவன் ஆச்ரிதர்க்கு மோக்ஷ ப்ரதாநம் பண்ணுமளவில் அவர்கள் விதித்தபடி செய்வானாய் நிற்கிற ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யம்; “வளம் மிக்க வாட்டாற்றான்” என்று ரக்ஷயவர்க்கம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே அவனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கிற திருவாட்டாற்றிலே அமர்யாத்மாக ப்ரவஹிக்குமென்கை. கரை புரளும் என்று ஆறு என்கிற ஸமாதியாலே.

விளக்கம் - (மோக்ஷ தாநத்தில்) - மோக்ஷ தானத்தில் (ப்ரணத பாரதந்த்ர்யம்) - திருவாய்மொழி (10-6-1) - அருள்தருவானமைகின்றானது நமது விதிவகை - என்றும், திருவாய்மொழி (10-6-3) - விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதத்திலும் ஒரே போன்றுள்ள ஸர்வேச்வரன் தனது அடியார்களுக்கு மோக்ஷம் அளிக்கும்போது அவர்கள் கூறியபடி செய்வனாக நிற்கின்ற அடியார்களுக்கு வசப்பட்டுள்ள தன்மை என்பது, (வளம் மிக்க நதியிலே) - திருவாய்மொழி (10-6-3) - வளம் மிக்க வாட்டாற்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய பொருள்கள் சிறிதும் குறைவில்லாமல் உள்ள திவ்யதேசம் என்பதால் அவனுக்குச் செல்வம் மிகுதியாக உள்ளதான திருவாட்டாறு என்ற திவ்யதேசத்தில், (கரை புரளும்) - கரையைக் கடந்து புரண்டு ஓடும். “வாட்டாறு” என்பதில் உள்ள ஆறு என்பதன் காரணமாக “கரை புரளும்” என்கிறார்.

185. த்யாஜ்ய தேஹ வ்யாமோஹம் மருள்கள்கடியும் மயல்மிகு பொழிலிலே தழைக்கும்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, முழுசுஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யமான தேஹத்தில், சரம தேஹமாகையாலே, மஹிஷியுடைய உச்சிஷ்டத்தை விரும்பும் ராஜபுத்ரனைப்போலே “வஞ்சக் கள்வனாய் நெஞ்ச முயிருமுள் கலந்து”, “மாயவாக்கையிதனுட் புக்கு” என்கிறபடியே இதின் தோஷம் பாராமல் உள்புக்கு, “திருமாலிருஞ்சோலை மலையே” இத்யாதிப்படியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இதிலேகதேசத்திலே பண்ணி, “மங்கவொட்டு” என்று கால்கட்டி விடுவிக்க வேண்டும்படி அவனுக்குண்டான வ்யாமோஹம் “மருள்கள் கடியும் மணிமலை” என்று ஸர்வருடையவு மஜ்ஞானத்தை ஸவஸநமாகப் போக்குமதாய், “மயல்மிகு பொழில்குழ் மாலிருஞ்சோலை” என்று போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தாலே போக்தாக்களைப் பிச்சேற்றவற்றான சோலையை யுடைய தெற்குத்திருமலையிலே ஸம்ருத்தமாய்ச் சொல்லுமென்கை. (பொழில்) என்கிற ஸமாதியாலேயாய்த்து (தழைக்கும்) என்றது.

விளக்கம் - (த்யாஜ்ய தேஹ வ்யாமோஹம்) - முழுசுஷுக்களால் கைவிடத்தக்கதான சரீரத்தில் பிறவிகள் முடிகின்ற சரீரம் என்பதால், மனைவியின் எச்சிலை விரும்பும் அரசகுமாரன் போன்று, திருவாய்மொழி (10-7-1) - “வஞ்சக் கள்வனாய் நெஞ்ச முயிருமுள் கலந்து - என்றும், திருவாய்மொழி (10-7-3) - மாயவாக்கையிதனுட் புக்கு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இப்படிப்பட்ட சரீரத்தின் தாழ்வை நோக்காமல் இதன் உள்ளே புகுந்து திருவாய்மொழி (10-7-8) - திருமாலிருஞ்சோலை மலையே - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் விருப்பத்துடன் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசங்கள் அனைத்திலும் கொண்டுள்ள விருப்பத்தை இந்தச் சரீரத்தில் வைத்து திருவாய்மொழி (10-7-10) - மங்கவொட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப அவனைக் கால்கட்டி மட்டுமே விடுவிக்கவேண்டும்படியாக அவனுக்கு ஏற்பட்ட காதல்மயக்கம் என்பது : (மருள்கள் கடியும்) - திருவாய்மொழி (1-7-7) - மருள்கள் கடியும் மணிமலை - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவருடைய அறியாமை என்பதை அடியுடன் நீக்குவதாகவும், (மயல்மிகு) - திருவாய்மொழி (2-10-3) - மயல்மிகு பொழில்குழ் மாலிருஞ்சோலை - என்பதற்கு ஏற்ப இனிமையின் மிகுதி காரணமாகக் காண்பவர்களை மயங்கும்படிச் செய்வதாகவும் உள்ளதான (பொழிலிலே) - சோலைகள் நிறைந்த தெற்குத் திருமலையில் (தழைக்கும்) - நிறைவாக இருக்கும். “பொழில்” என்பதன் காரணமாக “தழைக்கும்” என்கிறார்.

186. அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம் பெருநகரிலே பேர் பெற்றது.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்னத் திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்” என்று ஸ்வாங்கீகாரத்துக் குடலான ஸுக்ருத லவமில்லாதாரையும் மடிமாங்காயிடுமாப்போலே “என்னுரைச் சொன்னாய்” இத்யாதியான அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களை யாரோபித்தும் அங்கீகரிக்கக்கிடம் பார்க்கும்வனுடைய ஸ்வாமித்வம் : “பெருநகரவணை மேல்” என்று கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்பேர் நகரிலே ப்ரஸித்தமாய்த்தென்கை. ஆக திருப்பதிகள்தோறு மோரோ குணம் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கு மென்னுமிடம் இவரநுஸந்தித்த திருப்பதிக ளெல்லாவற்றிலும் தர்சிப்பித்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும்) - திருவாய்மொழி (10-8-1) - திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்றேன் என்னத் திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மைக்கு ஏற்றவிதத்தில் புண்ணியங்கள் ஏதும் இல்லாதவர்களாக இருந்தாலும், மடிமாங்காய் அளிப்பது போன்று, “எனது ஊரை உரைத்தாய்” என்பது போன்றதான அறியாமல் செய்த புண்ணியங்களையும் அவர்கள் மீது ஏற்றிக்கொண்டு அங்கீகரிப்பதற்கான இடம் கொண்ட அவனுடைய எஜமானத்தன்மை, (பெருநகரிலே பேர் பெற்றது) - திருவாய்மொழி (5-9-3) – பெருநகர் அரவணை மேல் - என்பதற்கு ஏற்ப திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருப்பேர்நகரில் வெளிப்படுகிறது. இப்படியாக திவ்யதேசங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் வெளிப்படும் முதன்மையான குணம் இன்னதாகும் என்று நம்மாழ்வார் அனுபவித்த திவ்யதேசங்கள் அனைத்திலும் காண்பித்தார்.

187. இவற்றில் ப்ராவண்யம் இவள் பரமே யென்னவுண்டாய் ஷோடச கலாபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம்போலே பதினாறு திருநகூத்ரம் நிரம்பினவாறே தேவபோக்யமானவதில் அம்ருதம் போலன்றிக்கே என்னாத் தமிழரிசைகாரர் முதற்பத்தர் மானவரென்னம்மான் பார் பரவென்னும்படி ஸேச்வரவியூதி போக்யமான பாலோடமுதன்ன மென்மொழி முகஞ்செய்தது.

அவதாரிகை - இத்திருப்பதிகளில் ப்ராவண்யம் இவர்க்குண்டாய்த்தெப்போது? இவர் தாம் ப்ரபந்த மருளிச்செய்யத் தொடங்கிற்று எத்தனை திருநகூத்ரத்தளவிலே? இது தனக்கு போக்த்ரு நியாமமுண்டோ? இதன் போக்யத்தை தானிருக்கும்படி யெங்ஙனே யென்னு மாகாங்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவற்றில் ப்ராவண்யம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய திவ்யதேசங்களில் நம்மாழ்வாருக்கு ஆழ்ந்த ஈடுபாடு எப்போது ஏற்பட்டது? இத்தகைய ப்ரபந்தங்களை இவர் எந்த வயதில் அருளிச்செய்தார்? இந்த ப்ரபந்தங்களுக்கான அதிகாரி தகுதி உண்டா? இந்தப் ப்ரபந்தங்களுடைய இனிமை எத்தகையது? இது போன்ற கேள்விகளுக்கு இந்தச் சூர்ணையில் விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது இவ்வர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களில் ப்ராவண்யம் “முலையோ முழு முற்றும் போந்தில பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் இவள் பரமே” என்னும்படி, பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னேயுண்டாய்; பதினாறு கலைகளாலும் பரிபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம் போலே, பதினாறு திருநகூத்ரம் பூர்ணமானவாறே. “க்ருஷ்ணபசேஷமரைச் சச்வத் பீயதே வை ஸுதாமய:” என்கிறபடியே தேவர்களுக்கு போக்யமாகையாலே போக்த்ரு நியமமுடைத்தான அந்த சந்த்ரமண்டலத்தில் அம்ருதம் போலன்றிக்கே, “என்னாவிலின்கவி” என்றும், “பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்” என்றும், “தூமுதல் பத்தர்க்கு” என்றும், “கேட்டாரார் வானவர்கள்” என்றும், “தென்னாவென்னு மென்னம்மான்” என்றும், “பார் பரவின்கவி” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வபாவிபாகம், ஸூரிஸம்ஸாரி விபாகம், ஈசேசிதவ்ய விபாகமற ஈச்வரனோடே கூட இரண்டு விபூதியும் புஜிக்கைக்கு யோக்யமாய், “பாலொடமுதன்ன வாயிரம்”, “அமுதமென்மொழி” என்கிறபடியே வாச்ய வாசகங்களும் ஸம்ச்லேஷ ரஸத்தாலே பாலுமமுதும் கலந்தாப்போலேயாய், போக்யதாதிசயத்தாலும் புஜித்தார்க்கு நித்யவத்தைக் கொடுக்கையாலும் அம்ருதஸமமாய் அதில் வ்யாவ்ருத்தமான மார்த்தவத்தை யுடைத்தான சப்தம் இவர் முகோக்கதமாய்த் தென்கை.

விளக்கம் - (இவற்றில் ப்ராவண்யம்) - இத்தகைய அர்ச்சாவதார திவ்யதேசங்களில் உள்ள ஈடுபாடும் ப்ரேமையும், திருவிருத்தம் (60) - முலையோ முழு முற்றும் போந்தில பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் இவள் பரமே - என்பதற்கு ஏற்ப

பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பாகவே ஏற்பட்டதாக. (ஷோடச கலாபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம்போல) - பதினாறு கலைகள் நிறைந்த சந்த்ரமண்டலம் போன்று, (பதினாறு திருநக்சுத்ரம் நிரம்பினவாறே) - பதினாறு வயது முடிந்தபோது, (தேவ போக்யமான அதில் அம்ருதம்போல் அன்றிக்கே) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-11-22) - க்ருஷ்ணபசேஷமரைச் சச்வத் பீயதே வை ஸுதாமய: - க்ருஷ்ணபசுஷத்தின்போது அமிர்தமயமான சந்த்ரன் தேவர்களால் உண்ணப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, தேவர்களுக்கு இனிமையான உணவாக உள்ளதால், அதிகாரி நியமம் உள்ளதான அந்த சந்த்ரனில் உள்ள அமிர்தம் போன்று அல்லாமல், (என்னா) - திருவாய்மொழி (3-9-1) - என் நாவில் இன்கவி - என்றும், (தமிழர் இசைகாரர்) - திருவாய்மொழி (1-5-11) - பாலேய் தமிழர் இசைகாரர் பத்தர் பரவும் ஆயிரம் - என்றும், (முதல் பத்தர்) - திருவாய்மொழி (7-9-3) - தூமுதல் பத்தர்க்கு - என்றும், (வானவர்) - திருவாய்மொழி (10-6-2) - கேட்டாரார் வானவர்கள் - என்றும், (என்னம்மான்) - திருவாய்மொழி (10-7-5) - தென்னாவென்னு மென்னம்மான் - என்றும், (பார்பரவு) - திருவாய்மொழி (7-9-5) - பார் பரவு இன்கவி - என்றும், (என்னும்படி) - கூறுவதற்கு ஏற்ப "நான் - மற்றவர்" என்ற வேறுபாடு, "நித்யஸூரிகள் - ஸம்ஸாரிகள்" என்ற வேறுபாடு, "நியமிப்பவன் - நியமிக்கப்படும் பொருள்" என்ற வேறுபாடு போன்ற அனைத்தும் நீங்கும்விதமாக. (ஸேச்வர விபூதி போக்யமான) - ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்ந்து இரண்டுவிதமான விபூதிகளும் அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியாக, (பாலோடு அமுதன்ன மென்மொழி) - திருவாய்மொழி (8-6-11) - பாலோடு அமுது என்ன ஆயிரம் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-5-2) - அமுதமென்மொழி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, கூறப்பட்ட சொல் மற்றும் அதனால் உணர்த்தப்படும் பொருள் என்ற இரண்டும் சரியாகக் கலந்த சுவை காரணமாக பாலும் அமிர்தமும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தது போன்றும், அளவற்ற இனிமை காரணமாகத் தன்னைப் பருகுபவர்களுக்கு நித்யத்தன்மை அளிப்பதாக உள்ளதால் அமிர்தத்தைப் போன்றும், அதிலிருந்து வேறுபட்ட மென்மையுடன் கூடியதாகவும் உள்ள சொற்கள், (முகம் செய்தது) - நம்மாழ்வாரிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

188. நீர்பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பின வேரி தெளிக்குமாபோலே பரபக்த்யாதிமய ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி நிமிகிற வாய்கரை மிடைந்து மொழிபட்டு அவாவிலந்தாதி யென்று பேர்பெற்றது.

அவதாரிகை - இவர் பக்கல் ப்ரபந்தம் அவதரிக்கத் தொடங்கின காலத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ்; இதுதான் அவதரிக்கிறவளவில் “இப்படி நாமவனைக் கவி பாடவேணும்” என்று ஸங்கல்பித்திருந்து பாடினாரோ என்னுமாகாங்ஷையிலே, இதின் அவதரண க்ரமத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (நீர்பால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - நம்மாழ்வார் மூலமாக இந்தத் திருவாய்மொழி அவதரித்த காலத்தை மேலே அருளிச்செய்தார். இத்தகைய திருவாய்மொழி அவதரிக்கும்போது “இவ்விதம் நாம் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து உரைக்கவேண்டும்” என்று திருவுள்ளத்தில் எண்ணியபடி இவர் பாடினாரா என்ற கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு விடை அளிக்கும்விதமாக இந்தத் திருவாய்மொழி அவதாரித்த வரிசையைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது நீர் பாலாய், பால் நெய்யாய், நெய் அம்ருதமாய் அத்தாலே நிரம்பினதோரேரி பொறாமல் நெளித்து உடையுமாபோலே; “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்கிறவிடத்தில் கர்மஜ்ஞாநாநு க்ருஹீதையான பக்தியின் ஸ்தாநத்திலே பகவத் ப்ரஸாதமாய், அதடியாக பரமபக்தி தொடங்கி பிறக்கையாலே, ஜ்ஞாநம் முதலிலே பரபக்தி ரூபமாய், பரபக்தியானது பரஜ்ஞாநமாய், பரஜ்ஞாநமானது பரமபக்தியாய், “அச்யுத பக்தி தத்வ ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி பரிவாஹு சுபைர் வசோபி:” என்கிறபடியே அந்த பரபக்த்யாதிகளாய் நிறைந்த ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருதாப்தியானது, ஆச்ரயமழியாமல் பரிவாஹாபேக்ஷை பிறந்து, “நிமியும் வாய்” என்கிறபடியே நெளிகிற வாய்கரையாலே “மிடைந்த சொல்” என்றகிபடியே சொற்கள்தான் “நாமிங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்தகரித்தோமாக வேணும்” என்று “என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்” என்று மேல்விழுகையாலே நெருங்கிக் கொண்டு, “மொழிபட்டோடும்” என்கிறபடியே வசநரூபமாய் ப்ரவஹித்து இப்படி பரபக்த்யாத்யவஸ்த்தா த்ரயாபந்ந பக்திப்ரேரிதமாய் அவதரிக்கையாலே “அவாவி லந்தாதிகளா லிவையாயிரமும்” என்று பக்தி பலாத்காரத்தாலே பிறந்தவந்தாதியான ஆயிரமென்று நிரூபகமாம்படியாய்த்தென்கை. ஆக, இவர் இப் ப்ரபந்தமருளிச் செய்கைக்கடியான ப்ராவண்யம் பிறந்த காலமும் அருளிச்செய்யத் தொடங்கின காலமும், இதினுடைய ஸர்வாதிகாரத்வமும், ரஸ்யதையும், அவதரித்த க்ரமமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - (நீர்பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பின ஏரி) - நீரானது பாலாக, பாலானது நெய்யாக, நெய்யானது அமிர்தமாக, அந்த அமிர்தத்தால் நிரம்பிய ஒரு ஏரி. (நெளிக்குமாபோலே) - தாங்க இயலாமல் தளர்ந்து உடைவது போன்று. (பரபக்தி ஆதிமய

ஜ்ஞாந அம்ருத அப்தி) – திருவாய்மொழி (1-1-1) – மயர்வற மதிநலம் அருளிணன் - என்பதில் கர்மம், ஞானம் ஆகியவை காரணமாக ஏற்படுகின்ற பக்தியின் இடத்தில் பகவானுடைய ப்ரஸாதமாக, அதன் காரணமாக பரபக்தி தொடக்கமாகப் பிறப்பதால், ஞானம் முதலில் பரபக்தி ரூபமாகவும், பரபக்தி என்பது ப்ரஜ்ஞானமாகவும், ப்ரஜ்ஞானமானது பரமபக்தியாகவும். ஸ்தோத்ரரத்னம் (3) - அச்யுத பக்தி தத்வ ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி பரிவாஹ சுபைர் வசோபி: - ஸர்வேச்வரனிடம் கொண்ட பக்தி, உண்மையான ஞானம், இவையாக உள்ள அமிர்தக்கடலில் வெள்ளம் போன்ற மங்களமான திருவாக்கு மூலமாக - என்பதற்கு ஏற்ப பரபக்தி முதலானவற்றால் நிறைந்துள்ள ஞானம் என்ற அமிர்தக்கடலானது. (நிமிகிற வாய்கரை) - தான் ஈடுபட்டு நிற்பதற்கு ஏற்றபடி அழியாமல் நிறைந்து நிற்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் உண்டாகி, திருவாய்மொழி (6-5-2) – நிமியும் வாய் - என்பதற்கு ஏற்ப நெளிகின்ற வாய்கரையில். (மிடைந்து) - திருவாய்மொழி (1-7-11) – மிடைந்த சொல் - என்பதற்கு ஏற்ப சொற்கள் அனைத்தும் “நாம் இங்கு இருந்து கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்” என்று எண்ணி, “என்னைப் பயன்படுத்தவேண்டும், என்னைப் பயன்படுத்தவேண்டும்” என்று நம்மாழ்வாரிடம் விழுந்தபடி நெருங்கி நின்று. (மொழிபட்டு) – திருவாய்மொழி (8-10-5) – மொழி பட்டோடும் - என்பதற்கு ஏற்ப சொற்கள் வசந ரூபமாகப் பெருகி நின்று, பரபக்தி முதலான மூன்று நிலைகளை அடைந்த பக்தியால் தூண்டப்பெற்று அவதரிக்கிறது. ஆகவே, (அவாவில் அந்தாதி என்று பேர் பெற்றது) – திருவாய்மொழி (10-10-11) – அவாவில் அந்தாதிகளால் இவை ஆயிரமும் - என்பதற்கு ஏற்ப பக்தியின் வேகத்தால் பிறந்த அந்தாதியான ஆயிரம் என்ற பெயர் பெற்றது. இப்படியாக இந்த ப்ரபந்தம் அருளிச்செய்தமைக்குக் காரணமாக உள்ள ப்ரேமை பிறந்த காலத்தையும், அருளிச்செய்த காலத்தையும், இது அனைவருக்குமே ஏற்றதாகும் என்பதையும், இதன் இனிமையையும், அவதரித்த முறையையும் உரைத்தார்.

189. மனஞ்செய் எல்லையில் ஞான வின்பத்தை நின்மலமாக வைத்தவர் ஞானப்பிரானை ஞானத்துவைம்மி னென்றவிது, தத்வ விவேக நித்யத்வாநித்யத்வ நியந்த்ருத்வ ஸௌலப்ய ஸாம்யாஹங்காரேந்த்ரிய தோஷ பல மந: ப்ராதாந்ய கரணநியமந ஸுக்ருதி பேத தோவாஸூர விபாக விபூதியோக விச்வரூப தர்சந ஸாங்கபக்தி ப்ரபத்தி த்வைவித்யாதிகளாலே அன்றோதிய கீதா ஸமமென்னும்.

குறிப்பு - இந்தச் சூர்ணைக்கான வ்யாக்யானத்தில் முதல் பகுதியில் ஸ்ரீகீதையின் விளக்கங்களையும், இரண்டாவது பகுதியில் அந்த விளக்கங்களுக்கு ஏற்ப உள்ள திருவாய்மொழியையும் அருளிச்செய்துள்ளார். ஆனால் இங்கு, அந்தந்த கீதா வ்யாக்யானத்தைத் தொடர்ந்து, அதற்கான திருவாய்மொழி வ்யாக்யானம் உள்ளது போன்றி மாற்றி தரப்பட்டுள்ளது. இது படிப்பதற்கு எளிதாக இருக்கும் என்று கருதியே இவ்விதம் அமைக்கப்பட்டது.

அவதாரிகை - இனிமேல் இப் ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, அதில் ப்ரதமத்திலே, ஸாக்ஷாத் க்ருத பகவத் தத்வரானவிவர் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவநார்த்தோபதேசம் பண்ணின இப் ப்ரபந்தம் ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தாலே பகவத் ப்ரணீத கீதோபநிஷத் ஸமமாகச் சொல்லப்படுமென்கிறார் (மனம்செய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இனி இந்த ப்ரபந்தத்தில் கூறப்படுகின்ற ஆழ்பொருள்கள் அனைத்தையும் விரிவாக எடுத்துரைக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். முதலில் பகவத்விஷயம் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி நேரடியாக அறிந்தவராகிய நம்மாழ்வாரால், இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து மக்களும் கரையேறுவதற்காக உபதேசிக்கப்பட்ட இந்த ப்ரபந்தத்தில் இடம் பெற்றுள்ள அனைத்து கருத்துக்களின் ஒற்றுமை காரணமாக, இது பகவானால் கூறப்பட்டதான கீதோபநிஷத்திற்கு ஒப்பாக உள்ளது என்று இந்தச் சூர்ணையில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது (மனஞ்செய் எல்லையில் ஞானவிற்பத்தை) “எல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை” என்றும், “எல்லையில் ஞானத்தன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ காரணமாய் அபரிச்சேத்யமான ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநத்தை யுடையனாய், “சூழ்ந்ததனில் பெரிய சுடர் ஞானவிற்பம்” என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி புருஷ தத்வங்களிரண்டும் தனக்குள்ளே யாம்படி வ்யாபித்து தான் அபரிச்சேத்யமாய் உஜ்ஜ்வலமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாயிருக்கிற ஸ்வரூபத்தை யுடையனான ஸர்வேச்வரனை; (நின்மலமாக வைத்தார்) “எனதாயியுள்ளே நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து” என்று பரிபூர்ண ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான

உன்னையென் னெஞ்சுக்குள்ளே விசததமாமாக வநுபவித்தென்னும்படி
ஸாஷாத்தகரித்தவாழ்வார்,

விளக்கம் - (மனஞ்செய் எல்லையில் ஞான இன்பத்தை) திருவாய்மொழி (1-5-2) - எல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் காரணமாகவும், (எல்லையில்) - திருவாய்மொழி (3-10-8) - எல்லையில் ஞானத்தன் - என்பதற்கு ஏற்ப அளவிட இயலாத ஸங்கல்ப ரூபமான ஞானத்தை உடையவனாகவும். (ஞான இன்பத்தை) - திருவாய்மொழி (10-10-10) - சூழ்ந்ததனில் பெரிய சுடர் ஞானவின்பம் - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் ஆகிய இரண்டு தத்வங்களும் தனக்குள்ளே இருக்கும்படியாக எங்கும் வ்யாபித்து, தான் அளவுபடுத்தி அறிய இயலாதவனாகவும், ப்ரகாசமாகவும், ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றை லக்ஷணமாக உள்ள ஸ்வரூபம் கொண்டவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரனை. (நின்மலமாக வைத்தவர்) - திருவாய்மொழி (4-7-7) - எனதாவியுள்ளே நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து - என்பதற்கு ஏற்ப “பரிபூர்ணமான ஞான ஸ்வரூபமாக உள்ள உன்னை எனது நெஞ்சத்தில் மிகவும் தெளிவாக வைத்து அனுபவித்தபடி” என்று நேரடியாகக் கண்டு அனுபவித்த நம்மாழ்வார்.

வ்யாக்யானம் - (ஞானப்பிராணை ஞானத்துவைம்மி மென்றவிது) “இருங்கற்பகஞ்சேர் வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கும் எறிதிரை வையம் முற்று மேனத் திருவாயிடந்த ஞானப்பிராணை யல்லாவில்லை நான் கண்ட நல்லது” என்று ப்ரளயார்ணவ மக்நையான பூமியை மஹாவராஹமா யுத்தரித்த ஜ்ஞாந சக்திகளையும் ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியையு முடையனாய் ச்லோக த்வய முகத்தாலே சரமோபாயத்தை வெளியிடுகையாலே ஜ்ஞாநோபகாரகனுமா யிருக்கிறவனை யொழிய ஸர்வர்க்கு முஜ்ஜீவந ஹேதுவாயிருயிருப்ப தொன்றில்லை, இது நானறுதியிட்ட விலக்ஷணமான வர்த்தம் என்று ப்ரதம ப்ரபந்தத்தி லருளிச்செய்த விஷயத்தை உபாயமாகப் பற்றச் சொல்லுகிறவளவில் “திருக்குருகூரதனையுளங்கொள் ஞானத்துவைம்மி னும்மை யுய்யக் கொண்டு போகுறில்” என்று உஜ்ஜீவிக்க வேண்டியிருந்தீர்களாகில் அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசத்தை உங்கள் மாநஸ ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்குங்கோளென்று ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து உபதேசித்த இப்ப்ரபந்தம்

விளக்கம் – (ஞானப்பிரானை) - திருவிருத்தம் (99) – இருங்கற்பகஞ்சேர் வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கும் எறிதிரை வையம் முற்று மேனத் திருவாயிடந்த ஞானப்பிரானை யல்லாவில்லை நான் கண்ட நல்லது - என்பதற்கு ஏற்ப, “ப்ரளய நீரில் மூழ்கிக் கிடந்த பூமியை மஹாவராஹனாக அவதரித்து மேலே உயர்த்திய ஞானசக்திகளையும், எஜமானனாக உள்ள தன்மையையும் கொண்டவனாகவும், வராஹ சரம ச்லோகம் மூலம் சரம உபாயத்தை வெளியிடுவதால் ஞானம் ஏற்படுத்த ஏற்றதான உபகாரங்கள் செய்தபடி உள்ளவனாகவும் இருக்கின்ற இவன் அல்லாமல் அனைவரும் கரை ஏறுவதற்கான உபாயம் வேறு ஏதும் இல்லை என்பதே நாம் உறுதியாக அறிந்த விஷயமாகும்”, என்று முதல் ப்ரபந்தமாக உள்ள திருவிருத்தத்தில் அருளிச்செய்த விஷயத்தையே உபாயமாகப் பற்றவேண்டும் என்று கூறுகிறார். (ஞானத்தை வைம்மின் என்ற இது) – திருவாய்மொழி (4-10-9) – திருக்குருகூரதனையுளங்கொள் ஞானத்துவைம்மின் உம்மை உய்யக் கொண்டு போகுறில் - என்பதற்கு ஏற்ப “கரையேற வேண்டும் என்று முடிவு செய்தீர்கள் என்றால், அவன் நித்யமாக வசிக்கின்ற திவ்யதேசத்தை உங்களுடைய மனதின் ஞானத்திற்கு இலக்காகக் கொள்வீராக”, என்று ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து உபதேசிக்கப்பட்ட இந்த ப்ரபந்தம்.

வ்யாக்யானம் - தர்ம ஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தமாக வவதரித்தருளின க்ருஷ்ணன். “அஸ்த்தாந ஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்மதியாகுலம், பார்த்தம் ப்ரபந்நமுத்திச்ய சஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்” என்கிறபடியே, அஸ்த்தாநேயுண்டான பந்து ஸ்நேஹ காருண்யங்களாலும், ஸ்வதர்மத்தில் அதர்ம புத்தியாலும் கலங்கி, “நயோத்ஸ்யாமி” என்று யுத்தாந நிவ்ருத்தனாய், “யச் ச்ரேயஸ் ஸ்யாந் நிச்சித ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்” என்ற வர்ஜுனனைத் தெளிவித்து யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனாக்குகை வ்யாஜமாக, “அறிவினால் குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவரறிய” என்கிறபடியே லோகத்துக்கு உஜ்ஜீவந சாஸ்த்ரமாம்படி எல்லாப் பொருளும் விரித்த ஸ்ரீகீதையில், (தத்வவிவேக) ப்ரதமத்திலே, தேஹாத்மாபிமாந கார்யமான பந்து ஸ்நேஹத்தையும் வத பீதியையும் மாற்றுகைக்காக தத்வஜ்ஞாநத்தை யுபதேசிக்கத் தொடங்கின வளவிலே, “ந த்வே வாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதிபா: ந சைவ ந பவிஷ்யாம்: ஸர்வே வயமத: பரம்” என்று ஸர்வேச்வரனான தன்னோபாதி ஸகலாத்மாக்களும் நித்யரென் றருளிச்செய்கிற வழியாலே, ஜீவபர பேதம், ஜீவர்களுக்குள் பரஸ்பர பேதமாகிற விவற்றை தர்சிப்பித்து, “தேஹிநோஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா, ததா

தேஹாந்தர ப்ராப்தி: தீரஸ் தத்ர நமுஹ்யதி” இத்யாதியாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகத்தையும் சொல்லுகையாலே தத்வங்களினுடைய விவேகத்தையும் ... இவரும் “அடியேனுள்ளான்” என்கிறவிடத்திலே சாப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் ஜீவபர பேதமும், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பர பேதமும், “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்று ஆத்மாவுக்கு தேஹாதி விலக்ஷணத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகமுமாகிற தத்வ விவேகத்தையும்,

விளக்கம் - (தத்வ விவேக) தர்மத்தை நன்றாக நிலைநிறுத்துவதற்காக அவதரித்த க்ருஷ்ணன். கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் (5) - அஸ்த்தாந ஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்மதியாகுலம், பார்த்தம் ப்ரபந்நமுத்திச்ய சஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம் - வரக்கூடாத இடத்தில் ஏற்பட்டதான உறவினர்கள் மீது கொண்ட அன்பு, கருணை போன்றவற்றாலும், தனக்கே உரிய தர்மத்தை அதர்மம் என்று உணர்ந்ததாலும் கலங்கியபடி நின்று, தன்னைச் சரணம் புகுந்த அர்ஜுனனுக்காக இந்த கீதாசாஸ்த்ரம் தொடங்கப்பட்டது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, வரக்கூடாத இடத்தில் ஏற்பட்ட உறவினர் மீது அன்பு மற்றும் கருணை காரணமாகவும், தனது தர்மத்தை அதர்மம் என்று எண்ணியதாலும் கலங்கி, நயோத்ஸ்யாமி - என்பதற்கு ஏற்ப யுத்தம் செய்யவதில்லை என்று தீர்மானித்து கைவிட்டவனாய், கீதை (2-7) - யச் ச்ரேயஸ் ஸ்யாந் நிச்சித ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் - எனக்கு எது உயர்வை அளிக்கும் என்று நீ தீர்மானித்துள்ளாயோ, அதனை உனது சிஷ்யனாக உன்னைச் சரணடைந்து நிற்கும் எனக்கு உபதேசம் செய்வாயாக - என்று நின்ற அர்ஜுனனுடைய அறிவைத் தெளிய வைத்து, அவனை யுத்தத்தில் ஈடுபடுத்தும்விதமாகக் கூறுகின்ற உபதேசம் என்று ஒரு காரணத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, திருவாய்மொழி (4-8-6) - அறிவினால் குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவர் அறிய - என்பதற்கு ஏற்ப “உலகில் உள்ள அனைவரும் கரையேறும் விதமாக அமைந்துள்ள ஒரு சாஸ்த்ரம்” என்று அனைத்துப் பொருள்களும் மிகவும் விரிவாக உரைக்கப்பட்ட ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையின் தொடக்கத்தில், சரீரத்தையே ஆத்மா என்று எண்ணியதன் விளைவாக ஏற்பட்டதான உறவினர்கள் மீது உள்ள அன்பு மற்றும் கொல்வதில் உள்ள அச்சம் போன்றவற்றை மாற்றும்விதமாக தத்வஞானத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்கும்போது, கீதை (2-12) - ந த்வே வாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதிபா: ந சைவ ந பவிஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம் - இதற்கு முன்னால் உள்ள காலங்களில் நான் இல்லாமல் இல்லை, நீயும் இல்லாமல் இல்லை, இந்த அனைவரும்

இல்லாமல் இல்லை; இனிவரும் காலங்களிலும் நாம் இல்லாமல் இருப்போம் என்பதும் இல்லை - என்று ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைப் போன்றே அனைத்து ஆத்மாக்களும் நித்யர்களே ஆவர் என்று அருளிச்செய்ததன் மூலம், ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மாவுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு, ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாக்களிலும் உள்ள வேறுபாடு ஆகியவற்றை உபதேசித்தான். தொடர்ந்து கீதை (2-13) – தேஹிநோஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா, ததா தேஹாந்தர ப்ராப்தி: தீரஸ் தத்ர நமுஹ்யதி – சரீரத்தில் உள்ள ஆத்மா எவ்வாறு சரீரத்தின் இயற்கையான இளமை, வாலிபம், வயோதிகம் ஆகியவற்றை அடைகிறதோ அது போன்றே வேறு ஒரு சரீரத்தையும் அடைகிறது; ஆகவே இதனைக் கண்டு தீரன் வருந்துவதில்லை - என்பது போன்றவை மூலம், சரீரமும் ஆத்மாவும் வெவ்வேறு என்பது உபதேசிக்கப்படுகிறது; இதன் மூலம் தத்வங்களை வேறுபடுத்திக் காண்கின்ற அறிவு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும், திருவாய்மொழி (8-8-2) – அடியேன் உள்ளான் - என்ற பாசுரத்தில் உள்ள பதங்கள் மூலம் ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மாவிடம் உள்ள பேதம், ஜீவாத்மாக்களில் ஒவ்வொருத்தருக்கும் இடையில் உள்ள பேதம் ஆகியவற்றையும், திருவாய்மொழி (8-8-5) – சென்று சென்று பரம்பரமாய் - என்பதன் மூலம் ஆத்மாவிடமும் சரீரத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டையும் கூறுவதால் தத்வங்களுக்கு இடையில் உள்ள வேறுபாட்டை உபதேசித்தார்.

வ்யாக்யானம் - (நித்யவாநித்யத்வ) “அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தாச் சரீரிண அநாசிநோ ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத”, “ந ஜாயதே ந ம்ரியதே வா கதாசித் நாயம் பூத்வா பவிதாவா நபூய: அஜோ நித்ய சாச்வதோயம் புரானோ நஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே”, “வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநியதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோபராணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந்யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹி” இத்யாதிகளாலே ஆத்மநித்யத்வ தேஹாநித்யத்வங்களையும் ... (இவரும்) “மின்னின் னிலையில் மன்னுயிராக்கைகள்” என்றும், “உள்ளது மில்லதும்” என்றும் சித்சித் தத்வங்களின் நித்யத்வாநித்யத்வங்களையும்,

விளக்கம் - (நித்யத்வ அநித்யத்வ) - கீதையில் (2-18) - அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தாச் சரீரிண அநாசிநோ ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத - நித்யமாகவும், அழிவற்றவனாகவும், அறிபவனாகவும் உள்ள ஆத்மாவின் இந்தச் சரீரங்கள் அனைத்துமே அழியக்கூடியவை என்றே கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகவே நீ

கலங்காமல் யுத்தம் செய்வாயாக - என்றும், கீதை (2-20) - ந ஜாயதே ந ம்ரியதே வா கதாசித் நாயம் பூத்வா பவிதாவா நபூய: அஜோ நித்ய சாச்வதோயம் புராணோ நஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே - இந்த ஆத்மா பிறப்பதும் இல்லை, இறப்பதும் இல்லை; முன்பு உண்டாகி, பின்பு இல்லாமல் போகப்போகிறான் என்பதும் இல்லை; இவன் பிறப்பற்றவன், நித்யமானவன், எப்போதும் உள்ளவன், பழமையானவன்; சரீரம் கொல்லப்பட்டாலும் ஆத்மா அழிவதில்லை - என்றும், கீதை (2-22) - வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநியதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோபராணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந்யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ - மனிதன் கிழிந்த துணிகளைக் களைந்துவிட்டு புதிய துணிகளை எவ்விதம் அணிந்து கொள்கிறானோ அது போன்றே ஆத்மாவும் பழைய சரீரத்தை விட்டு புதிய சரீரத்தை எடுத்துக்கொள்கிறது - என்றும் உள்ள ச்லோகங்கள் மூலம், ஆத்மாவின் நித்யத்தன்மை மற்றும் சரீரத்தின் அநித்யத்தன்மை கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (1-2-2) - மின்னின் நிலையில மன்னுயிர் ஆக்கைகள் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-2-8) - உள்ளதும் இல்லதும் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், சேதநத்தின் நித்யத்வம் மற்றும் அசேதநத்தின் அநித்யத்வம் ஆகியவற்றை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (நியந்த்ருத்வ) “பூமிராபோநலோ வாயு: கம் மநோ புத்தி ரேவச, அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதி ரஷ்டதா”, “அப்ரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத்” என்கிறபடியே சேதநாசேதந சரீரியாய்; “ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸம்ருதி: ஜ்ஞாநம போஹநஞ்ச” என்றும், “ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசே அர்ஜுந திஷ்டட்டி, ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராருடாநி மாயயா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ ஜநஹ்ருதி ஸ்த்தனாய் நின்று ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் பண்ணுவிக்கையாகிற ஈச்வரனுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும், ... (இவரும்) “உடல்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்து” என்றும், “கரந்த சிலிடந்தொறு மிடந்திகழ் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்து” என்றும் அந்த சேதநாசேதந சரீரியாய், “நின்றனர்” இத்யாதிப்படியே அவற்றின் ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் ஸ்வாதீநமாம்படியிருக்கிற வவனுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும்,

விளக்கம் – (நியந்த்ருத்வ) – கீதை (7-4) - பூமிராபோநலோ வாயு: கம் மநோ புத்தி ரேவச, அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதி ரஷ்டதா – பூமி, நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாசம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம் என்று என்னுடைய இந்த ப்ரக்ருதியானது எட்டுவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது - என்றும், கீதை (7-5) - அப்ரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத் – இப்படியாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ள இது “அபரா” என்னும் என்னுடைய ஜடப்ரக்ருதி ஆகும். இதனைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ள எந்த ஒரு ப்ரக்ருதியினால் அனைத்தும் தாங்கப்பட்டுள்ளதோ அதுவே என்னுடைய ஜீவரூபமான “பரா” என்னும் ப்ரக்ருதி ஆகும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து சேதந அசேதநங்களையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனாகவும்; கீதை (18-61) - ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசே அர்ஜுந திஷ்ட்டதி, ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராருடாநி மாயயா – சரீரம் என்னும் இயந்திரத்தில் ஏற்றி வைக்கப்பட்டுள்ள அனைத்து ஜீவாத்மாக்களையும், அவற்றின் அந்தர்யாமியாக உள்ள ஈச்வரன், தனது மாயை மூலம் அவரவர்களுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்ப சுழலும்படிச் செய்து, அவர்களுடைய இதயத்தில் நிற்கிறான் - என்றும், கீதை (15-15) - ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதி: ஜ்ஞாநம போஹநஞ்ச – நானே அனைத்து உயிர்களுடைய இதயத்தில் உள்ளேன். என்னிடமிருந்தே ஞாபகமும் மறதியும் ஏற்படுகின்றன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து உயிர்களுடைய இதயத்தில் நின்று அவர்கள் தங்கள் செயல்களைச் செய்தல் மற்றும் செய்யாமல் இருத்தல் ஆகியவற்றை நியமித்தபடி உள்ள ஈச்வரனுடைய நியமிக்கும் தன்மையானது கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (1-1-7) – உடல்மிசை உயிர் எனக் கரந்தெங்கும் பரந்து - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-10) - கரந்த சிலிடந்தொறு மிடந்திகழ் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்து – என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், அனைத்து சேதந அசேதநங்களைச் சரீரமாகக்கொண்டவன் என்பதையும்; திருவாய்மொழி (1-1-6) – நின்றனர் - என்பதன் மூலம் அனைத்து பொருள்களுடைய செயல் புரிகின்ற நிலை, செயல் புரியாமல் உள்ள நிலை போன்றவை தன் வசப்பட்டவை என்பதாக இருக்கின்ற நியமிக்கும் தன்மையைக்கொண்டவன் என்பதையும் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் – (ஸௌலப்ய) “தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந:” என்றும், “பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்மஸம்ஸ்த்தாப நார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே” என்றும் பக்திமாண்கள் நிமித்தமாகவும் அவதார ப்ரயுக்தமாகவு

முண்டான வவன் ஸௌலப்யத்தையும், ... (இவரும்) “பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன்” என்றும், “பல பிறப்பாய் எளிவரு மியல்வினன்” என்றும் ஆசாலேசமுடையாரைப் பற்றவும் அவதார ப்ரயுக்தமாகவு முண்டான வவனுடைய ஸௌலப்யத்தையும்,

விளக்கம் - (ஸௌலப்ய) கீதையில் (8-14) - தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந: - எப்போதும் இடைவிடாமல் என்னுடன் இருக்கவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்ட ஞானிக்கு நான் சுலபமாக அடையும்படி உள்ளேன் - என்றும், கீதை (4-8) - பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்மஸம்ஸ்த்தாப நார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே - சாதுக்களைக் காப்பாற்றவும், தீயவர்களை அழிக்கவும், தர்மத்தை நிலைநாட்டவும் நான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அவதரிக்கிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பக்தியில் நிலைநிற்பவர்கள் காரணமாகவும், தனது அவதாரம் காரணமாகவும் வெளிப்படுவதான எளிமைத்தன்மை கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும், திருவாய்மொழி (1-3-1) - பத்துடை அடியவர்க்கு எளியவன் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-3-2) - பல பிறப்பாய் எளிவரும் இயல்வினன் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம் அவன் மீது சிறிதளவே ஆசை கொண்டிருந்தாலும் அவர்களைப் பற்றுவதற்காகவும், அவதாரம் காரணமாகவும் அவனுக்குள்ள எளிமையைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸாம்ய) “ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு நமே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய:” என்று அவனுடைய ஆச்ரயணீயத்வே ஸர்வஸாம்யத்தையும், ... (இவரும்) “முற்றவும் நின்றனன்” என்று அவனுடைய ஆச்ரயணீயத்வே ஸாம்யத்தையும். (அஹங்கார தோஷ) “அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமதி மந்யதே” என்று அஹங்கார தோஷத்தையும், ... (இவரும்) “நீர் நுமதென்றிவை வேர் முதல்மாய்த்து” என்று ஸம்ஸார ஹேது அதுவேயாகச் சொல்லுகையாலே அஹங்கார தோஷத்தையும்.

விளக்கம் - (ஸாம்ய) - கீதையில் (9-29) - ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு நமே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய: - அனைத்து உயிர்களிடமும் நான் சமமாகவே உள்ளேன். எனக்குப் பகைவரோ விருப்பமானவரோ என்று பேதம் இல்லை - என்று அவனை ஆராதிக்கும்விதத்தில் எந்த வேறுபாடும் இன்றியுள்ள நிலை கூறப்பட்டது. இதே போன்று நம்மாழ்வாரும் (1-2-6) - முற்றவும் நின்றனன் - என்பதன் மூலம் அவனைக் அண்டும் முறைகளில் அவன் அனைவருக்கும் சமமாகவே உள்ளதை அருளிச்செய்கிறார். (அஹங்கார தோஷம்) -

கீதையில் (3-27) - அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமதி மந்யதே - அஹங்காரத்தால் மயக்கப்பட புத்தியைக் கொண்டவன், தானே இவற்றைச் செய்வதாக எண்ணுகிறான் - என்று அஹங்காரத்தினுடைய தோஷம் கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (1-2-3) - நீர் நுமதென்றிவை வேர் முதல்மாய்த்து - என்பதன் மூலம் ஸம்ஸாரத்திற்கான காரணமாக அஹங்காரத்தை உரைப்பதால், அதன் தோஷத்தை அருளிச்செய்தார் என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (இந்த்ரியபல) “யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித: இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:” என்று இந்த்ரிய ப்ராபல்யத்தையும், ... (இவரும்) “விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையுஞ் செறுமைம்புலன்” என்று இந்த்ரிய பலத்தையும். (மந: ப்ராதாந்ய) “சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம் தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்” என்றும், “அஸம்சயம் மஹோபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம் அப்யாஸேநது கௌந்தேய வைராக்யேண ச க்ருஹ்யதே” என்றும் மற்றை யிந்த்ரியங்களில் வைத்துக் கொண்டு மநஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யத்தையும், ... (இவரும்) “மனத்தை வலித்து” என்று மநோநியமநத்தினருமை சொல்லுகையாலே மந: ப்ராதாந்யத்தையும். (கரணநியமந) “தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத் மத்பர: வசே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டதா” என்றும், “ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய மநோ ஹ்ருதி ந்ருத்த்யச” என்றும் கரணநியமநத்தையும், ... (இவரும்) “உள்ளமுரை செயலுள்ள விம்மூன்றையு முள்ளிக்கெடுத்து” என்று கரண நியமநத்தையும்.

விளக்கம் - (இந்த்ரிய பலம்) - கீதை (2-60) - யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித: இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: - பற்றுதல் அழியாத காரணத்தால், மனதைக் கலக்கும் இந்த்ரியங்களானவை, அறிவுள்ள மனிதனின் புத்தியையும் மனதையும் கூடக் கவர்ந்து இழுக்கின்றன - என்பதன் மூலம் இந்த்ரியங்களின் வலிமையைக் கூறியது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (7-1-6) - விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையும் செறும் ஐம்புலன் - என்பதன் மூலம் இந்த்ரியங்களுடைய வலிமையை அருளிச்செய்தார். (மந: ப்ராதாந்ய) - கீதை (6-34) - சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம் தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம் - க்ருஷ்ணா! இந்த மனம் எதிலும் நிலையாக நிற்பதில்லை.

இந்த்ரியங்களை எளிதாக மயக்கவல்லது, உறுதியும் வலிமையும் கொண்டது, அதனை அடக்குவது என்பது காற்றை அடக்குவதைப் போன்று கடினமானது - என்றும், கீதை (4-35) - அஸம்சயம் மஹோபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம் அப்யாலேநது கௌந்தேய வைராக்யேண ச க்ருஹ்யதே - இந்த மனம் சஞ்சலம் நிறைந்தது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இதனை வசப்படுத்துவது கடினமே ஆகும். ஆனால் தொடர்ந்த பயிற்சி மற்றும் பற்றின்மை மூலம் இது வசப்படுத்தப்படுகிறது - என்றும் உள்ள ச்லோகங்கள் மூலம், மற்ற இந்த்ரியங்களைக் காட்டிலும் மனதிற்கு உள்ள முதன்மை கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (5-1-4) - மனத்தை வலித்து - என்பதன் மூலம், மனத்தை அடக்குவதில் உள்ள கடினத்தை உரைப்பதால் மனத்தின் முதன்மையை அருளிச்செய்தார் என்றாகிறது. (கரண நியமந) - கீதையில் (2-61) - தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத் மத்பர: வசே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டதா - அனைத்து புலன்களையும் தன்வசப்படுத்திய ஒருவன், என்னையே உயர்ந்த கதி என்று எண்ணியபடி த்யானித்தில் இருக்கவேண்டும்; காரணம் யார் ஒருவனுடைய இந்த்ரியங்கள் கட்டுப்பட்டு உள்ளனவோ அவனுடைய புத்தியானது ஸ்திரமாக உள்ளது - என்றும், கீதை (8-12) - ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய மநோ ஹ்ருதி ந்ருத்த்யச - ஞானத்தின் வழியாக உள்ள அனைத்து இந்த்ரியங்களையும் மற்ற விஷயங்களிருந்து விலக்கி - என்றும் உள்ள ச்லோகங்களால் கரணங்களை அடக்குதல் கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (2-1-8) - உள்ளம் - என்பதன் மூலம், கரணங்களை அடக்குவது குறித்து அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸுக்ருதிபேத) “சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸூர் அர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப” என்று ஸுக்ருதிகளுடைய பேதத்தையும், ... (இவரும்) “பொருநாடு காணவிம்மையிலே பிச்சைதாங் கொள்வர்” என்கையாலே ஆர்த்தனான ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமன், “இறுகலிறப்பென்னும்” என்கையாலே ஜிஜ்ஞாஸுவான கேவலன், “குணங்கொள் நிறைபுகழ் மன்னர்” இத்யாதியாலே அர்த்தார்த்தியான அபூர்வைச்வர்ய காமன், “திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மின்” என்கையாலே ஜ்ஞாநியாகிற பகவச்சரணார்த்தி என்கிற ஸுக்ருதி பேதத்தையும். (தேவஸூர விபாக) “த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸூர ஏவ ச”, “தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயா ஸூரீமதா” என்று தேவாஸூர

விபாகத்தையும், ... (இவரும்) “அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்” என்றும், “நண்ணாவசுரர் நல்லவமரர்” என்று தேவாஸுர விபாகத்தையும்.

விளக்கம் - (ஸுக்ருதிபேத) - கீதை (7-16) - சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுர் அர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப - அர்ஜுனா! தான் இழந்த செல்வத்தைப் பெற விரும்புகிறவன், கைவல்யத்தை விரும்புகிறவன், செல்வத்தைப் புதிதாக அடைய விரும்புகிறவன், என்னைக் குறித்து அறிய விரும்புகிறவன் ஆகிய நான்குவிதமான மனிதர்கள் என்னை ஆராதிக்கிறார்கள் - என்று நன்மையுடன் கூடிய மனிதர்களில் உள்ள வேறுபாடு கூறுகிறது. இதனைப் போன்றே நம்மாழ்வாரால் திருவாய்மொழியில் (4-1-1) - பொருநாடு காணவிம்மையிலே பிச்சைதாங் கொள்வர் - என்பதன் மூலம் இழந்து செல்வத்தைப் பெறவிரும்பும் ஒருவனும், திருவாய்மொழி (4-1-10) - இறுகலிறப்பென்னும் - என்று கைவல்யத்தை விரும்பும் ஒருவனும், திருவாய்மொழி (4-1-8) - குணங்கொள் நிறைபுகழ் மன்னர் - என்று புதிய செல்வத்தை விரும்பும் ஒருவனும், திருவாய்மொழி (4-1-1) - திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துயம்மின் - என்று பகவானைச் சரணம் புகுந்த ஞானியும் கூறப்பட்டனர். (தேவாஸுர விபாக) - கீதையில் (16-6) - த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச - இந்த உலகில் தெய்வப்பண்புகள் கொண்டவர்கள், அசுரப்பண்புகள் கொண்டவர்கள் என இருவிதமான பிறவிகள் உண்டு - என்றும், கீதை (16-5) - தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயா ஸுரீமதா - தெய்வப்பண்பு மோக்ஷத்திற்கும், அசுரப் பண்பு பந்தம் என்ற தாழ்ந்த நிலைக்கும் காரணமாகிறது - என்றும் உள்ள ச்லோகங்களால் தேவர்கள் மற்றும் அசுரர்கள் ஆகியவர்களுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு கூறப்படுகிறது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (5-2-5) - அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-7-5) - நண்ணாவசுரர் நல்லவமரர் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம் தேவர்கள் மற்றும் அஸுரர்கள் ஆகியோரின் வேறுபாட்டை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (விபூதியோக) “ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீராத்தம் நச்சுபா: ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே”, “ஆதித்யாநாமஹம் விஷ்ணு: ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்சுமாந்” இத்யாதியாலே விபூதியோகத்தையும், ... (இவரும்) “புகழுநல்லொருவன்”, “நல்குரவும்”, “மாயாவாமனன்” இவைகளிலே விபூதியோகத்தையும். (விச்வரூப தர்சந)

“பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷ ஸங்காந் ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்த்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாநுரகாம்ச்ச தீப்தாந்” இத்யாதியாலே விச்வரூப தர்சனத்தையும், ... (இவரும்) “நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய் சீரார் சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாயனானாய்” என்று விச்வரூப தர்சனத்தையும். (ஸாங்க பக்தி) “மந்மநா பவ மத் பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண:” என்று அங்க ஸஹிதையான பக்தியையும், ... (இவரும்) “வணக்குடைத் தவ நெறி வழி நின்று புறநெறி களைகட்டுணக்குமின் பசையற” என்றும், “மேவித்தொழுதுயம்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற் கொண்டச்சுதன் தன்னை ஞானவிதி பிழையாமே” என்றும், “மாலை நண்ணி காலை மாலை கமல மலரிட்டு தொழுதெழுமினோ” என்றும் ஸாங்க பக்தியையும்.

விளக்கம் - (விபூதி யோக) - கீதையில் (10-19) - ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீராத்ம நச்சுபா: ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே - குருவம்சத்தில் வந்தவனே! எனது விபூதிகள் தெய்வீகமானவை ஆகும். அவற்றில் சிலவற்றை உனக்கு உரைக்கிறேன்; காரணம் அவற்றுக்கு முடிவு என்பது இல்லை - என்றும், கீதை (10-21) - ஆதித்யாநாமஹம் விஷ்ணு: ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்சுமாந் - பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களில் நான் விஷ்ணுவாகவும், இருளைப் போக்கும் பொருள்களில் நான் சூரியனாகவும் உள்ளேன் - என்றும் உள்ள ச்லோகங்கல் மூலம் விபூதியோகம் கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (3-4-1) - புகழுநல்லொருவன் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-3-1) - நல்குரவும்- என்றும், திருவாய்மொழி (7-8-1) - மாயாவாமனா - என்றும் உள்ள திருவாய்மொழிகளில் விபூதியோகத்தை அருளிச்செய்தார். (விச்வரூப தர்சனம்) - கீதையில் (11-5) - பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷ ஸங்காந் ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்த்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாநுரகாம்ச்ச தீப்தாந் - க்ருஷ்ணா! உனது திருமேனியில் நான் அனைத்து தேவர்களையும், அனைத்து உயிரினங்களையும், தாமரையில் வீற்றுள்ள நான்முகனையும், சிவனையும், அனைத்து ரிஷிகளையும், ஸர்ப்பங்களையும் காண்கிறேன் - என்பது போன்ற ச்லோகங்களால் விச்வரூப தரிசனம் கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (6-9-1) நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய் சீரார் சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாய் அயனானாய் - என்பதன் மூலம் விச்வரூப தரிசனத்தை உரைத்தார். (ஸாங்க பக்தி) - கீதையில் (9-34) - மந்மநா பவ மத் பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு மாமேவைஷ்யஸி

யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண: - என்னிடமே மனதை நிலைநிறுத்துவாயாக; எனது பக்தனாக இருப்பாயாக; என்னை வணங்கி, பஜித்து, மனம் மற்றும் இந்த்ரியங்களுடன் கூடிய உனது சரீரத்தை என்னிடமே ஈடுபடுத்தி, நீ சரணம் அடையத்தக்க ஒரே இடம் என்று என்னையே கொள்வாயாக - என்பதன் மூலம் தகுந்த அங்கங்கள் கொண்ட பக்தி கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (1-3-5) - வணக்குடைத் தவ நெறி வழி நின்று புறநெறி களைகட்டுணக்குமின் பசையற - என்றும், திருவாய்மொழி (5-2-9) - மேவித்தொழுதுயம்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற் கொண்டச்சுதன் தன்னை ஞானவிதி பிழையாமே - என்றும், திருவாய்மொழி (9-10-1) - மாலை நண்ணி காலை மாலை கமல மலரிட்டு தொழுதெழுமினோ - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம் அங்கங்களுடன் கூடிய பக்தியை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரபத்தி த்வைவித்யாதி) “தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா, மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே”, “தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத” என்று அங்கத்வேநவும், “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” இத்யாதியாலே ஸ்வதந்த்ரத்வேநவு மிரண்டுபடியான ப்ரபத்யுபதேசத்தைப் பண்ணினாப்போலே ... (இவரும்) “அவனுடையுணர்வும் கொண்டுணர்ந்து” என்று அவனருளிச்செய்த ப்ரபத்திரூப ஜ்ஞாநத்தை ஸஹாயமாகக் கொண்டு அத்தையறிந்தென்கையாலே பக்த்யங்கத்வேநவும் “மற்றோன்றில்லை”, “சரணமாகும்” என்கிறவற்றாலே ஸ்வதந்த்ரத்வேநவும் இரண்டு வகையான ப்ரபத்தியையு முபதேசிக்கையாலே ஏதத் ப்ரதியார்த்த ஸாம்யத்தைக் கொண்டு “மாயனன்றோதிய வாக்கு” என்கிற ஸ்ரீகீதையோடொக்கச் சொல்லப்படுமென்கை. “ப்ரபத்தி த்வைவித்யாதிகளாலே” என்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே “ஜந்ம கர்மசமே திவ்யமேவம் யோவேத்தி தத்வத: த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜூந” என்றாப்போலே, “இவை பத்தும் வல்லாரமரரோடுயர்விற் சென்றறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறை” என்று சொன்ன அவதார ரஹஸ்ய வைபவம், “பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருத மச்நாமி ப்ரயதாத்மந:” என்றாப்போலே “பிரிவகையின்றி நன்னீர் தூய்ப்புரிவதுவும் புகைபூ” என்று சொன்னவவன் ஸ்வாராததை முதலாகக் கீழ்நுத்தங்களையும், தேஹாத்மாபிமாநிகளை க்ரமத்திலே ப்ராப்ய ஸாதநங்களி னெல்லையிலே மூட்டுகையும், ஸாத்யோபாயங்களிலே பரந்து ஸித்தோபாயத்தை மறைத்து உபதேசிக்குமிடத்தில் வைபவம் தோற்ற வெளியிடுகையுமானவற்றையும் நினைக்கிறது.

விளக்கம் - (ப்ரபத்தி த்வைவித்யம்) - கீதையில் (7-14) - தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா, மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே - அந்த உலகில் உள்ள அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்டதும், மூன்று குணமயமாக உள்ளதும் ஆகிய எனது மாயையானது கடப்பதற்கு அரிதே ஆகும்; யார் என்னைச் சரணம் புகுகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையை எளிதாகக் கடக்கிறார்கள் - என்றும், கீதை (18-62) - தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத - அனைத்துவிதங்களிலும் ஸர்வேச்வரனைக் காரணம் அடைவாயாக - என்றும் உள்ள ச்லோகங்கள் மூலம் அங்கங்களுடன் கூடிய ப்ரபத்தியும், கீதை (18-66) - ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய - அனைத்து தர்மங்களையும் துறந்து - என்பதன் மூலம் சுதந்திரமானவன் என்பதை விடுத்த ப்ரபத்தியும் கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (1-3-5) - அவனுடையுணர்வும் கொண்டுணர்ந்து - என்று அவன் அருளிச்செய்த ப்ரபத்தி குறித்த ஞானத்தைத் துணையாகக் கொண்டு, அதனை அறிதல் என்பதால் பக்திக்கு அங்கமாக உள்ள ப்ரபத்தியையும்; திருவாய்மொழி (9-1-7) - மற்றொன்றில்லை - என்றும், திருவாய்மொழி (9-10-5) - சரணமாகும் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம் சுதந்திர ப்ரபத்தியையும் அருளிச்செய்தார். ஆக இப்படியாக நான்முகன் திருவந்தாதி (71) - மாயனன்றோதிய வாக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையுடன் ஒன்றாகக் கூறப்படுகிறது. “ப்ரபத்தி த்வைவித்யாதிகளாலே” என்பதில் உள்ள “ஆதி” என்ற பதம் மூலம் கீதையில் (4-9) - ஜந்ம கர்மசமே திவ்யமேவம் யோவேத்தி தத்வத: த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந அர்ஜுனா! - எனது பிறப்பு மற்றும் செய்கை தெய்வீகமானவை ஆகும். அவற்றில் களங்கம் ஏதும் இல்லை. இவ்விதம் யார் அறிகிறானோ அவன் சரீரத்தை துறந்த பின்னர் மீண்டும் ஒரு பிறவியை அடையாமல் என்னையே அடைகிறான் - என்று கூறப்பட்டது போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் (1-3-11) - இவை பத்தும் வல்லாரமரரோடுயர்விற் சென்றறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறை - என்பதன் மூலம் அவனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் குறித்து உரைத்தார் என்பதும்; கீதையில் (9-26) - பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருத மச்நாமி ப்ரயதாத்மந: - யார் எனக்கு பக்தியுடன் இலை, மலர், பழம், தண்ணீர் போன்றவற்றைச் சமர்ப்பிக்கிறானோ, பக்தியுடன் பலன் எதிர்பாராமல் அளிக்கப்பட்ட அவற்றை நான் ப்ரியத்துடன் ஏற்கிறேன் - என்று கூறப்பட்டது போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் (1-6-1) - பிரிவகையின்றி நன்னீர் தூய்ப்புரிவதுவும் புகை பூ - என்பதன் மூலம் எளிதாக ஆராதிக்கப்படக்கூடிய விதமாக அவன் உள்ளான்

என்பதும் கூறப்பட்டது. மேலும் சரீரத்தையே ஆத்மா என்று எண்ணியுள்ள ஸம்ஸாரிகளைச் சரியான வழியில் தகுந்த பேற்றினை அடைய வைக்கும் சாதனங்களில் ஈடுபடுத்துதல் மற்றும் ஸாத்ய உபாயங்களில் நிலை நின்று, ஸித்தோபாயத்தை மறைத்து உபதேசிக்கும் இடத்தில் வைபவத்தை வெளிப்படும்படியாக உரைத்தல் ஆகியவை காண்க.

190. அது தத்வோபதேசம்; இது தத்வ தர்சி வசனம்.

அவதாரிகை - ஆக ஸ்ரீகீதையோடு திருவாய்மொழிக்குண்டான ஸாம்யாம் சொல்லிற்று கீழ்; அதிலிதுக்குண்டான ஆதிக்யத்தைப் பல ஹேதுக்களாலும் சொல்லுகிறது மேல். ப்ரதமம் வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த ஏற்றம் சொல்லுகிறது (அது தத்வோபதேசம்) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையுடன் திருவாய்மொழிக்கு உள்ள ஒப்புமையைக் கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார். அடுத்து ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையைக் காட்டிலும் திருவாய்மொழிக்கு பல காரணங்களால் ஏற்றம் உண்டு என்பதை அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார். நம்மாழ்வாருடைய பெருமை காரணமாகத் திருவாய்மொழிக்கு உள்ள ஏற்றத்தை முதலில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அந்த ஸ்ரீகீதாப்ரபந்தம், “தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ் ஸர்வதோமுகை, தத்வமேகோ மஹாயோகீ ஹரிர் நாராயண: பர:” என்கிறபடியே தத்வ பூதனான ஸர்வேச்வரன் தானே உபதேசித்தது. இப் ப்ரபந்தம், “தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா, உபதேக்ஷயந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந:” என்று ஜ்ஞாநோபதேசத்துக்கு ஆப்ததமராக அவன்தானருளிச்செய்த தத்வதர்சிகளில் தலைவரான ஆழ்வார் வசநமென்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து “அஹம் க்ருத்ஸநஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ் ததா, மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய:”, “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று இப்படி ஸ்வவைபவத்தை ஸ்வயமேவ அருளிச்செய்கையாலே ஸ்வப்ரசம்ஸைபோலே யிருக்கையாலே, அது மந்தமதிகளுக்கு விச்வஸநீயமாகாது; சுத்த ஸத்வ ஜ்ஞாநரானவிவர், “மண்ணும் விண்ணும்மெல்லாம் முடனுண்ட நங்கண்ணன் கண்ணல்லதில்லையோர் கண்ணே”, “கறுத்த மனமொன்றும்

வேண்டா கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை”, “கண்ணனல்லாலில்லை கண்டர் சரண் திண்ணமா நும்முடைமையுண்டே லவனடி சேர்த்துயம்மினோ” என்று இப்படி மத்யஸ்த்தமாக நின்று தத்வைபவத்தை யுபதேசிக்கையாலே, இது மந்தமதிகளுக்கும் விச்வஸநீயமா யிருக்கு மென்கிற ஆதிக்கம்.

விளக்கம் - (அது) - அந்த ஸ்ரீமத்பகவத் கீதையானது. (தத்வ உபதேசம்) - மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் - தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ் ஸர்வதோமுகை, தத்வமேகோ மஹாயோகீ ஹரிர் நாராயண: பர: - உண்மையான தத்வத்தைக் குறித்து அறிந்து கொள்ள ஆசைப்பட்ட ரிஷிகளுக்கு உயர்ந்தவனும், ஒரே தத்துவமாக உள்ளவனும், அனைத்து பாபங்களையும் போக்கவல்லவனும் ஆகிய ஸ்ரீஹரியாகிய நாராயணன் மட்டுமே பரம்பொருள் என்ற நிலை அறியப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப உண்மைப் பொருளாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் தானே நேரில் நின்று உபதேசம் செய்ததாகும். (இது) - இந்தத் திருவாய்மொழியானது. (தத்வ தர்சி வசனம்) - கீதை (4-34) - தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா, உபதேசக்ஷயந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந: - ஆத்ம ஞானத்தை, உண்மையைக் காண்கின்ற ஞானிகளிடம் அறிந்து கொள்வாயாக. அவர்களை நீ வணங்குவதாலும், அவர்களுக்குத் தொண்டு புரிவதாலும், எந்த வஞ்சனையும் இன்றி அவர்களைக் கேள்வி கேட்பதாலும், அந்த உயர்ந்த ஞானத்தை அவர்கள் உனக்கு உபதேசம் செய்வர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஞான உபதேசம் பெறுவதற்கு நம்பத்தகுந்தவர்களில் தலைவராக உள்ள நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததாகும். இதன் மூலம் கூறப்பட்டது என்ன? கீதை (7-6) - அஹம் க்ருத்ஸநஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ் ததா - அனைத்திற்கும் காரணம் நானே ஆவேன், ப்ரளய காலத்தில் என்னிடமே அனைத்தும் லயிக்கின்றன - என்றும், கீதை (7-7) - மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய: - நானே உயர்ந்த பரம்பொருள், என்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வஸ்து வேறு ஏதும் இல்லை - என்றும், கீதை (18-66) - மாம் ஏகம் சரணம் - என்னிடமே சரணம் அடைவாயாக - என்றும் தனது பெருமையைத் தானே அருளிச்செய்வதன் காரணமாக, தற்புகழ்ச்சி போன்று உள்ளதால், இதனை அற்பமான அறிவு கொண்டவர்கள் நம்பும்விதத்தில் இருக்காது; அவர்களால் ஏற்கத்தக்கதாக இருக்காது. ஆனால் சுத்தமான ஸத்வஞானம் கொண்டவராகிய நம்மாழ்வார், திருவாய்மொழி (2-2-1) - மண்ணும் விண்ணும்மெல்லாம் முடனுண்ட நங்கண்ணன் கண்ணல்லதில்லையோர் கண்ணே - என்றும், திருவாய்மொழி (5-2-7) - கறுத்த மனமொன்றும் வேண்டா கண்ணனல்லால்

தெய்வமில்லை - என்றும், திருவாய்மொழி (9-1-10) - கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண் திண்ணமா நும்முடைமையுண்டே லவனடி சேர்த்துயம்மினோ - என்றும் பல பாசுரங்கள் மூலம் நடுநிலையாக நின்று அவனுடைய வைபவத்தை உபதேசிக்கிறார்; ஆகவே இந்தத் திருவாய்மொழியானது அற்பமான அறிவு கொண்டவர்களுக்கு நம்பும்படியாக இருக்கும் என்பதால், இதற்கு ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையைக் காட்டிலும் ஏற்றம் உண்டு என்று கருத்து.

191. அது ஐவரை வெல்வித்துப் பதிற்றைந் திரட்டிபடச் சொன்னது. இது நாடாகத் தோற்றோமென்று ஐயைந்து முடிப்பான் சொன்னது.

அவதாரிகை - ப்ரபந்தோதய ஹேது வைலக்ஷணயத்தால் வந்த ஆதிக்கம் சொல்லுகிறது மேல் (அது ஐவரை வெல்வித்து) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - அடுத்து, திருவாய்மொழி வெளிப்பட்ட காரணத்தின் மூலமாகவும் இதற்கு உள்ள ஏற்றத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அந்த ப்ரபந்தம் “அன்றைவரை வெல்வித்த” என்கிறபடியே “த்ரௌபத்தயா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமச்சக்ருர் ஜநார்தநம்” என்று ராஜ்யகாங்க்ஷிகளாய் சரணம் புக்கு நிற்கிற பாண்டவர்களைவரையும், “ந காங்ஷேஷ விஜயம் க்ருஷ்ண” என்றவர்ஜுநனை, “கரிஷ்யே வசநம் தவ” என்னப் பண்ணி யுத்தத்திலே மூட்டி விஜயிகளாக்கி, “பதிற்றைந் திரட்டிப் படைவேந்தர்பட” என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ப்ரதிபக்ஷபூதரான துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரையும் முடிக்கைகாகச் சொன்னது; இந்த ப்ரபந்தம், “தோற்றோம் மடநெஞ்ச மெம்பெருமான் நாரணற்கு” என்று வகுத்த சேஷிபக்கலிலே எல்லாரும் அபஹ்ருத சித்தராய்ப் போம்படியாக, “முடிப்பான் சொன்னவாயிரம்” என்கிறபடியே அதுக்கு விரோதியாயிருந்துள்ள “பொங்கைம்புலனும்” இத்யாதியால் சொன்ன சதுர்விம்சதி தத்வாத்மகமான அசித்திலும், ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக் கொண்டு ஸ்வபோக்யதையாலே தன்பக்கலிலே கால்தாழ்ப் பண்ணுமாத்மாவிலு முண்டான ஸங்கத்தை முடிப்பதாகச் சொன்னதென்கை. இத்தால் மோக்ஷ சாஸ்த்ரமேயாகிலும் உதிக்கிறபோது அந்யார்த்தமாக உதித்த குறையுண்டு அதுக்கு; மோக்ஷார்த்தமாகவே உதித்த வேற்றமுண் டிதுக்கு என்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (அது) - ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையானது. (ஐவரை வெல்வித்து) - திருவாய்மொழி (4-6-1) - அன்றைவரை வெல்வித்த - என்பதற்கு ஏற்ப, மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் - த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமச்சக்ருர் ஜநார்தநம் - பாண்டவர்கள் திரௌபதியுடன் சேர்ந்து நின்று ஜநார்தநனை வணங்கினார்கள் - என்று கூறுவதன் மூலம் இராஜ்யத்தின் மீது விருப்பம் கொண்டிருந்த காரணத்தால் தன்னைச் சரணம் புகுந்த பாண்டவர்கள் ஐந்து பேரையும், கீதை (1-32) - ந காங்ஷேஷ விஜயம் க்ருஷ்ண - க்ருஷ்ணா! நான் இந்த வெற்றியை விரும்பவில்லை - என்று கூறிய அர்ஜுனனை, கீதை (18-72) - கரிஷ்யே வசநம் தவ - உனது சொற்படியே செய்கிறேன் - என்று கூறும்படியாகச் செய்து, அவனை யுத்தத்தில் ஈடுபட வைத்து அவர்களை வெற்றி அடையும்படிச் செய்து, பெரியதிருமொழி (2-4-4) - பதிறறைந் திரட்டிப் படைவேந்தர்பட - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்களுடைய விரோதிகளாகிய துரியோதனன் உள்ளிட்ட நூறு பேரையும் முடிப்பதற்காக அருளிச்செய்யப்பட்டதாகும். (இது) - இந்தத் திருவாய்மொழியானது. (நாடாகத் தோற்றோம் என்று) - திருவாய்மொழி (2-17) - தோற்றோம் மடநெஞ்ச மெம்பெருமான் நாரணற்கு - என்பதற்கு ஏற்ப, இயல்பாகவே எஜமானனாக உள்ள அவனால் அபகரிக்கப்பட்ட சிந்தனை கொண்டவர்களாக அனைவரும் அவனிடம் செல்லும்படியாக. (ஐயைந்து முடிப்பான் சொன்னது) - திருவாய்மொழி (8-7-11) - முடிப்பான் சொன்ன ஆயிரம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவ்விதம் அவனிடம் செல்வதற்கு விரோதியாக உள்ளதான, திருவாய்மொழி (10-7-10) - பொங்கைம்புலனும் - என்ற பாசுரத்தில் கூறப்பட்டபடி இருபத்து நான்கு தத்துவங்களுடன் கூடிய சரீரத்தின் மீதும், ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றைத் தனது ஸ்வரூபமாகக் கொண்டுள்ளதால் தனது இனிமை காரணமாகத் தன்னிடத்தியே ஈடுபடுத்தச் செய்யும் ஆத்மா மீதும் உள்ள பற்றினை விலக்குவதற்காக அருளிச்செய்யப்பட்டதாகும்; ஆகவே ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையானது மோக்ஷத்திற்கான சாஸ்த்ரம் என்றபோதிலும், அது வெளிப்பட்டபோது வேறு ஒரு காரணமாக வெளிப்பட்டது என்ற தோஷம் அதற்கு உண்டு; ஆனால் மோக்ஷத்திற்காக மட்டுமே வெளிப்பட்ட ஏற்றமானது திருவாய்மொழிக்கு மட்டுமே உண்டு.

192. அங்கு நம்பி, சரணென்று தொடங்கி முடிவில் அப்ரியமென்றது; இங்கு பரமே யென்றிழிந்து பொலிகவென் றுகந்தது.

அவதாரிகை - உபக்ரமோபஸம்ஹார ப்ரக்ரியையால் வந்த வைபவம் சொல்லுகிறது (அங்கு) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - தொடக்கம் மற்றும் நிறைவுப் பகுதிகளில் காணப்படும் விஷயங்கள் மூலமாகவும் திருவாய்மொழிக்கு உள்ள ஏற்றத்தை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அந்த ப்ரபந்தத்தி லுபதேசம் தொடங்குகிறபோது, “நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று தாழ்ந்த தனஞ்சயற்காகி” என்கிறபடியே, “சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்” என்ற வர்ஜுனனுடைய அநுவர்த்தநம் கண்டு ப்ரிதீயோடே உபக்ரமித்து, “நூநம் அச்ரத்தானோஸி துர்மேதாச்சாஸி பாண்டவ, அபுத்த்யா யந்த ஜாநீஷே தந்மே ஸுமஹத ப்ரியம்” என்று அவன் பக்க லநவதாநம் காண்கையாலே அப்ரிதீயோடே தலைக்கட்டிற்று. இப் ப்ரபந்தத்தில் விமுகரைக் குறித்து க்ருபையாலே உபதேசிக்கையாலே உபதேசோபக்ரமத்திலே “ஏபாவம் பரமே” என்று அப்ரிதீயோடே யுபக்ரமித்து அவ்வுபதேசங் கேட்டு ஜகத்தாகத் திருந்துகையாலே இப்படி திருந்தினவர்களைக் கண்டு “பொலிக பொலிக” என்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, உகந்து பணிசெய் தென்னும்படி ப்ரிதீயோடே தலைக்கட்டிற்றென்கை. இத்தால் அர்ஜுனன் யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனான மாத்ரமொழிய ஸித்த தர்ம பர்யந்த முபதேசத்தின் பலம் ஸித்திக்கப் பேராமையாலே உபதேசம் ஸப்ரயோஜநமாய்த்தில்லை யங்கு; அது ஸப்ரயோஜநமாய்த்தது மிங்கே என்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (அங்கு) - ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில். (நம்பி சரண என்று தொடங்கி) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-9-4) - நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று தாழ்ந்த தனஞ்சயற்காகி - என்பதற்கு ஏற்ப, கீதை (2-7) - சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் - நான் உன்னைச் சரணம் புகுந்த சிஷ்யன் - என்பதான அர்ஜுனனுடைய வேண்டுகலைக் கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்து உபதேசம் தொடங்கி. (முடிவில் அப்ரியம் என்றது) - நூநம் அச்ரத்தானோஸி துர்மேதாச்சாஸி பாண்டவ, அபுத்த்யா யந்த ஜாநீஷே தந்மே ஸுமஹத ப்ரியம் - அர்ஜுனா! நீ ச்ரத்தை அற்றவனாக உள்ளாய், தீயபுத்தியைக் கொண்டவனாக உள்ளாய், எதனால் நீ உனது அறிவின்மையை அறியாமல் உள்ளாயோ அதனைக் கண்டு எனக்கு மகிழ்ச்சி இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப அவனிடம் கூறுவதால் வெறுப்புடன் முடிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. (இங்கு) - இந்தத் திருவாய்மொழியில்.

(பரமே என்று இழிந்து) - விருப்பமற்றவர்களாக உள்ளவர்களை நோக்கி மிகுந்த கருணையுடன் உபதேசிப்பதன் காரணமாக, அந்த உபதேசத்தின் தொடக்கத்தில், திருவாய்மொழி (2-2-2) - ஏபாவம் பரமே - என்று மகிழ்வின்றி தொடங்கி, (பொலிக என்று உகந்தது) - அந்த உபதேசங்களைக் கேட்டு உலகம் திருந்துவதன் காரணமாக இப்படியாகத் திருத்தியவர்களை நோக்கி, திருவாய்மொழி (5-2-1) - பொலிக பொலிக - என்று உரைத்து, திருவாய்மொழி (10-8-10) - உகந்து பணிசெய்து - என்று மகிழ்வுடன் முடிக்கப்பட்டது. ஆகவே அர்ஜுனன் யுத்தம் செய்யத் தொடங்கினான் என்பது மட்டுமே நிகழ்ந்தது அல்லாமல் அவன் ஸித்தோபாயம் என்ற பயனைப் பெறவில்லை என்பதால் அந்த கீதோபதேசம் பயனடையவில்லை; ஆனால் திருவாய்மொழியானது பயன் பெற்றது.

193. அதில் ஸித்த தர்ம விதியே, இதில் வித்யநுஷ்டாநங்கள்.

அவதாரிகை - ப்ரதிபாத்யார்த்த கௌரவத்தால் வந்த வைபவம் சொல்லுகிறது (அதில் ஸித்த தர்ம) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்ட ஆழ்பொருளின் கௌரவம் காரணமாகவும் இதற்கு ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையைக் காட்டிலும் ஏற்றம் உண்டு என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அந்த ஸ்ரீகீதையில் “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்ற ஸித்ததர்ம விதிமாத்ரமே யுள்ளது; இந்த ப்ரபந்தத்தில், “திருநாராணந்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துயம்மினோ” என்று விதியும், “அடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்” என்று அநுஷ்டாநமும் இரண்டும் காணலாமென்கை. இத்தால் விதிமாத்ர ப்ரதிபாதகமானவதில், வித்யநுஷ்டாநங்க ளிரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கு மிதுக்கு ஏற்றமுண்டென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (அதில்) - ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில். (ஸித்ததர்ம விதி) கீதை (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னை மட்டுமே சரணம் என்று புகுவாயாக - என்று “ஸர்வேச்வரனையே பற்றவேண்டும்” என்பதான விதித்தல் மட்டும் உள்ளது. (இதில்) - திருவாய்மொழியில். (விதி அநுஷ்டாநங்கள்) - திருவாய்மொழி (4-1-1) - திருநாராணந்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துயம்மினோ - என்று விதித்தலும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்து - என்று செயல்புரிதலும் ஆகிய

இரண்டையும் காணலாம். ஆக இதன் மூலம், விதிப்பது என்பதை மட்டுமே கூறுகின்ற ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையைக் காட்டிலும், விதித்தல் மற்றும் செயல் புரிதல் ஆகிய இரண்டையும் கூறும் திருவாய்மொழிக்கு ஏற்றம் உண்டு என்று கருத்து.

194. பகவன் ஞானவிதி பணிவகையென்று இவரங்கீகாரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்.

அவதாரிகை - இனி அந்த ஸ்ரீகீதைதனக்கு உத்கர்ஷமும் இவரங்கீகாரத்தாலே யென்கிறது (பகவன்) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - அடுத்து, ஸ்ரீமத்பகவத்கீதைக்கு ஏற்பட்ட ஏற்றம் என்பதும் நம்மாழ்வார் அதனை அங்கீகாரம் செய்ததன் மூலமே ஏற்பட்டது என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அம்பகவன் வணக்குடைத் தவநெறிவழி நின்று” என்றும், “ஞான விதி பிழையாமே” என்றும், “பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமல மலர்ப்பாதம்” என்றும் பரம வைதிகரான இவர் அத்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகையாலே யாய்த்து அந்த ஸ்ரீகீதைக்கு உத்கர்ஷமுண்டாய்த் தென்கை. புத்த முநியாயும் கபில முநியாயும் சொன்ன பௌத்த சாஸ்த்ரமும் ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமும் அவன் தானருளிச் செய்ததாயிருக்கச் செய்தே, வைதிக பரிக்ரஹமில்லாமையிறே அப்ரமாணமாய்த்து. “இதி மோஹந வர்ஷ்மணா த்வயாபி க்ரதிதம் பாஹ்யமதம் த்ருணாய மந்ய” என்று பகவதுத்தமேயாகிலும் வேதவிருத்தமானது வைதிகரங்கீகரியார்களிறே. வேதாவிரோதித்வம் ப்ரகாசிப்பது வைதிக பரிக்ரஹத்தாலேயிறே. ஆகையால் அதுக்கு உத்கர்ஷம் இவரங்கீகாரத்தாலே யென்னக் குறையில்லை, இத்தால் அதுக்குத்கர்ஷம் இவர் பரிக்ரஹம் கொண்டு சொல்லவேணும்; இவர் வாக்கில் பிறந்தவிதுக்கு அதுவும் வேண்டாவென்று இவ்வழியாலும் ஓர் ஆதிக்யம் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆக ஸ்ரீகீதையிலு மிதுக்குண்டான ஆதிக்ய ஹேதுக்களெல்லாம் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - (பகவன்) - திருவாய்மொழி (1-3-5) - அம்பகவன் வணக்குடைத் தவநெறிவழி நின்று - என்றும், (ஞானவிதி) - திருவாய்மொழி (5-2-9) - ஞானவிதி பிழையாமே - என்றும், (பணிவகை) - திருவாய்மொழி (10-4-9) - பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமல மலர்ப்பாதம் - என்றும், (என்று இவர் அங்கீகாரத்தாலே) - கூறுவதற்கு

ஏற்ப, பரமவைதிகரான நம்மாழ்வார் ஸ்ரீபகவத்கீதையை ப்ரமாணமாக ஏற்றுக்கொண்டதால் மட்டுமே ஸ்ரீபகவத்கீதைக்கு ஏற்றம் உண்டானது. புத்த முனிவராக நின்று உரைத்த பௌத்த சாஸ்த்ரத்தையும், கபிலமுனியாய் வந்து உரைத்த ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரத்தையும் அவன் அருளிச்செய்தபோதிலும், வைதிகர்கள் அவற்றை ஏற்காத காரணத்தால், அவற்றுக்கு ப்ரமாணமாக இருக்கும் தன்மை இல்லை. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் - இதி மோஹந வர்ஷ்மணா த்வயாபி க்ரதிதம் பாஹ்யமதம் த்ருணாய மந்ய - இப்படியாக மற்றவர்களை மயக்கும்படிச் செய்யும்விதமாக உன்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டவையும், வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உள்ளவையும் ஆகிய மற்ற மதங்களை நான் புல்லாகவே கருதுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவானால் உண்டாக்கப்பட்டவை என்றாலும், அவை வேதங்களுக்கு முரணானது என்பதால் வைதிகர்கள் ஏற்கமாட்டனர் அல்லவோ? வேதங்களுக்கு முரணான தன்மை இல்லை என்ற நிலையும் வைதிகர்களுடைய அங்கீகாரத்தால் அல்லவோ ஏற்படுகிறது? ஆகவே ஸ்ரீமத்பகவத்கீதைக்கு ஏற்பட்ட ஏற்றம் என்பது, நம்மாழ்வார் அதனை அங்கீகாரம் செய்ததால் மட்டுமே உண்டானது என்று கூறுவதில் குற்றம் இல்லை. இதன் மூலம், ஸ்ரீமத்பகவத்கீதைக்குள்ள ஏற்றமானது நம்மாழ்வார் அதனை ஏற்றதன் அடிப்படையில் கூறவேண்டும்; ஆனால் திருவாய்மொழியானது இருவருடைய திருவாக்கிலிருந்தே வந்ததால் இது போன்று இதற்கு உரைக்கவேண்டாம் என்றவிதத்திலும் திருவாய்மொழிக்கு ஏற்றம் கூறப்பட்டது. எனவே ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையைக் காட்டிலும் திருவாய்மொழிக்குள்ள ஏற்றத்திற்கான காரணங்கள் பலவும் கூறப்பட்டன.

195. வேதவேத்ய வைதிகோபதேசம் ஆவித்யரளவிலே; அஜ்ஞர் ஜ்ஞாநிகள் ஜ்ஞாந விசேஷ யுக்தர் ஸர்வஜ்ஞானென்னாமல் இவர் திருத்துவர்.

அவதாரிகை - இப்படி ஈச்வரோபதேசத்தி லிவருபதேசத்துக்கு ஏற்றம் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே ப்ரமேய பூதனானவவனோடே ப்ரமாண ப்ரமாதாக்களையும் கூட்டி “அவர்களெல்லாருபதேசமும் ஸங்குசித விஷயம், இவருபதேசம் ஸர்வ விஷயம்” என்று இவ்வழியாலே உபதேஷ்டாவான ஆழ்வார்க்கு ஓர் ஆதிக்யமருளிச் செய்கிறார் மேல் (வேதவேத்ய வைதிகோபதேசம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய உபதேசங்களைக் காட்டிலும் நம்மாழ்வாருடைய உபதேசங்களுக்குள்ள ஏற்றத்தைக் கூறுகின்ற இந்த நேரத்தில், தகுந்த ப்ரமாணங்களாகிய வேதங்களால் மட்டுமே அறியத்தக்கவனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரமாணங்கள் மற்றும் அவற்றை அறிந்தவர்கள் ஆகிய அனைவரையும் ஒன்றாகத் திரட்டி, “அவர்களுடைய உபதேசங்கள் அனைத்தும் ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே ஏற்புடையது; ஆனால் நம்மாழ்வாருடைய உபதேசங்கள் அனைவருக்குமே ஆகும்” என்று இவ்விதத்திலும், உபதேசம் செய்பவராகிய நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள மற்றொரு பெருமையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஹிதாதுசாஸநபரமான வேதத்தினுடையவும், “வேதவேத்யே பரே பும்ஸி” என்று வேதகஸமதிகம்யனான ஈச்வரனுடையவும், “யேச வேதவிதோ விப்ராயேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:” என்கிறபடியே வேதத்தில் பூர்வோத்தர பாகார்த்தஜ்ஞராய் வைதிகரென்று நிரூபகமாயிருக்கும் மஹர்ஷிகளுடையவு முபதேசம், “ஆவித்ய: ப்ராக்ருத: ப்ரோக்த:” என்கிறபடியே தத்வஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாநாபாவ ரூபா வித்யா யுக்தரான ஸம்ஸாரிகள் மாத்ரத்திலே; தத்வஹிதாதிகளில் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளோடு பகவதுபாயத்வ நிஷ்டராயிருக்கும் ஜ்ஞாநிகளானவர்களோடு, தத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை ஸாஷாத்த்கரித்து உபேயபரராய் ததநுபவமே யாத்ரையா யிருக்கும் ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தரோடு, “நைவ கிஞ்சித் பரோஷும் தே”, “யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம்” என்கிறபடியே ஸர்வஜ்ஞானான வீச்வரனோடு வாசியற ஸர்வர்க்கும் வேண்டுமம்சங்களை யுபதேசித்து இவர் திருத்துவரென்கை.

விளக்கம் - (வேத உபதேசம்) - அனைவருக்கும் ஏற்ற நன்மைகளை மட்டுமே உபதேசிக்கின்ற வேதங்களுடைய உபதேசமும். (வேத்ய உபதேசம்) - ஸ்கந்த புராணம் வேதவேத்யே பரே பும்ஸி - வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்படும் பரமபுருஷன் - என்பதற்கு ஏற்ப வேதங்களால் அறியப்படுகின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய உபதேசமும். (வைதிக உபதேசம்) - யேச வேதவிதோ விப்ராயேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா: - எந்த அந்தணர்கள் வேதங்களின் பூர்வபாகத்தை அறிந்தவர்களோ, யார் உத்தரபாகத்தை அறிந்தவர்களோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வேதத்தில் உள்ள பூர்வபாகம் மற்றும் உத்தரபாகம் ஆகியவற்றின் ஆழ்பொருளை நன்றாக அறிந்தவர்களும், வைதிகர் என்று கூறப்படுபவர்களும் ஆகிய மஹரிஷிகளுடைய உபதேசமும். (ஆவித்யர் அளவிலே) -

ஆவித்ய: ப்ராக்ருத: ப்ரோக்த: - ஆவித்யன் எனப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப உண்மை மற்றும் நன்மை என்னும் புருஷார்த்தங்கள் குறித்த ஞானம் இல்லாத காரணத்தால் ஸர்வேச்வரனுடைய இயல்பு இன்னது என்று அறியாதபடி உள்ள ஸம்ஸாரிகளுக்கு மட்டும் பொருந்துவதாக உள்ளன. (இவர்) - நம்மாழ்வார். (அஜ்ஞர்) - உண்மையான ஒரு புருஷார்த்தம் குறித்து அறியாத ஸம்ஸாரிகள். (ஜ்ஞாநிகள்) - ஸர்வேச்வரனே உபாயம் என்றுள்ள ஞானிகள். (ஜ்ஞாந விசேஷ யுக்தர்) - ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள், விபூதிகள் போன்ற அனைத்தையும் நேரடியாகவே அனுபவித்து, பேற்றில் மட்டுமே நாட்டம் கொண்டு, ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவம் என்பதையே தங்கள் வாழ்க்கை என்று நிலைநிற்பவர்கள். (ஸர்வஜ்ஞன்) - ந ஏவ கிஞ்சித் ப்ரோசஷம் தே - உன்னால் காணப்படாமல் எந்த ஒன்றும் இல்லை - என்றும், யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் - யார் ஒருவன் ஒரு நேரத்திலேயே அனைத்தையும் அறிகிறானோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தையும் அறிந்த ஸர்வேச்வரன். (என்னாமல்) - இவ்விதம் உள்ள மற்றவர்கள் போன்று அல்லாமல், (இவர் திருத்துவர்) - அனைவருக்கும் ஏற்கும்படியான விஷயங்களை உபதேசித்து இவர் திருத்துவார்.

196. அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறும் இக்கரையேறினார்க்கு இன்ப வெள்ளமும் நிலையறியாதார்க்கு ஆழங்காலும் கரையேற்றுமவனுக்கு நாலாறு மறிவிக்கவேணும்.

அவதாரிகை - எல்லார்க்கும் இவரிப்படி அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணவேணுமோ என்னு மபேசைஷயிலே, கீழ்ச்சொன்ன நாலு விஷயத்துக்கு மிவரறிவிக்க வேண்டுமர்த்த விசேஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் (அறியாதார்க்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதமாக இவர் அனைவருடைய அறியாமையையும் நீக்கவேண்டுமோ என்ற கேள்விக்கு விடையாக, இதுவரை கூறப்பட்ட நான்கு பேருக்கும் உணர்த்தவேண்டிய ஆழ்பெருமாள் இன்னவை என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “செங்கனெடியானைச் சிந்தித்தறியாதார் என்று மறியாதார்” என்று முதலிலே பகவத் ஜ்ஞாநமில்லாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு, “அஃதே ய்யயப் புகுமாறு” என்று “திருநாரணன்தாள்” என்கிறவதுவே உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமென்று ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயமும், “அக்கரையென்னு மனத்தக்கடலுளமுந்தியுன் பேரருளாலிக்

கரையேறி யிளைத்திருந்தேனை” என்று ஸம்ஸார ஸாகரத்திலழுந்துகிறவர்களுக்கு பகவதேகோபாயத்வ ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் இங்கேயிருக்கச் செய்தே “அக்கரை இக்கரை” என்னும்படி ஸம்ஸாரம் தூரமாய் பரமபதமாஸந்நமாம்படி யிருக்கையாலே பகவதேகோபாயத்வத்திலே வ்யவஸிதராய் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தரா யிருக்கிறவர்களுக்கு வ்யவஸாயம் குலைந்து த்வரிக்கும்படி “முகில்வண்ண வானத்திமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்ப வெள்ளத்தே” என்று ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யமும்; ஆற்றிலேயிழிந்து போகா நிற்கச் செய்தே நிலைக்குமிடமும் நிலையாத விடமுறியாதாரைப்போலே, ப்ராப்ய பரராயநுபவியா நிற்கச்செய்தே அதில் நிலை கொள்ளலாமிடமும் ஆழங்கால்படுத்துமிடமும் அறியாதவர்களுக்கு, “செஞ்சொற்கவி காளுயிர் காத்தாட் செய்மின்” என்று சீலகுணமாகிற ஆழங்காலும், “ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரமநந்த க்லேச பாஜநம், த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:” என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடத்தி அக்கரைப்படுத்துமவனுக்கு “பொங்கைம்புலன்” இத்யாதியாலே சதுர் விம்சதி தத்வமு மறிவிக்க வேணுமென்கை. ஆக அறிவு கேடரை உபாயத்திலே மூட்டுவர்; உபாயத்திலே யூன்றுவாரை ப்ராப்ய பரராக்குவர்; ப்ராப்யத்திலே அவகாஹிக்குமவர்களுக்கு ஆழங்காலறிவிப்பர்; ப்ராப்தியை யுண்டாக்குமவனுக்கு த்யாஜ்யத்தை யறிவிப்பரென்றதாய்த்து.

விளக்கம் – (அறியாதார்க்கு) – பெரியதிருமொழி (11-7-8) – செங்கண் நெடியானைச் சிந்தித்தறியாதார் என்றும் அறியாதார் – என்பதற்கு ஏற்ப முதலில் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த ஞானம் இல்லாத ஸம்சாரிகளுக்கு, (உய்யப்புகும் ஆறும்) - திருவாய்மொழி (4-1-11) - அஃதே உய்யப் புகுமாறு - என்று, திருவாய்மொழி (4-1-1) - திருநாரணன் தாள் – என்பதான அதுவே கரையேறுவதற்கான உபாயம் என்று ஸம்ஸாரத்திலிருந்து வெளியேறுவதற்கான உபாயத்தை உணர்த்தவேண்டும். (இக்கரை ஏறினார்க்கு) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-3-7) - அக்கரையென்னு மனத்தக்கடலுள் அழுந்தி உன் பேரருளால் இக்கரையேறி இளைத்திருந்தேனை – என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரக்கடலுள் மூழ்கியபடி உள்ளவர்களுக்கு, “ஸர்வேச்வரன் ஒருவன் மட்டுமே உபாயம்” என்ற ஞானம் ஏற்பட்டால், இந்த உலகில் அவர்கள் இருந்தாலும், அக்கரையான பரமபதம் இதுவே ஆகும் என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரம் வெகுதொலைவிலும், பரமபதம் அருகிலும் உள்ளதாகத் தோன்றுகிறது; ஆகையால் பகவான் மட்டுமே உபாயம் என்னும் கருத்தில் ஆழ்ந்த உறுதியுடையவர்களாக, தங்களுடைய முயற்சிகள் அனைத்தையும்

துறந்தவர்களாக, அந்த உறுதியானது நிலைகுலைந்து அவர்கள் பதறும்படியாக, (இன்ப வெள்ளமும்) – திருவாய்மொழி (7-2-11) - முகில்வண்ண வானத்திமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்ப வெள்ளத்தே - என்று அடைய உள்ள பேற்றின் ஒப்பில்லாத சிறப்பை உணர்த்தவேண்டும். (நிலை அறியாதார்க்கு) - ஆற்றில் இழிந்தபடிச் செல்லும் ஒருவருக்குத் தான் உள்ள இடமும், நிலையில்லாதபடிச் செல்லும் இடமும் அறியாமல் இருப்பார்; அது போன்று பேற்றினை அடைந்த பின்னர், அதில் ஈடுபட்டு அனுபவித்து நிற்கும்போது, அதில் நிலை கொள்ளவல்ல இடம் மற்றும் ஆழ்ந்து நிற்கவேண்டிய இடம் குறித்து அறியாதவர்களுக்கு, (ஆழங்காலும்) - திருவாய்மொழி (10-7-1) - செஞ்சொற்கவி காளுயிர் காத்தாட் செய்மின் - என்று சீலகுணம் என்பதான ஆழங்காலை உணர்த்த வேண்டும். (கரை ஏறும் அவனுக்கு) - ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரமநந்த க்வேச பாஜநம், த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண: - மிகவும் கொடியதும், எல்லையற்ற துன்பத்திற்கு இடமாக உள்ளதும் ஆகிய ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பதற்கு ஞானிகள் உன்னையே சரணம் அடைகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்டும்படிச் செய்து கரையேற்றும் ஸர்வேச்வரனுக்கு, (நாலாலும்) – திருவாய்மொழி (10-7-10) – பொங்கு ஐம்புலன் - என்பதன் மூலம் இருபத்து நான்கு தத்வங்களின் தன்மையை உணர்த்தவேண்டும். எனவே அறிவற்றவர்களை உபாயத்தில் ஈடுபடுத்துவார், உபாயத்தில் நிலைநிற்பவர்களுக்கு ஆழங்கால் உணர்த்துவார், பேற்றினை அளிக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கு விடத்தக்கவற்றை உணர்த்துவார்.

197. அவன் முனிந்தார்க்குத் தாம்கண்டது, தம்மை முனிவார்க்குத் தம் கண், காணாதது காண்பார்க்குக் கண்மாறுமிடம், ராகாந்தனுக்கு மாயாதோஷம் இவர் காட்டுமவை.

அவதாரிகை - இவர்களுக்கு இவ்வர்த்தங்க ஞபதேசிக்கைக் குறுப்பான ஹேதுக்களோடே இவைதன்னை யின்னமொரு ப்ரகாரேண வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (அவன் முனிந்தார்க்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இவர்களுக்கு இந்தக் கருத்துக்களை உபதேசிப்பதற்கான அடிப்படியாக உள்ள காரணங்களுடன் சேர்த்து, இவற்றை மேலும் ஒருவிதத்தில் விளக்கமாக அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “சுஷிபாமி”, “ந சுஷிமாமி” என்கிறவவன் முனிவுக்கு விஷயமாய் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு, “ஞானப்பிரானையல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லது” என்று நிமக்நோத்தரண சக்தனாய் ஜ்ஞானோபகாரகனானவனை யொழிய ஸர்வர்க்கு முஜ்ஜீவ நோபாயமில்லை என்று தாமறுதியிட்ட விலக்ஷணமான வர்த்தமும்; “எங்ஙனேயோ வன்னைமீர்காளென்னை முனிவது நீர்” என்னும்படி உபாயாத்யவஸாய தசையிலே நின்று ஸ்வயத்நபீருக்களாய் ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய மறியாதே இத்தனை அதிப்ராவண்யமாகாதென்று ஹிதம் சொல்லுமவர்களுக்கு, “என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்” என்று ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யாவகாஹியான என்னெஞ்சினால் பார்க்க மாட்டீர்களோவென்று தம்முடைய உட்கண்ணான ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞானமும், “செஞ்சொற்கவிகாளுயிர் காத்தாட் செய்மின்” என்று கவிகளாய் கூர்க்கக் காணுமவர்களாகையாலே புறம்பொருவர் காணாததும் காணவல்லவர்களுக்கு, அவன் சில குணத்திலே கண்வையாதே கொள்ளுங்கோளென்று கண்மாறுமிடமும்; தம்பக்கல் ராகத்தாலே முன்னடி தோற்றாமையாலே த்யாஜ்ய தேஹதோஷம் காணமாட்டாதவனுக்கு, “மங்கவொட்டுன் மாமாய” என்று ப்ரக்ருதி தோஷமுமிவர் தர்சிப்பிக்கு மவையென்கை.

விளக்கம் – (அவன் முனிந்தார்க்கு) கீதையில், “சுஷிபாமி – தள்ளுகிறேன், ந சுஷிமாமி – பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டேன்”, என்பது போன்று உரைக்கும் ஸர்வேச்வரன் கோபம் அடைவதற்கு இலக்கான உள்ள இந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு. (தாம் கண்டது) - திருவிருத்தத்தில் (99) – ஞானப்பிரானை அல்லால் இல்லை நான் கண்ட நல்லது – என்று தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களை மேலே உயர்த்தும் தன்மை கொண்டவனும், ஞானத்தை உபதேசித்தவனும் ஆகிய அவன் அல்லாமல் அனைவருக்கும் கரையேறும் உபாயம் வேறு ஏதும் இல்லை என்று தான் உறுதியாக்கிய மேன்மையான இந்தக் கருத்தை இவர் உணர்த்துவார். (தம்மை முனிவார்க்கு) – திருவாய்மொழி (5-5-2) - எங்ஙனேயோ அன்னைமீர்காள் என்னை முனிவது நீர் – என்பதற்கு ஏற்ப உபாயநிலையில் ஆழ்ந்த உறுதி உள்ளவர்களாக தங்களுடைய முயற்சி மூலம் பேற்றினை அடைவதில் அச்சம் கொண்டவர்களாக, பேற்றின் சிறப்பை அறியாதவர்களாக, இந்த அளவிற்கு ப்ரேமை கூடாது என்று நன்மை கூறுபவர்களுக்கு, (தங்கண்) – திருவாய்மொழி (5-5-2) - என் நெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர் - என்று பேற்றின் சிறப்பில் மூழ்கியபடி உள்ள என் நெஞ்சத்தின் மூலம் நீங்கள் காணமாட்டீர்களா என்று, தனது உட்கண்ணாகிய

ஞானத்தைக் காண்பிப்பார். (காணாதது) – திருவாய்மொழி (10-7-1) – செஞ்சொற்கவிகாள் உயிர் காத்தாட் செய்மின் – என்பதற்கு ஏற்ப கவிகளாக இருக்கின்ற காரணத்தால் கூர்க்கக் காணுபவர்களாக உள்ளதால், வெளியில் மற்றவர்களால் காண இயலாதவற்றையும் காண இயன்றவர்களாக உள்ளவர்களுக்கு, (கண்மாமும் இடம்) - அவனுடைய சீல குணத்தில் நீங்கள் உங்களுடைய சிந்தனையை வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று கண்வைக்கும் இடத்தைக் காண்பிப்பார். (ராகாந்தனுக்கு) - நம்மாழ்வாராகிய தம்மிடம் வைத்த ஆசை காரணமாக வேறு ஏதும் தோன்றாமல், கைவிடத்தக்கதான இந்தச் சரீரத்தில் உள்ள குற்றத்தை ஆராயாமல் உள்ள பகவானுக்கு, (மாயா தோஷம்) – திருவாய்மொழி (10-7-10) - மங்கவொட்டுன் மாமாய - என்று இந்தச் சரீரத்தில் உள்ள தோஷங்களை உணர்த்துவார்.

198. ஸாதந ஸாத்யஸ்த மத்யஸ்தரைவிட்டு அவற்றிற்கலங்கும் ஜீவேச்வரர்க்கு வீடுமின் நினைமின் பிடித்தேன் விடுவேனோ வைத்தெழ ஊது வாடிநிற்கக் கன்மமன்று ஆன்பின் கைகழியேல் உழிதராய் என் சொற்கொளென்று இவர் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவார்.

அவதாரிகை - ஆனால் அஜ்ஞார்க்கு உபதேசிக்குமாபோலே இவர்களெல்லார்க்கும் பலகாலு முபதேசிப்பரோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஸாதந ஸாத்யஸ்த மத்யஸ்தரை) என்றுதொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால் அறிவில்லாதவர்களுக்கு உபதேசிப்பது போன்று ஸர்வேச்வரன் உட்பட கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட மூவருக்கும், பலமுறை உபதேசிப்பாரோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸாதந ஸாத்யங்கள் கைப்பட்டவர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டுவது அல்பமாகையாலே ஸாதகஸ்தராகவும் ஸாத்யஸ்தராகவும் நடுவுசொன்ன ஜ்ஞாநிகளும் ஜ்ஞாநவிசேஷ யுக்தருமாகிற அவர்களிருவரையும் விட்டு, கர்மபரவசராய் ஸாதந ஸாத்யங்களின்னதென்றறியாதே கலங்கி நிற்கிற ஸம்ஸாரி சேதநர்க்கு, “வீடுமின் முற்றவும்” என்று தொடங்கி, “சுனை நன்மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே” என்னுமளவும் த்யாஜ்யோ பாதேயங்களைப் பல படியாலு முபதேசிக்கையாலும்;

விளக்கம் - (ஸாதந ஸாத்ய மத்யஸ்தரை விட்டு) - ஸாதனமாக உள்ள உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவர்களுக்கும், ஸாத்யமான பேறு அடையப்பெற்றவர்களுக்கும் உணர்த்த வேண்டியது மிகவும் குறைவே ஆகும். ஆகவே மேலே கூறப்பட்ட நான்கு பேர்களில் உபாயத்தில் நிலைநிற்பவர்களாகவும், பேற்றில் ஊன்றியுள்ளவர்களாகவும், ஞானங்களும் சிறப்பான ஞானத்தை கொண்டபடியும் உள்ள இவர்கள் இருவரையும் விட்டுவிட்டு. (அவற்றில் கலங்கும் ஜீவர்கட்கு) - கர்மத்தின் பிடியில் சிக்குண்டு, உபாயம் எது என்றும், பேறு எது என்றும் தெரியாமல் கலங்கி நிற்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு, (வீடுமின் நினைமின் என்று இவர் பலகாலும் ஹித அஹிதங்கள் சொல்லுவர்) - திருவாய்மொழி (1-2-1) வீடுமின் முற்றவும் - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (10-5-10) - சுனை நன்மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே - என்பது முடிய, கைவிடத்தக்கவை மற்றும் ஏற்கத்தக்கவை இன்னவை என்று பலவிதமாக உபதேசிப்பார்.

வ்யாக்யானம் - ப்ரேம பரவசனம் ஸாதந ஸாத்யங்கள் இன்னதென்றறியாதே கலங்கு மீச்வரனுக்கு “அயோக்யதாநுஸந்தாந்தாலே இவர் நம்மை விடில் செய்வதென்” என்றதிசங்கை பண்ணி அலமருகிறவளவிலே, “உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே”, “உன்னை நானடைந்தேன் விடுவேனோ” என்று, “மாசுச:” என்பது, “தோகை மாமயிலார்கள் செவியோசை வைத்தெழ ஆகள் போக விட்டுக் குழலுது” என்று ஸாதந ஸாத்யங்களை யறிவிப்பது. “மழறு தேன்மொழியார்கள் நின்னருள் சூடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம் குழறு பூவையொடும் கிளியோடும் குழகேல்”, “கன்ம மன்றெங்கள் கையில் பாலை பறிப்பது”, “ஆன்பின் போகேல்”, “என்கை கழியேல்” என்று அக்ருத்யங்களைச் செய்யாதே கொள்ளென்பது, “நீயுக்ககு நல்லவரொடு முழிதராய்”, “அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்” என்று க்ருத்யங்களானவற்றைச் செய்யென்பதாய், இப்படி பலவிடங்களிலு முபதேசிக்கையாலும், ப்ரதம சரமோக்தரான அஜ்ஞ ஸர்வஜ்ஞர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவரென்றபடி.

விளக்கம் - (அவற்றில் கலங்குமீச்வரனுக்கு) - அடியார்கள் மீது கொண்ட ப்ரேமை காரணமாக உபாயமும் பேறும் இன்னது என்று அறியாமல் கலங்கும் ஈச்வரனுக்கு, (பிடித்தேன் விடுவேனோ) - “தன்னை மிகவும் தாழ்ந்தவர் என்று எண்ணிக் கொண்டு நம்மாழ்வார் நம்மை விட்டு அகன்றுவிடுவாரோ” என்ற சந்தேகத்தால் ஈச்வரன் தடுமாறி

நிற்கும்போது, திருவாய்மொழி (2-6-1) - உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே - என்றும், திருவாய்மொழி (2-6-10) - உன்னை நானடைந்தேன் விடுவேனோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனிடம், கீதை (18-66) - மாசுச: - வருத்தம் அடையாதே - என்று கூறுதல்; (வைத்து எழ ஊது) - திருவாய்மொழி (6-2-2) - தோகை மாமயிலார்கள் செவியோசை வைத்தெழ ஆகள் போக விட்டுக் குழலூது - என்று உபாயத்தையும், அதன் மூலம் அடையப்படும் பேற்றையும் அறிவித்தல்; (வாடி நிற்க) - திருவாய்மொழி (6-2-5) மழறு தேன்மொழியார்கள் நின்னருள் சூடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம் குழறு பூவையொடும் கிளியோடும் குழகேல் - என்றும், (கன்மம் அன்று) - திருவாய்மொழி (6-2-8) - கன்ம மன்றெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பது - என்றும், (ஆன்பின் கைகழியேல்) - திருவாய்மொழி (10-3-8) - ஆன்பின் போகேல் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-8) - என்கை கழியேல் - என்றும் கூறிய பாசுரங்கள் மூலம் செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல் கூடாது என்று கூறுதல்; (உழிதராய் என் சொற் கொள்) - திருவாய்மொழி (10-3-8) - நீ உகக்கு நல்லவரொடும் உழிதராய் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-10) - அவத்தங்கள் விளையும் என் சொற்கொள் - என்றும் கூறும் பாசுரங்கள் மூலம் செய்யத்தக்கவையான உள்ள இவற்றைச் செய்வாயாக என்று கூறுதல்; (இவர் பலகாலும் ஹித அஹிதங்கள் சொல்லுவர்) - என்று இப்படியாக ஈச்வரனுக்கு இவர் பலமுறை நல்லது தீயதை உரைப்பார்.

வ்யாக்யானம் - “ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலங்கு மீச்வரனுக்கு” என்று உபக்ரமித்து, “பிடித்தேன் விடுவேனோ வாடி நிற்க” இத்யாதிகளை யெல்லா மருளிச் செய்வானென் னென்னில், ஸாதந ஸாத்யஸ்தரைச் சொன்னதுக்கு ப்ரதி கோடியாக அவற்றில் கலக்கம் ஜீவேச்வரர்களிருவர்க்கும் ஓரோ வழிகளாலுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைக்காகச் சொன்னவித்தனை யொழிய, மேல் சொல்லுகிற ஹிதாஹிதங்களெல்லாம் அவ்விரண்டு விஷயமாயே யிருக்கவேணு மென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லாமையால் விரோதமில்லை. ஜீவ விஷயமான உபதேசந்தன்னிலும் அர்த்தபஞ்சகமும் உபதேசிக்கையால் அவை யிரண்டுமே யென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லையிறே.

விளக்கம் - “ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலங்கு மீச்வரனுக்கு” என்று தொடங்கி, “பிடித்தேன் விடுவேனோ வாடி நிற்க” என்பது முடிய உள்ள பலவற்றை ஏன் அருளிச்செய்தார் என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். உபாயத்தில் நிலை நிற்பவர்கள் மற்றும் பேற்றில் நிலை

நிற்பவர்கள் ஆகியவர்களைக் கூறுவதற்கு எதிர்த்தட்டாக, உபாயத்தில் கலக்கம் மற்றும் பேற்றில் கலக்கம் ஆகியவை ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஒரு சில விதங்களில் ஏற்படுகிறது என்று உரைப்பதன் பொருட்டே இவ்விதம் கூறினார்; நன்மைகள் மற்றும் தீமைகள் ஆகியவை உபாயம் மற்றும் உபேய விஷயத்தில் இருக்கவேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை என்பதால் இவ்விதம் கூறுவதால் முரண்பாடு ஏதும் இல்லை. மேலும் ஜீவாத்மாக்களுக்கு உபதேசம் செய்யும்போது, அத்தகைய உபதேசங்களில் கூட அர்த்தபஞ்சகத்தைக் கூறுவதால், உபாயம் மற்றும் உபேயம் என்ற இரண்டுமே எடுக்கப்பட்டது என்று கூற அவசியம் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - அங்ஙனன்றிக்கே, ஜீவ விஷயமான உபதேசத்திலும் “வீடுமின் முற்றம்” பக்தி ரூபஸாத நோபதேச பரமாகையாலும், “கண்ணன் கழலினை” பக்திமான்கள் பரிமாற்றமிருக்கும்படி யுபதேசித்ததாகையாலும், நடுவுள்ள வுபதேசத்தை யாராய்ந்தாலும் பக்தி ப்ரபத்தி ரூபஸாதநோபதேசமும் பகவதநுபவ கைங்கர்ய ரூப ஸாத்யோபதேசமும் ப்ரகரமாய், ப்ராப்யமான பரஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்தி விரோதியையு முபதேசித்தவை, இந்த ஸாதந ஸாத்யங்களிலே ஊன்ற வைக்கைக்குடலாகையாலே ஏதச்சேஷமாய் அறுகையாலும், ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையே உபதேசத்துக்கு ப்ரதாநமென்றொருங்கவிட்டு, ஈச்வர விஷயமான உபதேசமும் ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையைப் பற்றவென்றே கொள்ளவேணுமாகில், “பிடித்தேன்”, “விடுவேனோ” என்கிறவிரண்டும் தனக்கு ஸாத்யபூதரான விவரோடே வந்து ஸம்ச்லேஷித்துப் பெறாப்பேறு பெற்றானயிரா நிற்கச்செய்தே, “இவர் அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகலில் செய்வதென்” என்றதிசங்கை பண்ணி யலமாக்கிறத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகச் சொன்னவை யாகையாலே ஸாத்யவிஷயமான கலக்கத்தைத் தெளிவிக்கைக்காகச் சொன்னவை யாகலாம். ஸாத்யத்தில் கலக்கமாவது ஸாத்யமின்னதென் றறியாமல் கலங்குகை யானாலும், ஸாத்ய வஸ்து விஷயமான கலக்கமென்கிற மாத்ரத்தைக் கொண்டு இதுக்கிப்படி யோஜித்தால் வரும் விரோதமில்லை.

விளக்கம் - இவ்விதம் அல்லாமல் இதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். ஜீவாத்மாக்கள் குறித்த விஷயமாக உள்ள உபதேசங்களிலும், திருவாய்மொழி (1-2) - வீடுமின் முற்றவும் - என்ற திருவாய்மொழியானது பக்தியில் நிலைத்து நிற்பவர்களுடைய

செயல்கள் எவ்விதம் இருக்கவேண்டும் என்பதை உபதேசிப்பதாக உள்ளதாலும், இந்த இரண்டு திருவாய்மொழிகளின் நடுவில் மற்றவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்தால், பக்தி மற்றும் ப்ரபக்தி ரூபமாக உள்ள உபாய உபதேசங்களும், பகவத் அனுபவம் என்ற கைங்கர்ய வடிவில் உள்ள பலனின் உபதேசங்களும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன; மேலும் இவை அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ள பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அடைபவனாக உள்ள ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், பலனை அடைவதற்கு உள்ள தடைகளின் ஸ்வரூபம் ஆகியவற்றையும் கூறுகிறார். இப்படியாக உள்ளதால், இந்த திருவாய்மொழிகள் உபாயம் மற்றும் பேறு ஆகியவற்றில் நிலையாக நிற்க வைப்பதற்கான காரணமாக உள்ளதால், இவை அங்கங்கள் போன்று காணப்படுகின்றன. எனவே உபாயம் மற்றும் பேறு ஆகியவற்றில் உள்ள கலக்கங்களை நீக்குவதே உபதேசத்தின் முக்கியமான பயன் என்று கொண்டு, ஸர்வேச்வரன் விஷயமான உபதேசமும் உபாயம் மற்றும் பேறு ஆகியவற்றில் உள்ள கலக்கத்தைத் தீர்க்கவே ஆகும் என்பதாக உள்ளது என்று கொள்ளவேண்டும் என்றால் - “பிடித்தேன்”, “விடுவேனோ” என்கிற இந்த இரண்டும் தனக்குப் பேறாக உள்ள நம்மாழ்வாரோடு வந்து கலந்து நின்று பெற இயலாத பேற்றினை அடையப் பெற்றதாக ஸர்வேச்வரன் நிற்கும்போது, “இவர் தம்மைத் தகுதியானவர் அல்லர், மிகவும் தாழ்ந்தவர் என்று எண்ணியபடி நம்மை விட்டு அகல முயற்சித்தால் என்ன செய்வது?”, என்று சந்தேகம் கொண்டு தடுமாறுகிறான்; ஆகவே அவனுடைய இந்தக் கலத்தை நீக்குவதற்காக உரைக்கப்பட்டது என்பதால், பேறு குறித்த கலக்கத்தை நீக்கும்விதமாக கூறப்பட்டது - எனலாம். பேறு குறித்த கலக்கம் என்றால், பேறு இன்னது என்று அறியாமல் கலங்குதல் என்பதே பொருள் என்றாலும், பேற்றைக் குறித்த கலக்கம் என்பதை இவ்விதம் பொருள் கொண்டால் முரண்பாடு ஏதும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (வைத்தெழுவது) என்கிறவிது தனக்கபிமதமான விஷயங்களைப் பிரிந்து கண்ணாஞ்சுழலையிட்டு அதஸ்மிம்ஸ் தத்புத்தி பண்ணித் தங்கள் குழலைக் கொண்டாடினானாகக் கருதி, “நாங்கள் அவர்கள் அல்லோம் காண். அவர்கள் பக்கலிலே போ” என்கிற நினைவாலே, “தோகைமாமயிலார்கள் செவியோசை வைத்தெழ” என்று ஸாத்யத்தையும், “ஆகள் போகவிட்டுக் குழலாது” என்று ஸாதநத்தையும் அவனுக் கறிவிக்கிற தாகையாலே, உபயத்திலும் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

விளக்கம் - (வைத்தெழ ஊது) - தனக்கு விருப்பமானவர்களைப் பிரிந்து, கலக்கம் அடைந்து மயங்கி, ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ணி, தங்களுடைய குழலை அவன் கொண்டாடினான் என்று எண்ணியவர்களாக, “நாங்கள் நீ நினைப்பவர்கள் அல்லர். நீ அவர்களிடமே செய்வாயாக”, என்று உரைக்கவேண்டும் என எண்ணியபடி, திருவாய்மொழி (6-2-2) - தோகை மாமயிலார்கள் செவியோசை வைத்தெழ - என்பதன் மூலம் பலனையும், திருவாய்மொழி (6-2-2) - ஆகள் போக விட்டுக் குழலுது - என்பதன் மூலம் அதனை அடையும் வழியையும் அவனுக்கு உணர்த்துகிறார். ஆகவே இவை உபாயத்திலும் உபேயத்திலும் கலங்குபவனுக்குக் கூறப்பட்டது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (வாடி நிற்க) என்கிறவிது “மழறுதேன் மொழியார்கள்” என்று தொடங்கி, உனக்கபிமதைகளானவர்கள் உன்னைப் பிரிந்து உறாவிக் கிடக்க உனக்கு உபேஷா விஷயமான வெங்கள் பூவைக்கிளிகளோடே கலந்து பேச்சுக்கொள்ளாதே கொள்ளென்கிற தாகையாலே, ஸாத்யத்தில் கலக்கம் கண்டு சொன்னதாமிறே. (கன்மமன்று) என்கிறவிது, தங்களோடே இட்டிடு கொண்டு தங்களபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தங்களை வசீகரிக்கைக்கு ஸாதநமாக நினைத்துத் தங்களுக்கநிஷ்டமென் றறியாமல் கையில் பாவையைப் பறிக்கிற அவனைக் குறித்து “உனக்கிது கார்யமன்று” என்கிறதாகையாலே ஸாதநத்தில் கலக்கங்கண்டு சொன்னதாகலாம். (ஆன்பின் போகேல் கைகழியேல்) என்றது பசு மேய்க்கப் போனவிடத்தே தனக்கென்ன தீங்குவருகிறதோ என்றும் பிரிவாற்றாமலும் இத்தலைபடுகிற க்லேசமறிந்தால் பிரியாதே இத்தலையோடே கூடியிருக்கை புருஷார்த்தமாயிருக்க, ஜாத்யுசிததர்மமென்கிற மாத்ரத்தைக் கொண்டு பசுமேய்க்கப் போகவொருப்படுகிறவனைக் குறித்து “ஆழுமென்னாருயிரான் பின் போகேல்”, “கலவியும் நலியுமென்கை கழியேல்” என்றவையாகையாலே, ஸாத்யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதாகலாம். (உழிதரு) என்கிறவிது “வசி செயுன் தாமரைக்கண்ணும் வாயும் கைகளும் பீதகவுடையுங் காட்டி” என்று வசீகார ஸாதநத்தையும், “உகக்கு நல்லவரொடு முழிதரு” என்று அபிமத விஷய ஸம்ச்லேஷமாகிற ஸாத்யத்தையும், அவையறியாமல் நிற்கிறவனுக்கறிவித்ததாகவிறே யிருக்கிறது; (என் சொற்கொள்) என்கிறவிது பசு மேய்க்கப் போகவேண்டாவென்று விலக்குகிறது. நமக்கொரு தீங்கு வாராமைக்காக வென்றறியாதே பரிவையான தன் வார்த்தையை யநாதரிக்கிறவனைக் குறித்து “அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்” என்றதாகையாலே, இதுவும் ஸாத்யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொன்னதாகக்

கொள்ளலாம். ஆனபின்பு, (இவற்றில் கலங்கு மீச்வரனுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்) என்றதுக்கு அநுகுணமாக இச்சந்தைகளுக் கெல்லாமிப்படி யோஜித்தாலும் குறையில்லை.

விளக்கம் – (வாடி நிற்க) திருவாய்மொழி (6-2-5) மழறு தேன்மொழியார்கள் – என்று தொடங்கி, “உனக்கு விருப்பமானவர்கள் உன்னைப் பிரிந்து துக்கத்தில் உள்ளபோது உனது வெறுப்புக்கு இடமாக உள்ள எங்களுடைய பூவைக்கிளிகளுடன் நீ கலந்து பேசவேண்டாம்”, என்று உரைப்பதால் பேற்றில் கலக்கம் கண்டு உரைக்கப்பட்டதாயிற்று. (கன்மம் அன்று) - தங்களுடன் விவாதம் செய்து, தங்களுடைய மன உறுதியைக் குலைத்து, தங்களை வசப்படுத்துவதற்கான வழியாக எண்ணி, தங்களுக்கு விருப்பம் இல்லாதது என்று அறியாமல், தங்கள் கைகளில் உள்ள பாவையை அவன் பறிக்கும்போது அவனிடம், “உனக்கு இது ஏற்ற செயல் அல்ல”, என்று கூறுவதால் உபாயத்தில் கலக்கம் கண்டு உரைத்தார் என்றானது. (ஆன்பின் போகேல் கைகழியேல்) – என்பதான இவை பசுக்கள் மேய்க்கச் சென்ற இடத்தில் தனக்கு என்ன தீமை ஏற்படும் என்று அறியாமலும், தனது பிரிவாற்றாமை காரணமாக இவர்களுக்கு ஏற்படும் துன்பம் இன்னது என்று அறிந்தால் பிரியாமல் சேர்ந்து இருத்தல் புருஷார்த்தம் என்று கொள்ளாமல் தனது குலத்திற்கே உரிய தர்மம் என்பதை எண்ணியபடியும் பசுக்களை மேய்க்கக் சென்றான். இவ்விதம் உள்ளவனைக் கண்டு திருவாய்மொழி (10-3-8) - ஆழுமென்னாருயிரான் பின் போகேல் – என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-8) - கலவியும் நலியுமென்கை கழியேல் - என்றும் கூறுவதால் பேற்றில் கலங்கியவனுக்குக் கூறப்பட்டது என்றாகிறது. (உழிதரு) - என்பதான இது திருவாய்மொழி (10-3-8) - வசி செயுன் தாமரைக்கண்ணும் வாயும் கைகளும் பீதகவுடையுங் காட்டி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வசீகரிக்கும் கருவிகளையும், திருவாய்மொழி (10-3-8) - உகக்கு நல்லவரொடு முழிதரு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னால் விரும்பப்பட்டவர்களுடன் கலத்தல் என்ற பயனையும் அறியாமல் உள்ளவனுக்கு, அவற்றை உரைப்பதாக உள்ளது. (என்சொற்கொள்) – என்பதான இது, “பசு மேய்க்கச் செல்லவேண்டாம்” என்று அவர்கள் தடுப்பது, நமக்கு ஒரு துன்பம் வரக்கூடாது என்பதற்காகவே ஆகும் என்பதை அறியாமல், அன்பு கொண்டவளாகிய தனது சொற்களைத் தள்ளுவனைக் குறித்து, திருவாய்மொழி (10-3-10) – அவத்தங்கள் விளையும் என் சொற்கொள் - என்று கூறியதால், இதுவும் பேற்றில் கலங்குகிறவனுக்கு உரைத்ததாயிற்று. இப்படியாக உள்ளபோது, (இவற்றில் கலங்கு மீச்வரனுக்குப்

பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்) என்பதற்கு ஏற்ப இந்தப் பாசுரங்களுக்கு இவ்விதம் பொருள் கூறினால் தோஷம் இல்லை.

199. கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு உணர்த்துவது ப்ரேமத்தாலே; தம மூடுவார்க்கு வேட்கையெழுவிப்பது ஞானத்தாலே.

அவதாரிகை - இப்படி யிவர்களிருவர்க்கும் பலகாலுமுபதேசிக்கைக்கு ஹேதுவென் னென்னு மாகாங்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (கதிர்ஞான மூர்த்திக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் இவர் பலமுறை இந்த இருவருக்கும் (ஜீவாத்மா, ஈச்வரன்) உபதேசம் செய்வது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “பிணக்கி யாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதி யாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞானமூர்த்தியினாய்” என்று ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் ஸகல சேதநாசேதகங்களையு மொக்கக்கலசி ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்தில் ஒருவர் கர்மமொருவர் பக்கல் கலசாதபடி பிரித்தவிடத்திலும் தன் ஸ்வரூபத்துக் கொரு பேதமின்றிக்கே அத்விதீயமாய் அபரிச்சேத்யமான கீர்த்தி ஸமுத்ரத்தை யுடைத்தா யிருக்கிற ப்ரபாருபமான ஜ்ஞானத்தை வடிவாகவுடைய னாகையாலே ஸர்வஜ்ஞனா யிருக்கிறவனுக்கு “உனக்கொன் றுணர்த்துவன்” என்று உபதேசிக்கிறது, தத் விஷய ப்ரேமத்தாலே. “கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தம மூடும்” என்று ஐச்வர்யம் விநாச ஹேதுவாகக் காணாநிற்கச் செய்தே பின்னையுமத்தை ஸ்வீகரிக்கும்படி தமோபி பூதராகா நிற்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு, “நின்கண் வேட்கையெழுவிப்பன்” என்று தம்முபதேசத்தாலே பகவத் பக்தியை ஜநிப்பிக்கிறது. தத் ஸம்பந்தமடியாக அவர்களை விடமாட்டாதே திருத்தித் தம்மோபாதி பகவதநுபவ பரராக்க வேணுமென்கிற ஜ்ஞானத்தாலே யென்கை.

விளக்கம் - (கதிர்ஞான மூர்த்திக்கு) - திருவாய்மொழி (6-2-8) - பிணக்கி யாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதி யாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞானமூர்த்தியினாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸம்ஹாரம் செய்யும் ப்ரளய காலத்தில்

அனைத்து சேதந அசேதநங்களையும் ஒன்றாகக் கலந்து, ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ஒருவருடைய கர்மம் மற்றொருவருடன் கலந்து விடாதபடி பிரித்தபோதிலும், தனது ஸ்வரூபத்திற்கு எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல், இரண்டாவது என்று ஏதும் இல்லாதபடி, அளவிட இயலாத கீர்த்தியைக் கடல் போன்று கொண்ட தேஜோரூபமான ஞானத்தையே வடிவமாகக் கொண்டுள்ளவன் என்பதால், அனைத்து அறிந்தவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு. (உணர்த்துவது) - திருவாய்மொழி (6-2-5) - உனக்கு ஒன்று உணர்த்துவன் - என்று கூறுவற்கு ஏற்ப உபதேசிப்பதன் காரணம், (ப்ரேமத்தாலே) - அவனிடம் கொண்டுள்ள ப்ரேமையால் ஆகும். (தம மூடுவார்க்கு) - திருவாய்மொழி (4-9-4) - கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தம மூடும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஐச்வர்யம் அழிவதற்குக் காரணமாக உள்ளது என்பதைக் காணும்போதும் அதனையே தொடர்ந்து ஏற்கும் படியாகச் செய்யும் அறிவின்மையால் மூடப்பட்டு நிற்கின்ற ஸம்ஸாரிகளுக்கு. (வேட்கை எழுவிப்பது) - திருவிருத்தம் (46) - நின்கண் வேட்கையெழுவிப்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது உபதேசம் மூலமாக ஸர்வேச்வரன் குறித்த பக்தியை ஏற்படுத்துவதன் காரணம், (ஞானத்தாலே) - அவனுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் காரணமாக அவர்களைக் கைவிட இயலாமல் திருத்தி, தம்மைப் போன்றே பகவத் அனுபவம் பெறுபவர்களாகச் செய்யவேண்டும் என்கிற ஞானத்தால் ஆகும்.

200. உயிர்மாய்தல் ஆழு மென்னுருயிரென்னும் பரதுக்கம் ஸஹியாமை யிரண்டிலு முண்டு.

அவதாரிகை - இப்படி ஜ்ஞாந ப்ரேமங்களிரண்டும் காரணமாகச் சொல்லுவானென். பரதுக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வமன்றோ பரோபதேசத்துக்கு ப்ரதாந காரணமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உயிர்மாய்தல்) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - மற்றவர்களுடைய துக்கம் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் இருத்தலே அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யக் காரணமாக உள்ளபோது, ஞானம் மற்றும் ப்ரேமம் ஆகியவற்றை ஏன் காரணமாக உரைக்கவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “கொண்டாட்டும் குலம் புனைவும்” என்று தொடங்கி, “உயிர் மாய்தல் கண்டாற்றேன்” என்று ஸம்ஸாரிகள் பாரிக்கிற பாரிப்பும் முடிந்து போகிறபடியும் கண்டு ஆற்றமாட்டுகிறிலே னென்கையாலே பரருடைய துக்கம் ஸஹியாமையும், “அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொலாங்கென்றாழு மென்னாருயிர்” என்று அசுரர்களுன்னை வந்து கிட்டினால் அங்கு என்னாய் விளையுமோவென்று என்னாத்மாவானது தரைப்படா நின்றதென்கையாலே பரனான வீச்வரனுடைய துக்கம் ஸஹியாமையும், இருவர்க்கு முபதேசிக்கைக்கு ஹேதுவாகச் சொன்ன ஜ்ஞாந ப்ரேமங்க ளிரண்டிலு மென்கை. இத்தால் ஜ்ஞாந ப்ரேமங்களிரண்டும் பரதுக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வத்தை யொழிந்திரா தென்றதாய்த்து.

விளக்கம் – (உயிர்மாய்தல் என்னும் பரதுக்கம் ஸஹியாமை) - திருவாய்மொழி (4-9-3) – கொண்டாட்டும் குலம் புனைவும் – என்பதில், “ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களுடைய பாரிப்பு முடிந்து போவதைக் கண்டு தாங்க இயலாமல் உள்ளேன்”, என்று கூறுவதன் மூலம், மற்றவர்கள் துன்பம் கண்டு பொறுக்க இயலாமல் உள்ள நிலை. (ஆழும் என் ஆர் உயிர் என்னும் பரதுக்கம் ஸஹியாமை) - திருவாய்மொழி (10-3-8) – அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொல் ஆங்கு என்றாமும் என்னாருயிர் – என்பதில், “அசுரர்கள் உன்னை வந்து அடைந்தால் அங்கு என்ன நடக்குமோ என்று எனது ஆத்மா தரையில் நிற்க இயலாமல் தவித்தபடி இருந்தது”, என்று கூறுவதன் மூலம், ஸர்வேச்வரனுடைய துன்பத்தைக் கண்டு பொறுக்க இயலாமல் உள்ள நிலையும். (இரண்டிலும் உண்டு) - ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள், ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இரண்டு பேருக்கும் உபதேசம் செய்வதற்கான காரணமாகக் கூறப்பட்ட ஞானம் மற்றும் ப்ரேமை இரண்டிலுமே உள்ளது. ஆகவே ஞானம் மற்றும் ப்ரேமை ஆகிய இரண்டுமே, மற்றவர்கள் துன்பம் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமை என்பதை விட்டு நீங்கி இருப்பது அல்ல என்றாகிறது.

201. என்னதுன்னதாவியிலே அறிவாராத்மாவென்று அவன் மதந்தோன்றும்.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரேமமாத்ரத்தாலன்றிக்கே ஈச்வரன் நினைவாலே அவனுக்குத் தாமாத்ம பூதராகையாலும், அவனுக்கொரு தீங்கு வரப்பொறுக்கமாட்டா ரென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (என்னது) இத்யாதியால்.

விளக்கம் – இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் கொண்ட ப்ரேமை மட்டும் அல்லாமல் அவனிடம் எப்போதும் பொருந்தியுள்ள நினைவு காரணமாகவும், அவனுக்கு நம்மாழ்வாராகிய தாம் ஆத்மாவாக உள்ளதாலும், அவனுக்கு எந்த ஒரு தீமை வருவதையும் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டார் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “என்னதுன்னதாவியும்” என்று உன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்கு என்றவிடத்திலே, “அறிவாருயிரானாய்” என்று அறிவாரை யுயிராக வுடையவ னென்னும்படி, “ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவமே மதம்” என்று ஜ்ஞாநியானவன் எனக்கு தாரகனாகவே யென்னுடைய மதம் என்றருளிச்செய்தபடியே, இவரை யவன் தனக்காத்மாவாக நினைத்திருக்கிற ஆகாரம் தோன்றுமென்றபடி. ஆகையால், அவனுக்கொரு துக்கம் வரப் பொறுக்கமாட்டாரென்று கருத்து.

விளக்கம் – (என்னது உன்னது ஆவியிலே) - திருவாய்மொழி (4-3-8) – என்னதுன்னதாவியும் – என்பதில், “உன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமானது எனது விருப்பத்தின்படி உள்ளது”, என்று கூறும்போது, (அறிவார் ஆத்மா என்று) - திருவாய்மொழி (6-9-8) – அறிவார் உயிர் ஆனாய் - என்று அறிவாரைத் தனது உயிராகக் கொண்டவன் என்பதற்கு ஏற்ப, (அவன் மதம் தோன்றும்) - கீதை (7-18) - ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவமே மதம் – ஞானிகள் எனது ஸ்வரூபம் - என்பதற்கு ஏற்ப, “ஞானியாக உள்ளவன் என்னுடைய உயிர் ஆவான் என்பதே எனது கருத்து”, என்று அவன் அருளிச்செய்தபடியே, நம்மாழ்வாரை அவன் தன்னுடைய ஆத்மா என்று எண்ணியுள்ள நிலை தோன்றும். ஆகவே அவனுக்கு ஒரு துன்பம் ஏற்பட்டால் இவர் பொறுக்கமாட்டார்.

202. இருத்து மெண்டானாய்ப் பொய் கலவாது அன்பு செய்து பற்றிலனாய் க்ஷுத் த்ருட் பீடித நிர்ந்தநரைப் போலே கண்டு கொண்டுண்டு பருகிப் பரிஜநாதிகளோடே தன்னைத் தந்து என்செய்வ னென்றே யிருந்து அகில பரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க அது சுமந்து அல்லு நன்பகலும் போகு என்றாலும் அகல்வானு மல்லனாய் போகே லென்றால் உகப்பையுந் தவிர்ந்து விதி வகையே நடத்துமவனே உபதேச ஸத்பாத்ரம்.

அவதாரிகை - ஆக ஜீவேச்வரர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுகைக்கு ஹேதுக்களை தர்சிப்பித்தாராய் நின்றார் கீழ், இப்படி இவருபதேசிப்பரானாலும் சிஷ்ய

லக்ஷண யோக்யதை யில்லாத வீச்வரன் உபதேசத்துக்கு முக்யபாத்ரமன்றே என்னுமாகாங்கக்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறர் மேல் (இருத்துமெண்டானாய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இப்படியாக ஸம்ஸாரிகள் மற்றும் ஈச்வரன் ஆகியோருக்கு பலமுறை நன்மை தீமைகளை உரைத்த காரணத்தை அருளிச்செய்தார். இவ்விதம் இவர் உபதேசித்தாலும், சிஷ்யனுக்கான லக்ஷணத்தில் ஸர்வேச்வரன் பொருந்தமாட்டான் என்னும்போது, உபதேசத்திற்கு அவன் முக்கியமான பாத்திரம் அல்ல அல்லவோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸச்சிஷ்யனுனவன் ஆசார்யனை ததபிமத ஸ்தலத்திலே வைத்து தச்சந்தாநுவர்த்தியாய் தத்விக்ரஹத்திலே புரையற்ற விருப்பமுடையனாய், ஸகல ஸ்நேஹத்தையுமவன் பக்கலிலே பண்ணி ததிதரங்களிலே ஸங்கமற்று, மிட்யனும் பசியனும் விடாயனும் தனமும் சோறும் தண்ணீரும் பெற்றாப்போலே அத்யபி நிவேசத்தோடே யவனை யனுபவித்து, “சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்” என்கிறபடியே தன்னாத்மாத்மீயங்களை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பித்து எல்லாம் செய்தாலும், “க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதிவீம் தத்யாத் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந” என்கிறபடியே ஆசார்யன் பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமல்லாமையாலே குறைவானும், ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹயாத்ரா பரமெல்லாம் தன் மேலே பொகட்டிருக்கத் தான் அதடங்கலும் சுமந்து, திவாராத்ர விபாகமற அவனைப் பிரியாதே அவன் நிக்ரஹித்து “போ” என்றாலும் போகாதானாய், அவனுக்கநிஷ்டமானால் தனக்கு உகப்பானவற்றையும் விட்டு ஆசார்யன் விதித்தபடியே நடத்துமவனாகையாலே.

விளக்கம் – அனைத்துவிதங்களிலும் சரியான சிஷ்யன் ஒருவன், தனது ஆசார்யனை அவனுக்கு விருப்பமான இடத்தில் வைத்து, ஆசார்யன் விருப்பத்தின்படி நடந்து, ஆசார்யனுடைய திருமேனியில் எந்தவிதமான தளர்வும் இல்லாத விருப்பம் கொண்டவனாக, அனைத்துவிதமான ப்ரியத்தையும் ஆசார்யனிடம் வைத்து, மற்ற எந்த விஷயங்களிலும் தொடர்பு இல்லாமல் இருந்து, வறுமையில் இருந்தவன் செல்வம் அடைந்தது போன்றும் பசியுடன் இருந்தவன் உணவைப் பெற்றது போன்றும் மிகுந்த தாகம் எடுத்தவன் தண்ணீரைப் பெற்றது போன்றும் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் ஆசார்யனை

அனுபவித்து, சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத் - தனது சரீரம், பொருள், உயிர் ஆகியவற்றை நல்ல ஆசார்யனுக்கு அளிக்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது ஆத்மா மற்றும் பொருள்கள் அனைத்தையும் ஆசார்யனுக்கு அளித்து, இவ்விதம் அனைத்தையும் செய்தபோதிலும், க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதிவீம் தத்யாத் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந - இந்தப் பூமி முழுவதையும் அளித்தாலும் ஆசார்யன் செய்த மிகப் பெரிய உபகாரத்திற்கு எந்தவிதமான இணையும் இல்லாமல் தான் செய்தவை குறைவே ஆகும் என்று எண்ணியவனாய், ஆசார்யன் தனது பொறுப்பு முழுவதையும் தன் மீது வைத்திருக்க அவற்றைச் சமந்து, இரவுபகல் என்று எப்போதும் ஆசார்யனை விட்டு அகலாமல், ஆசார்யன் கோபம் கொண்டு “போ” என்று கூறினாலும் அகலாமல், ஆசார்யனுக்கு விருப்பம் இல்லையென்றால் தான் விரும்பியதையும் கைவிட்டு, ஆசார்யன் இட்ட கட்டளைப்படி நடப்பவன் ஆவான்.

வ்யாக்யானம் - “இருத்தும் வியந்தென்னைத் தன் பொன்னடிக்கீழ்” என்று இவர்க் கபிமதமான விடத்தே இவரை யிருத்தி, “என்னெண்டானான்” என்று இவர் நினைவிலே யொழுகுவானாய், “பொய் கலவாதென் மெய் கலந்தான்” என்று இவர் திருமேனியில் பண்ணின விருப்பத்திலே புரையின்றிக்கே, “அந்தாமத்தன்பு செய்து” என்று பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை இவர் பக்கலிலே பண்ணி, “பற்றிலனீசனும்” என்று இவர் பக்கல் ஸங்கத்தாலே யங்குள்ளார் பக்கல் ஸங்கத்தையும் விட்டு, “இருந்தான் கண்டு கொண்டு” என்றும், “என்னை முற்றவும் தானுண்டான்” என்றும், “தானென்னை முற்றப் பருகினான்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிர்த்தநன் நிதி கண்டாற்போலவும், பசித்தவன் சோறு கண்டாற்போலவும், தாஹித்தவன் தண்ணீர் கண்டாற்போலவும், அத்யந்தாபிநிவேசத்தோடே யிவரை யநுபவித்து,

விளக்கம் - இது போன்று ஸர்வேச்வரனும் (இருத்தும்) - திருவாய்மொழி (8-7-1) - இருத்தும் வியந்து என்னைத் தன் பொன்னடிக்கீழ் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாருக்கு விருப்பமான இடத்தில் அவரை அமர்த்தி. (எந்தானாய்) - திருவாய்மொழி (1-8-7) - என்னெண்டானான் - என்பதற்கு ஏற்ப இவர் நிலைவில் நின்றபடி. (பொய் கலவாது) - திருவாய்மொழி (1-8-5) - பொய் கலவாது என் மெய் கலந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாருடைய திருமேனி மீது கொண்ட விருப்பம் காரணமாக எந்தவிதமான தளர்வும் இன்றி, (அன்பு செய்து) - திருவாய்மொழி (2-5-1) - அந்தாமத்தன்பு செய்து - என்பதற்கு

ஏற்ப பரமபதம் மீது காண்பிக்கும் விருப்பத்தை நம்மாழ்வாரிடம் காண்பித்து. (பற்றிலனாய்) - திருவாய்மொழி (1-2-6) - பற்றிலன் ஈசனும் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாரிடம் கொண்ட அன்பு காரணமாகப் பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுடைய சம்பந்தத்தை விட்டு அகன்று. (சுஷுத் த்ருட் பீடித நிர்ந்தநரைப் போலே கண்டு கொண்டுண்டு பருகி) - திருவாய்மொழி (8-7-2) - இருந்தான் கண்டு கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப வறுமையில் இருந்த ஒருவன் செல்வத்தைக் கண்டது போன்றும், திருவாய்மொழி (9-6-8) - என்னை முற்றவும் தானுண்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப பசி நிறைந்த ஒருவன் உணவைக் கண்டது போன்றும், திருவாய்மொழி (9-6-10) - தான் என்னை முற்றப் பருகினான் - என்பதற்கு ஏற்ப தாகம் கொண்டவன் தண்ணீரைக் கண்டது போன்றும், மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் வந்து நம்மாழ்வாரை அனுபவித்து.

வ்யாக்யானம் - “பரிஜந பரிபர்ஹா பூஷணாந்யாயுதாநி ப்ரவர குணகணாச்ச ஜ்ஞாந சக்த்யாதயஸ் தே, பரமபதமதாண்டாக்யாத்ம தேஹஸ் ததாத்மா வரத ஸகலமேதத் ஸம்சரிதார்த்தம் சகர்த்த” என்றும், “எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன் விபூதியையும் தன்னையு மிவர்க்குக் கொடுத்து, “உன்னடியார்க்கென் செய்வென்றே யிருத்தி” என்கிறபடியே இவர்க்கெல்லாம் செய்தாலும் தானிழவாளனாய், ஆத்மாத்மீயாகில பரத்தையும் நமச் சப்தமுகேந விவர் ஸமர்ப்பிக்க; “வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாம் கடமையது சுமந்தார்க்கு” என்னும்படி “பூயிஷ்ட்டாம்” என்கிறபடியே நம உக்தி தனக்குக் கனத்துத் தோற்றுகையாலே அவ்வழியாலே அகில பரத்தையும் சுமந்து, “அல்லு நன் பகலுமிடை வீடின்றி நல்கி யென்னை விடான்” என்று இவர் பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹத்தாலே திவாராத்ர விபாகமற இவரைவிடமாட்டாதே, “போகு நம்ப” என்று சீறிப் போகச் சொன்னாலும், “அகல்வானு மல்லனிளி” என்கிறபடியே அகலாதானாய், “ஆன் பின் போகேல்” என்று இவர் நிவர்த்திப்பித்தால் “திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி” என்கிறபடியே தனக்கு உகப்பானத்தையும் தவிர்ந்து, “அருள்தருவா னமைகின்றானது நமது விதிவகையே” என்று இவர் விதித்தபடியே நடத்துகிற ஸர்வேச்வரனே உபதேசத்துக்கு ஸத்பாத்ரமென்கை.

விளக்கம் - (பரிஜநாதிகளோடே தன்னைத் தந்து) - வரதராஜஸ்தவம் (63) - பரிஜந பரிபர்ஹா பூஷணாந்யாயுதாநி ப்ரவர குணகணாச்ச ஜ்ஞாந சக்த்யாதயஸ் தே, பரமபதமதாண்டாக்யாத்ம தேஹஸ் ததாத்மா வரத ஸகலமேதத் ஸம்ச்ரிதார்த்தம் சகர்த்த - வரதா! உனது அனைத்து பரிஜனங்கள், சாமரம் போன்றவை, திரு ஆபரணங்கள் திவ்யமான ஆயுதங்கள், ஞானம் சக்தி போன்ற குணங்கள், ஸ்ரீவைகுண்டம் போன்றவை, உன்னுடைய திருமேனி, உனது அனைத்து பொருள்கள் என்ற பலவும் உனது அடியார்களுக்காகவே உள்ளன - என்றும், திருவாய்மொழி (2-7-11) - எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது விபூதிகளையும் தன்னையும் நம்மாழ்வாருக்கு அளித்து. (என் செய்வன் என்றே இருத்தி) - பெரியதிருவந்தாதி (53) - உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றே யிருத்தி - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாருக்கு இவை அனைத்தையும் செய்தபோதிலும் தான் குறைவாகவே செய்ததாக எண்ணியபடி. (அகில பரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க) - ஆத்மாவுடன் சேர்ந்துள்ள அனைத்து பாரங்களையும் “நம” என்று உரைத்து இவர் அவனிடம் சமர்ப்பித்தபோது, திருவாய்மொழி (3-3-6) - வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாம் கடமையது சுமந்தார்க்கு - என்பதற்கு ஏற்ப, யஜுர்வேதத்தில் - பூயிஷ்ட்டாம் - உன் பொருட்டு நம: என்று கூறுகிறோம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப கூறப்பட்ட அந்தச் சொல்லானது தனக்குப் பாரமாகத் தோன்றுவதால் அதன் விளைவாக அனைத்து பாரங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு. (அல்லு நன்பகலும் போகு என்றாலும் அகல்வானு மல்லனாய்) - திருவாய்மொழி (1-10-8) - அல்லு நன் பகலுமிடை வீடின்றி நல்கி யென்னை விடான் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாரிடம் கொண்ட ப்ரேமை காரணமாக இரவுபகல் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல் இவரை விடாமல், திருவாய்மொழி (6-2-2) - போகு நம்பீ - என்று நம்மாழ்வார் கோபத்துடன் அகலச் சொன்னால் கூட, திருவாய்மொழி (2-6-7) - அகல்வானும் அல்லன் இனி - என்பதற்கு ஏற்ப அகலாமல் நின்று, (போகேல் என்றால்) - திருவாய்மொழி (10-3-8) - ஆன்பின் போகேல் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வார் இவன் செல்வதைத் தடுத்தால், (உகப்பையும் தவிர்ந்து) - திருவாய்மொழி (10-3-10) - திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி - என்பதற்கு ஏற்ப தனது விருப்பமான செயலையும் கைவிட்டு, (விதிவகையே நடந்துமவனே) - திருவாய்மொழி (10-6-1) - அருள்தருவான் அமைகின்றானது நமது விதிவகையே - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வார் இட்ட கட்டளைப்படி நடக்கும் ஸர்வேச்வரனே, (உபதேச ஸத்பாத்ரம்) - உபதேசம் பெறுவதற்கான சரியான பாத்திரம் ஆவான்.

203. நண்ணாதார் மெய்யிலான் ஆசை நிர்வேதத்தோடே ஆஸ்திக்ய அமாநித்வாதிகள் விஞ்சின ப்ரணிபாதாபிவாதந பரிப்ரசந ஸேவாபரர்க்கு உளங்கொள் பேசமளவன் றென்னும் அர்த்தத்தை வம்மின் விரோதமீனச்சொல் எவ்வுயிர்க்கு மறியவென்று அடைவுகெட அதபஸ்கர்க்கு உபதேசிக்கிறது ஞாலத்தார் பந்தபுத்தியும் அநர்த்தங்கண்டு ஆற்றாமையும் மிக்க க்ருபையுமிறே.

203. ஆனால் இங்ஙனன்றிக்கே அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறவளவில் ஸம்ஸார விரக்தராய் ஆத்மகுணோபேதராய் ஸம்யகுபஸந்நரானவர்களுக்கு உபதேசிக்கு மர்த்தத்தை, பகவத்விமுகராய் ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் அநுவர்த்தந ஹீநரானவர்களுக்கு வலியப் பிடித்து உபதேசிப்பா னென்னென்னு மாகாங்சைஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (நண்ணாதார்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ஆனால் கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டது போன்று அல்லாமல், ஏதும் அறியாதவர்களாகிய ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கும்போது, ஸம்ஸார வாழ்வில் விரக்தி அடைந்தவர்களாகவும், ஆத்மகுணங்கள் நிறைந்தவராகவும், அருகில் அண்டி வந்து மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் விரும்புவர்களாகவும் உள்ளவர்களுக்கு உபதேசிக்கத் தகுந்த ஆழ்பொருள்களை, பகவானிடம் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் இன்றி உள்ளவர்களும், மற்ற பலன்களை எதிர்ப்பார்த்தபடி உள்ளவர்களும், விருப்பத்துடன் அருகில் வராமல் உள்ளவர்களும் ஆகியவர்களுக்கு வலிய வந்து ஏன் உபதேசம் செய்யவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “நண்ணாதார் முறுவலிப்ப”விலும், “மெய்யில் வாழ்க்கை”யிலும், “ஊனேறு செல்வத்”திலும், “ஆசைவாய்ச் சென்ற சிந்தை”யிலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விமுக லோக யாத்ரையிலும், மாம்ஸாஸ்ருகாதி மல ரூப தேஹத்திலும், கர்மோபாதிகங்களான தேஹாநு பந்திகளிலுமுண்டான தோஷதர்சனத்தாலே, “பரீசஷ்ய லோகாந்” இத்யாதிப்படியே பிறந்த நிர்வேதத்தோடே,

விளக்கம் - (நண்ணாதார் மெய்யிலான் ஆசை நிர்வேதத்தோடே) திருவாய்மொழி (4-9-1) – நண்ணாதார் முறுவலிப்ப – என்பதிலும், பெருமாஸ்திருமொழி (3-1) – மெய்யில் வாழ்க்கை – என்பதிலும், பெருமாஸ்திருமொழி (4-1) – ஊனேறு செல்வத்து - என்பதிலும்,

பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-5-1) – ஆசைவாய்ச் சென்ற சிந்தை – என்பதிலும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவானிடம் சிறிதும் ஈடுபாடு இல்லாதபடியான வாழ்விலும், மாமிசம் இரத்தம் போன்றவற்றால் ஆகிய சரீரத்திலும், கர்மங்கள் காரணமாக வந்து சேர்ந்த சரீரத்துடன் தொடர்பு கொண்ட பொருள்களிலும் உள்ள பலவிதமான தோஷங்களை உணர்த்த காரணத்தால், முண்டக உபநிஷத் - பரீசஷ்ய லோகாந் - பலன்களை ஆராய்ந்த அந்தணன் ஒருவன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உண்டாகும் வெறுப்புடன்.

வ்யாக்யானம் – “ஆஸ்திகோ தர்மசீலச்ச சீலவாந் வைஷ்ணவச்ச்சி:; கம்பீரச் சதுரோ தீரச் சிஷ்ய இத்யபிதீயதே” என்றும், “அமாநித்வ மதம்பித்வ மஹிம்ஸா ச்ஷாந்திரார்ஜவம் ஆசார்யோபாஸநம் சௌசம் ஸ்தைர்யமாத்ம விநிக்ரஹ:” இத்யாதியாலும் சொல்லப்படுகிற ஆஸ்திக்யாதிகளும் அமாநித்வாதிகளுமாகிற சிஷ்ய லக்ஷணமான ஆத்ம குணங்களாலதிகராய்; “ப்ரணிபத்யாபி வாத்யச” என்றும், “தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பக்நாபிமாநராய்க் கொண்டு ப்ரணிபாத அபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவையாகிற விவற்றிலே தத்பரராய் சிரகாலம் அநுவர்த்தித்தவர்களுக்கு, “உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்” என்றும், “பேசுமளவன்றிது வம்மின் நமர்! பிறர் கேட்பதன் முன்” என்றும் இப்படி அஷ்டகர்ணமாக உபதேசிக்க வேண்டும் அர்த்த விசேஷத்தை,

விளக்கம் - (ஆஸ்திக்ய அமாநித்வாதிகள் விஞ்சின) - ஆஸ்திகோ தர்மசீலச்ச சீலவாந் வைஷ்ணவச்ச்சி:; கம்பீரச் சதுரோ தீரச் சிஷ்ய இத்யபிதீயதே – சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கை உள்ளவனும், தர்மங்களைக் கைக்கொண்டவனும், ஒழுக்கம் நிறைந்தவனும், விஷ்ணுவிடம் பக்தி கொண்டவனும், தூய்மையானவனும் ஆகிய ஒருவன் சிஷ்யன் எனப்படுகிறான் - என்றும், கீதை (13-7) - அமாநித்வ மதம்பித்வ மஹிம்ஸா ச்ஷாந்திரார்ஜவம் ஆசார்யோபாஸநம் சௌசம் ஸ்தைர்யமாத்ம விநிக்ரஹ: - தற்பெருமை இன்மை, தன்னிடம் இல்லாத நற்குணங்களை இருப்பதாகக் காண்பித்துக் கொள்ளாமை, எந்த உயிரையும் துன்புறுத்தாமை, பொறுமையுடன் இருந்தல், மனம் சொல் செயல் போன்றவற்றில் ஒரே போன்று இருத்தல், ஆசார்யனைப் பணிதல், உள்ளும்புறமும் தூய்மையாக இருத்தல், மன உறுதியுடன் இருத்தல், சரீரத்தைக் கட்டுப்படுத்துதல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆஸ்திக்யம் மற்றும் அமாநித்வம் போன்றதான சிஷ்யனுடைய லக்ஷணங்களாக உள்ள ஆத்மகுணங்களில் உயர்ந்தவர்களாக. (ப்ரணிபாதாபிவாதந

பரிப்ரசந ஸேவாபரர்க்கு) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-1-1) - ப்ரணிபத்யாபி வாத்யச - கைகள் குவித்து வணங்கியும், அபிவாதநம் செய்தும் - என்றும், கீதை (4-34) - தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரசநேந ஸேவயா - அவர்களை சாஷ்டாங்கமாகத் தரையில் விழுந்து வணங்குவதாலும், பணிவிடைகள் செய்வதாலும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எந்தவிதமான கர்வமும் அற்றவர்களாக இருந்தபடி விழுந்து வணங்குதல், அபிவாதநம் செய்தல், கூறுதல், கேட்டல், பணிவிடை செய்தல் போன்றவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டு பலகாலம் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கு, (உளங்கொள் பேசுமளவன்றென்னும் அர்த்தத்தை) - திருவாய்மொழி (4-10-9) - உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின் - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-4-9) - பேசுமளவன்றிது வம்மின் நமர்! பிறர் கேட்பதன் முன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான ஆறு காதுகள் இல்லாத ஒருவருக்கு மட்டுமே உபதேசம் செய்யவேண்டியதான ஆழ்பொருள்களை.

வ்யாக்யானம் - “வம்மின் புலவீர்” என்று வலியவழைத்து, “சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினே” என்று நான் சொல்லுகிறவிது உங்களுக்கு விரோதமாய்த் தோற்றியிருந்ததாகிலும் சொல்லுவன். இத்தைக் கேளுங்கள் என்று அபேசுஷித்து, “ஈனச்சொல்லாயினுமாக” என்கையாலே “ஆகிலுமாக” என்று பொகடு பொருளாகவும், “மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத் தெவ்வுயிர்க்கும்” என்றும், “திண்ண நாமறியச் சொன்னோம்” என்றும் ஸர்வர்க்கும் ப்ரஸித்தமாம் படியாகவும், இப்படி அடைவுகேடாக, “இதம் தே நாதபஸ்காய” இத்யாதியால் சொன்ன அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறது,

விளக்கம் - (வம்மின்) - திருவாய்மொழி (3-9-6) - வம்மின் புலவீர் - என்பதற்கு ஏற்ப வலிய அழைத்து. (விரோதம்) - திருவாய்மொழி (3-9-1) - சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினே - என்பதற்கு ஏற்ப, “நான் உங்களுக்கு உரைக்கும் இவை அனைத்தும் விரோதமாகத் தோன்றினாலும், நான் உரைப்பேன். கேளுங்கள்”, என்று விருப்பத்துடன். (ஈனச்சொல்) - திருவிருத்தம் (99) - ஈனச்சொல்லாயினுமாக - என்பதால் “ஆகிலும் ஆக” என்று பொகடு பொருளாகவும். (எவ்வுயிர்க்கும் அறிய என்று) - திருவாய்மொழி (9-1-7) - மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத் தெவ்வுயிர்க்கும் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-2-5) - திண்ண நாமறியச் சொன்னோம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் சென்று சேரும்விதமாகவும், (அடைவுகேட) -

இவ்விதமாக முறை தவறி. (அதபஸ்கர்க்கு உபதேசிக்கிறது) - கீதை (18-67) – இதம் தே நாதபஸ்காய - இதனைத் தகுதி அற்றவர்களுக்கு உரைத்தல்கூடாது – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அதிகாரிகள் அல்லாதவர்களுக்கு உபதேசம் செய்வதன் காரணம் என்னவென்றால்.

வ்யாக்யானம் – “ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமான்” என்று நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் அவனோடு ஸம்பந்தமொத்திருக்க, இவர்கள் அவனையிழந்து கிடக்கவொண்ணாதென்கிற ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமும், “கண்டாற்றே னுலகியற்கை” என்று இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற அநர்த்தங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத ஸ்வபாவமும், தாவந்மாத்ரமன்றிக்கே “அருள் கண்டரீவ் வுலகினில் மிக்கது” என்று, “க்ஷிபாமி நக்ஷமாமி” என்று ஈச்வரன் கைவிட்டவர்களையும் திருத்தியல்லது நிற்கமாட்டாத கரைபுரண்ட காருண்யமுமிறே என்கை. பந்தபுத்தியும் அநர்த்தா ஸஹத்வமும் இவர் தம்முடைய உக்தி ஸித்தமாகையாலும் க்ருபாதிக்கயம் சிஷ்யோக்தி ஸித்தமாகையாலுமாய்த்து இப்படி ப்ரஸித்தி தோற்றவருளிச்செய்தது.

விளக்கம் – (ஞாலத்தார் பந்தபுத்தியும்) – திருவாய்மொழி (4-5-8) - ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமான் - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் போன்று இந்த உலகில் உள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கு அவனுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் என்பது ஒத்துள்ளது என்றாலும், இவர்கள் அவனை இழந்து நிற்கக்கூடாது என்பதான ஸம்பந்த ஞானமும். (அநர்த்தம் கண்டு ஆற்றாமையும்) – திருவாய்மொழி (4-9-3) - கண்டாற்றே னுலகியற்கை – என்பதற்கு ஏற்ப இவர்கள் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் இருந்தபடியே அடைகின்ற கேட்டினைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத தன்மையும். (மிக்க க்ருபையுமிறே) - அது மட்டும் அல்லாமல், கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு (8) - அருள் கண்டரீவ் வுலகினில் மிக்கது – என்பதற்கு ஏற்ப கீதையில் – க்ஷிபாமி நக்ஷமாமி - தள்ளுகிறேன், பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டேன் என்று ஸர்வேச்வரனால் கைவிடப்பட்டவர்களையும் திருத்தினால் அல்லாமல் ஓயாத உயர்ந்த கருணையும் ஆகும். பந்தபுத்தி மற்றும் ஸம்ஸாரிகள் அடையும் கேட்டைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமை ஆகிய இரண்டையும் திருவாய்மொழி மூலம் கூறுவதாலும், மிகுந்த கருணை என்பதை நம்மாழ்வாருடைய சிஷ்யராகிய மதுரகவியாழ்வார் சொற்கள் மூலம் கூறுவதாலும், இவர் இவ்விதம் அனைவருக்கும் சென்று சேரும்விதத்தில் உரைத்தது விளங்குகிறது.

204. தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடி பணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளது.

அவதாரிகை - மற்றுமிப்படி யுபதேசிப்பார் பலருமுண்டோ வென்னுமாகாங்சைஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (தாய்க்கும்) இத்யாதி.

விளக்கம் - “இவ்விதம் உபதேசித்தவர்கள் வேறு யாரேனும் உண்டோ”, என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தன்பக்கலிலே விபரீதபுத்தியைப் பண்ணி நிற்கிற பாபிஷ்டனான ராவணனைக் குறித்து, “மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்”, “விதிதஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞ:” இத்யாதிகளாலே ஹிதோபதேசம் பண்ணின “நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா” என்கிற ஸர்வலோக ஜநநியான பிராட்டிக்கும்.

விளக்கம் - (தாய்க்கும்) - சீதையாகிய தன்னிடம் தகாத புத்தியைக் கொண்டு நிற்கின்ற பாபியாகிய இராவணனிடம், ஸுந்தரகாண்டம் (21-19) - மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் - இராமன், நீ நட்பு கொள்வதற்கு ஏற்றவன் ஆவான் - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (21-20) - விதிதஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞ: - இராமன் அனைத்து தர்மங்களையும் நன்கு அறிந்தவன் - என்றும் பலவிதங்களிலும் அனைத்துவிதமான நன்மைகளையும் உபதேசித்த, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-8-17) - நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா - அனைத்து உயிர்களுக்கும் தாயாக உள்ளவள் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து லோகங்களுக்கும் தாயாக உள்ள பெரியபிராட்டிக்கும் [கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், அநர்த்தா ஸஹத்வம், அநவதிக க்ருபை ஆகியவை உள்ளன].

வ்யாக்யானம் - திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாகச் சீறித் தன்னை அதிக்ரமான தண்டங்களைப் பண்ணும்படி பகவதத்யந்த விமுகளாய் பாபிஷ்டாக்கரணயனான ஹிரண்யனைக் குறித்து, “ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே”, “உர்வ்யாமஸ்தி” இத்யாதிகளாலே ஹிதத்தை யுபதேசித்தும், விமுகரான அஸுரபுத்ரர்களைக் குறித்து, “அபார ஸம்ஸார விவர்த்தநேஷு மாயாத தோஷம் ப்ரஸபம் ப்ரவீமி, ஸர்வத்ர தைத்யாஸ்

ஸமதாமுபேத ஸமத்வமாராதந மச்யுதஸ்ய” இத்யாதிகளாலே ஹிதத்தை யுபதேசித்தும் செய்த “மீளவவன் மகனை” என்கிற ஹிரண்ய புத்ரனான ப்ரஹ்லாதனுக்கும்.

விளக்கம் - (மகனுக்கும்) - பகவானுடைய திருநாமத்தை உரைத்ததையே காரணமாகக் கொண்டு, அவன் மீது கோபத்துடன் சீறியபடி, பலவிதமான கொடிய அபராதங்களைச் செய்தபடி, பகவானை அடியுடன் வெறுப்பவனாகவும், பாபம் செய்பவர்களில் முதலிடத்தில் உள்ளவனும் ஆகிய ஹிரண்யனிடம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-37) - ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே - அனைத்து உயிர்களின் ஆத்மாவாக உள்ளவனும், அனைத்திற்கும் தந்தையும், இந்த ஜகத்தின் நாதனும், இந்த ஜகத்தாகவே உள்ளவனும் - என்றும், உர்வ்யாமஸ்தி - எங்கும் உள்ளான் - என்றும் பலவிதங்களில் நன்மையை உபதேசித்தும். பகவானிடம் சற்றும் விருப்பம் இல்லாத அஸூர புத்திரர்களிடம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-7-89) - அபார ஸம்ஸார விவர்த்தநேஷு மாயாத தோஷம் ப்ரஸபம் ப்ரவீமி, ஸர்வத்ர தைத்யாஸ் ஸமதாமுபேத ஸமத்வம் ஆராதநம் அச்யுதஸ்ய - அஸூரர்களே! எந்தவிதமான ஆழமும் இல்லாத இந்த உலக வாழ்வில் உள்ள சுழற்சியான தேவர்கள் முதலான பிறவிகளைக் கண்டு மகிழாதீர்கள். ஒரே போன்று இருப்பதையே அடையுங்கள். இத்தகைய தன்மையே அச்சுதனுக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்தும் - என்பதான பலவிதமான நன்மைகளை உபதேசித்தபடி இருந்தவனாகிய பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-6-2) - மீள அவன் மகனை - என்று கூறப்பட்ட ஹிரண்யனுடைய புத்திரனாகிய ப்ரஹ்லாதனுக்கும் [கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், அநர்த்தா ஸஹத்வம், அநவதிக க்ருபை ஆகியவை உள்ளன].

வ்யாக்யானம் - “யாவந்ந லங்காம் ஸமபித்ரவந்தி வலீமுகா: பர்வத கூடமாத்ரா:, தம்ஷ்ட்ராயுதாச்சைவ நகாயுதாச்ச ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ”, “யாவந் நக்ருஹ்ணந்தி சிராம்ஸி பாணா ராமேரிதா ராசுஷஸ புங்கவாநாம், வஜ்ரோபமா வாயு ஸமாந வேகா ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ” என்றிப்படி தனக்கு ஹிதம் சொன்னது பொறாமல், “த்வாம் து திக் குலபாம் ஸகம்” என்று திக்கரித்த க்ருரனான ராவணனைக் குறித்து, “ஸூலபா: புருஷா ராஜந் ஸததம் ப்ரியவாதிந:, அப்ரியஸ்யது பத்யஸ்ய வக்தா ச்ரோதா ச துர்லப:, பத்தம் காலஸ்ய பாசேந ஸர்வபூதாபஹாரிணா, நந்ச்யந்த முபேசேஷயம் ப்ரதீப்தம் சரணம் யதா” என்று தொடங்கி ஹிதோபதேசம் பண்ணின “அவன் தம்பிக்கே” என்கிற ராவணனுஜனான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும்.

விளக்கம் - (தம்பிக்கும்) - யுத்தகாண்டம் (14-3) - யாவந்ந லங்காம் ஸமபித்ரவந்தி வலீமுகா: பர்வத கூடமாத்ரா:, தம்ஷ்ட்ராயுதாச்சைவ நகாயுதாச்ச ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ - மலைச்சிகரம் போன்று உள்ளவையும், தங்களுடைய பற்களையே ஆயுதங்களாகக் கொண்டவைகளும் ஆகிய வானர சேனைகள் இலங்கையை வந்து அடைவதற்கு முன்பாக சீதாப்பிராட்டியை இராமனிடம் அளிக்கவேண்டும் - என்றும், யுத்தகாண்டம் (14-4) - யாவந் நக்ருஹ்ணந்தி சிராம்ஸி பாணா ராமேரிதா ராசஷஸ புங்கவாநாம், வஜ்ரோபமா வாயு ஸமாந வேகா ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ - இராமனால் தொடுக்கப்பட்டவையும், வஜ்ராயுதம் போன்றவையும், காற்று போன்று வேகம் கொண்டவையும் ஆகிய அம்புகள், அசுரர்களுடைய தலைகளை அறுப்பதற்கு முன்பாக சீதையை இராமனிடம் அளிக்கவேண்டும் - என்றும் தனக்கு உரைக்கப்பட்ட நன்மைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், யுத்தகாண்டம் (16-51) - த்வாம் து திக் குலபாம் ஸகம் - அசுரர்களுடைய குலத்திற்குத் தீமையைச் செய்யும் உன்னை, பழித்தே கூறவேண்டும் - என்று தள்ளிய இராவணனிடம், யுத்தகாண்டம் (16-20) - ஸுலபா: புருஷா ராஜந் ஸததம் ப்ரியவாதிந:, அப்ரியஸ்யது பத்யஸ்ய வக்தா ச்ரோதா ச துர்லப: - எப்போதும் மகிழ்வை அளிக்கும் சொற்கள் கூறுபவர்கள் கிடைப்பார்கள். ஆனால் மகிழ்வை ஏற்படுத்தாத நன்மையைக் கூறுபவனும் கேட்பவனும் கிட்டமாட்டார்கள் - என்றும், யுத்த (16-21) - பத்தம் காலஸ்ய பாசேந ஸர்வபூதாபஹாரிணா, நந்சயந்த முபேசேஷ்யம் ப்ரதீப்தம் சரணம் யதா - எந்தவிதமான கருணையும் இன்றி அனைத்து உயிர்களையும் கவர்கின்ற யமனின் பாசக்கயிற்றால் கட்டுப்பட்டவனும், அழியக் கூடியவனும் ஆகிய உன்னை, எரியும் வீட்டைப் போன்று நான் வெறுக்கமாட்டேன் - என்றும் கூறிய, திருவாய்மொழி (7-6-9) - அவன் தம்பிக்கே - என்பவனாகிய இராவணனுடைய தம்பியாகிய விபீஷணனுக்கும் [கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், அநர்த்தா ஸஹத்வம், அநவதிக க்ருபை ஆகியவை உள்ளன].

வ்யாக்யானம் - பகவத்விமுகராய் அந்யபரராய்த் திரிகிற ஸம்ஸாரிகளை விட மாட்டாமல், “வீடுமின் முற்றவும்” தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பலபடியாலும் உபதேசித்த விவ்வாழ்வார் தமக்கும், ஓராண்வழியாகப் பூர்வர்களுபதேசித்துப் போந்த நியமத்தைக் குலைத்துப் பலரையு முபதேசிக்கும்படி பண்ணியும், பலகால் நடந்து துவண்டு கேட்ட பரமார்த்தத்தை ஒலக்கமாக வைத்து உபதேசித்தும், “வ்ருதைவ பவதோ யாதா பூயஸீ

ஜநம் ஸந்ததி:, தஸ்யாமந்யதமம் ஜநம் ஸஞ்சிந்த்ய சரணம் வ்ரஜ” என்று ருசி விச்வாஸ ஹீனரையும் நிர்ப்பந்தித்து சரமோபாயஸ்த்தராக்கியும், இப்படி அதிகாரம் பாராமல் அவர்கள் துர்க்கதியைப் பார்த்து உபதேசித்தருளும் ஸ்வபாவராய், “பாமன்னு மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்” என்று நிரூபகமாயிருக்கும் எம்பெருமானார்க்குமே இவ் வாகாரங்க ளுள்ளதென்கை. (இவை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், அநர்த்தா ஸஹத்வம், அநவதிக க்ருபை ஆகிற மூன்றையும் பராமர்சிக்கிறது.

விளக்கம் - (இவர்க்கும்) - பகவானிடம் பக்தி அற்றவர்களாகவும், உலக விஷயங்களில் மட்டுமே நோக்கம் கொண்டவர்களாகவும் உள்ள இந்த ஸம்ஸாரிகளை விட இயலாமல், திருவாய்மொழி (1-2-1) - வீடுமின் முற்றவும் - என்று தொடங்கிப் பல இடங்களிலும் பலவிதங்களிலும் உபதேசித்த நம்மாழ்வாராகிய இவருக்கும் [கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், அநர்த்தா ஸஹத்வம், அநவதிக க்ருபை ஆகியவை உள்ளன]. (இவர் அடிபணிந்தவர்க்குமே) - ஓராண்வழியாக பூர்வாசார்யர்கள் உபதேசித்து வந்த முறையை விலக்கி, பலரையும் உபதேசிக்கும்படியாகச் செய்தும், பலமுறை நடந்து சென்று கேட்டறிந்த உயர்ந்த உண்மையை சபையின் நடுவே வைப்பது போன்று அனைவருக்கும் உபதேசித்தும், சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி - வ்ருதைவ பவதோ யாதா பூயஸீ ஜநம் ஸந்ததி:, தஸ்யாமந்யதமம் ஜநம் ஸஞ்சிந்த்ய சரணம் வ்ரஜ - உனக்குத் தொடர்ந்து வருகின்ற பல பிறவிகளும் பயனற்றப் போயின. அவற்றில் இந்த பிறவியில் பகவானைச் சரணம் அடைவாயாக - என்று ஆசை இல்லாதவர்களையும் நம்பிக்கை அற்றவர்களையும் வற்புறுத்தி சரணாகதியில் ஈடுபடுத்தியும், இப்படியாக அவர்களுடைய தகுதிகளை ஆராயாமல் அவர்களுடைய தாழ்ந்த நிலையை மட்டுமே ஆராய்ந்து உபதேசம் செய்தருள்கின்ற தன்மை கொண்டபடியும், இராமாநுச நூற்றந்தாதி (1) - பாமன்னு மாறன் அடி - என்று கூறப்படுகின்றவரும் ஆகிய எம்பெருமானாருக்கும் [கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், அநர்த்தா ஸஹத்வம், அநவதிக க்ருபை ஆகியவை உள்ளன]. (இவை உள்ளது) - இந்தத் தன்மைகள் உள்ளன. “இவை” என்ற சொல்லானது, கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதான “ஸம்பந்த ஞானம், மற்றவர்கள் தாழ்வு கண்டு பொறுத்துக் கொள்ளாமை, மிகுந்த கருணை” ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது.

205. க்யாதி லாப பூஜாபேசைஷயற மலர் நாடி யாட்செய்ய, உய்யக்கொண்டு ஆரைக்கொண்டு வாரும் வில்லுங் கொண்டென்கிற இழவுகள் தீர்ப்பெற்றது.

அவதாரிகை - இப்படி விமுகரான ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து இவ்வாழ்வாருபதேசித்தவிது ஸபலமாய்த்தோ வென்னுமாகாங்சைஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (க்யாதிலாப) இத்யாதி.

விளக்கம் - “இவ்விதம் பகவானிடம் ஈடுபாடு இல்லாத ஸம்ஸாரிகளை குறித்து நம்மாழ்வார் உபதேசித்த இவை பயன் அடைந்ததோ?”, என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

அவதாரிகை - அதாவது, “நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்” என்று தண்மைக் கெல்லையாகத் தம்மை நினைத்திருக்கையாலும், “கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பாக” என்று ஐச்வர்யத்தை அக்நி ஸமமாகக் காண்கையாலும், “தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்” என்று பாகவத சேஷத்வத்தி னெல்லையிலே நிற்கிறவர்களுக்குத் தம்மை சேஷமாக நினைத்தும், “ஓதவல்ல பிராக்கள் நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே” என்று இப்ப்ரபந்தத்தில் அந்வயித்தவர்களைத் தமக்கு சேஷிகளாக நினைத்து மிருக்கையாலும், க்யாதியிலும் லாபத்திலும் பூஜையிலும் அபேசைஷயற்று, “நறிய நன்மலர் நாடி” என்கிறபடியே சேஷத்வ பரிமள யுக்தமாய் ச்லாக்யமான ஆத்ம புஷ்பங்களைத் தேடி “ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்” என்று கைங்கர்ய ரூபமாக உபதேசிக்கையாலே ஜகத்தாகத் திருந்துகையாலும்,

விளக்கம் - (க்யாதி அபேசைஷ அற) - திருவாய்மொழி (3-3-4) - நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் - என்று தழ்வுகளுக்கு எல்லையாகத் தன்னை எண்ணியபடி உள்ளதால், புகழில் எந்தவிதமான விருப்பமும் இல்லாமல். (லாப அபேசைஷ அற) - திருவாய்மொழி (4-9-4) - கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பாக - என்று ஐச்வர்யங்களை அக்னிக்கு நிகராகக் காண்பதால், லாபத்தில் எந்தவிதமான விருப்பமும் இல்லாமல். (பூஜா அபேசைஷ அற) - திருவாய்மொழி (8-9-11) - தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் - என்று பாகவதர்களுக்குத் தொண்டு செய்தல் என்னும் எல்லையில் உள்ளவர்களுக்குத் தன்னை அடிமையாகக் கொண்டிருப்பதாலும், திருவாய்மொழி (9-1-11) - ஓதவல்ல பிராக்கள்

நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே - என்று இந்தத் திருவாய்மொழியில் ஈடுபட்டு நிற்பவர்களைத் தனது எஜமானர்களாகக் கொண்டிருப்பதாலும், பூஜையில் எந்தவிதமான விருப்பமும் இல்லாமல். (மலர் நாடி ஆள் செய்ய) - திருவாய்மொழி (5-5-11) - நறிய நன்மலர் நாடி - என்று அடிமைத்தனம் என்னும் பரிமளம் நிறைந்த சிறந்த ஆத்ம மலர்களைத் தேடியபடி, திருவாய்மொழி (4-10-11) - ஆட்செய்தாழிப்பிராணைச் சேர்ந்தவன் - என்று ஆட்செய்தல் என்பதான உபதேசங்களைச் செய்வதன் மூலம் இந்த உலகம் முழுவதும் திருந்துவதால்.

வ்யாக்யானம் - “உம்மை யுய்யக்கொண்டு போகுறில்” என்று ஸம்ஸாரிகளுஜ்ஜீவந நிமித்தமாக வுண்டான இழவும், “ஆரைக்கொண் டென்னுசாகோ” என்று தமக்கு உசாத்துணை யில்லாமையால் வந்தவிழவும், “வாளும் வில்லும் கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை” என்று அவன் ஸௌகுமார்யமறிந்து பரிகைக்கொருவருமில்லை என்கிற விழவும் தீர்ப் பெற்றதென்கை. எல்லாருமுஜ்ஜீவித்து தமக்கு உசாத்துணையாய் அவனுக்கு மங்களாசாஸநமும் பண்ணுகையாலே மூன்றிழவும் தீருமிறே. “மலர் நாடி” என்கிறவிதுக்கு, “நறிய நன்மலர் நாடி” என்கிறவிது சொல்லும்போது ஸர்வவ்யாக்யாநங்களிலும் “பரிமளத்தையுடைத்தாய் ச்லாக்யமான புஷ்பங்கள் போலே ஆராய்ந்து சொன்னவாயிரம்” என்று ப்ரபந்த விசேஷணமாகச் சொல்லியிருக்கையால், இவர்க்கு நினைவு ஆத்ம புஷ்பங்களைத் தேடி என்கிறவிதென்று கொள்ளவேணும். அன்றிக்கே “மலர் நாடி” என்கிறவிது, “நாடாத மலர்” என்கிறத்தை நினைத்தருளிச் செய்தாரென்று கொள்ளில் ஒரு விரோதமுமில்லை. “வாடாத மலரடிக்கீழ்வைக்க” என்று கைங்கர்ய ப்ரஸங்க முண்டாகையாலே, “ஆட்செய்ய” என்றத்தோடே சேருமிறே.

விளக்கம் - (உய்யக் கொண்டு என்கிற இழவும்) - திருவாய்மொழி (4-10-9) - உம்மை யுய்யக்கொண்டு போகுறில் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரிகள் கரையேறுவதன் காரணமாக ஏற்பட்ட இழப்பு. (ஆரைக்கொண்டு என்கிற இழவும்) - திருவாய்மொழி (7-3-4) - ஆரைக்கொண் டென்னுசாகோ - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்குப் பேச்சுத்துணை இல்லாமையால் ஏற்பட்ட இழப்பு. (வாளும் வில்லும் கொண்டு என்கிற இழவும்) - திருவாய்மொழி (8-3-3) - வாளும் வில்லும் கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப பகவானுடைய மென்மையை உணர்ந்து அவனிடம் அன்பு காண்பிப்பதற்கு யாரும் இல்லை என்ற இழப்பு. (தீர்ப் பெற்றது) - நீங்கியது என்று கருத்து.

அதாவது அனைவரும் கரையேற்றப் பெற்று, தன்னுடைய பேச்சுத் துணையாக இருந்து, அவனுக்கு வாழ்த்து கூறியபடி உள்ளதால், இந்த மூன்றுவிதமான இழப்புகளும் இவருக்கு நீங்கின என்று கருத்து. சூர்ணையில் உள்ள “மலர் நாடி” என்பதற்கு திருவாய்மொழி (5-5-11) - நறிய நன்மலர் நாடி - என்ற பாசுர வரியை உரைக்கும்போது, அனைத்து வ்யாக்யானங்களிலும், “பரிமளத்துடன் கூடியதான உயர்ந்த மலர்கள் போன்று ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த ஆயிரம்” என்று திருவாய்மொழிக்கு சிறப்பாக உரைத்த காரணத்தால், இவருடைய சிந்தனையானது ஆத்மமலர்களைத் தேடியே உள்ளது என்று கொள்ளவேண்டும். அல்லது “மலர் நாடி” என்ற சொற்றொடருக்கு, திருவாய்மொழி (1-4-9) - நாடாத மலர் நாடி - என்ற திருவாய்மொழியை எண்ணியபடி உரைத்தார் என்று கூறினாலும் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை; காரணம், திருவாய்மொழி (1-4-9)-வாடாத மலரடிக் கீழ்வைக்க - என்று கைங்கர்யம் குறித்து உரைப்பதால், இது அடுத்து உள்ளதான் “ஆட்செய்ய” என்பதுடன் சேர்வதாகவே உள்ளது.

206. ப்ரஹ்மநிஷ்டரும் ஸம்வத்ஸர வாஸிகளுமாகில், ஏபாவம் பயனன்றாகிலுஞ் சேராது.

அவதாரிகை - இப்படியுபதேசம் பலித்ததாகில், “பரீக்ஷய லோகாந்” இத்யாதிப்படியே கர்ம பலமான ஸாம்ஸாரிக போகங்களின் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தையும் நித்யனான பரமாத்மாவானவன் கர்மஸாத்யனல்லாமையையும் அநுஸந்திக்கையாலுண்டான நிர்வேதத்தோடே சமதமோபேதனாய் உபஹார பாணியாய்க் கொண்டு ச்ரோத்ரியனாய் ப்ரஹ்ம நிஷ்டனான ஆசார்யனை உபஸத்தி பண்ண, அவனும் “நாஸம்வத்ஸர வாஸிநே ப்ரப்ரூயாத்” என்கிறபடியே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் பரீக்ஷித்துப் பின்னை யுபதேசிக்கக் கடவனாகச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர மர்யாதையிலே, ஸம்ஸாரிகளநுவர்த்திக்க இவர் உபதேசித்தாரானாலோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மநிஷ்டரும்) இத்யாதி.

விளக்கம் - இவ்விதம் நம்மாழ்வாருடைய உபதேசம் பயன் அடைந்தது என்றுபோதிலும், பரீக்ஷய லோகாந் - என்பது போன்றவைகளுக்கு ஏற்ப, கர்மங்கள்ஐய பலன்களாக விளைவதான ஸம்ஸார இன்பங்களின் நிலையற்ற தன்மை என்னும் தோஷத்தையும், நித்யனாக உள்ள பரமாத்மா கர்மங்களால் அடைய இயலாதவன் என்பதையும் ஒரு சிலர் சிந்தித்தபடியே உள்ளனர். இதன் விளைவாக மிகுந்த வெறுப்புடன், ஐந்து புலன்களை

அடக்குதல் மற்றும் மனத்தினை அடக்குதல் போன்ற ஆத்மகுணங்களைக் கொண்டவர்களாக, தகுந்த உபசாரப் பொருள்களுடன் கூடியவர்களாக, ப்ரஹ்மத்தை அறிந்து அதிலேயே நிலைநிற்கும் ஒரு ஆசார்யனை அண்டுகிறார்கள். அந்த ஆசார்யனும், “நாஸம்வத்ஸர வாஸிநே ப்ரப்ருயாத் - ஒரு வருடம் குருகுலவாசம் செய்யாதவனுக்கு உபதேசம் செய்யக்கூடாது - என்ற விதிக்கு ஏற்ப ஒரு வருடம் அவர்களை நன்றாகச் சோதித்து பின்னர் உபதேசிப்பானாக” என்ற சாஸ்த்ர விதிகளின்படி செய்கிறான். இது போன்ற விதிகளின் அடிப்படையில் இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் இவரிடம் வந்து கேட்க, இதனைப் போன்றே இவரும் உபதேசித்தார் என்று கூறலாம் அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபதேஷ்டாவான விவர் ஸக்ரமமாக உபஸத்தி பண்ணினவனுக்கொழிய உபதேசியோ மென்றிருக்கும் ப்ரஹ்மநிஷ்டராகில், அப்படி வந்து உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு ப்ரீதியோடே உபதேசிக்கை யொழிய அதிகாரிகளுக் குபதேசிக்கப் புக்கு, “ஏபாவம் பரமே” என்று “ஓ பாவம்! எனக்கிது பரமாவதே” என்று உபதேசோபக்ரமத்திலே வெறுத்துச் சொன்ன உக்தி சேராது; இவர் பக்கலுபதேசம் கேட்டவர்கள் ஸம்வத்ஸர வாஸிகளாகில், உபஹார பாணிகளாய் நாம் அநுவர்த்தித்தன்றோ பெற்றோ மென்றிருக்கை யொழிய, இவர்க்கு ப்ரதம சிஷ்யரானவர் “பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணி கொள்வான்” என்று ப்ரயோஜந சூந்யராகிலும், அவிதேயராகிலும் தம்முடைய செயலாலே எல்லாம் நன்றாம்படி திருத்திக்கொள்வா ரிவரென்று க்ருதஜ்ஞதையாலே உகந்து சொன்ன உக்தியும் சேராதென்கை. இப்படி ஆசார்யோக்தியும் சிஷ்யோக்தியுமாகையாலே முன் சொன்ன ஹேதுக்களாலே விமுகரைக் குறித்துபதேசிக்க உபதேசசத்தியாலே ஸர்வரும் திருந்தி இவருடைய இழவுகளெல்லாம் தீர்ந்ததென்றே கொள்ளவேணுமென்ற தாய்த்து.

விளக்கம் - (ப்ரஹ்மநிஷ்டர் ஆகில்) - உபதேசம் செய்பவராகிய நம்மாழ்வார், தகுந்த முறையுடன் வந்து கேட்பவர்களுக்கு மட்டுமே உபதேசம் செய்தும், மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யமாட்டேன் என்றும் இருக்கின்ற ப்ரஹ்மநிஷ்டை ஆசார்யன் போன்றவர் என்றால், (ஏ பாவம் சேராது) - அவ்விதம் தன்னைப் பணிவுடன் வந்து அண்டுகிறவர்களுக்கு மட்டுமே மகிழ்வுடன் உபதேசம் செய்தல் அல்லாமல், தகுதியில்லாதவர்களுக்கு உபதேசம் செய்ய முனையும்போது, திருவாய்மொழி (2-2-2) - ஏ

பாவமே – என்பதற்கு ஏற்ப “பாவமே! எனக்கு இது பரம் ஆவதே” என்று உபதேசத்தின் தொடக்கத்தில் இவர் வெறுப்புடன் உரைத்த பாசுரம் பொருந்தாமல் போகும். (ஸம்வத்ஸரவாஸிகள் ஆகில்) – நம்மாழ்வாரிடம் வந்து உபதேசம் பெற்ற அனைவரும் தகுந்த சாஸ்த்ர விதிகளின்படியே ஒரு வருடம் குருகுலவாஸம் செய்தவர்களே ஆவர் என்றால், தகுந்த தசுஷிணை முதலானவை அளித்து அல்லவோ நாம் இவற்றை பெற்றோம் என்று எண்ணத் தொடங்குவர். இதன் விளைவாக, (பயன் அன்றாகிலும் சேராது) – நம்மாழ்வாருடைய முதன்மையான சிஷ்யராகிய மதுரகவியாழ்வார், “கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு (10) - பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணி கொள்வான் – என்று பயனற்றவர்களாக இருந்தாலும், தகுந்த குணங்கள் ஏதும் அற்றவர்களாக இருந்தாலும், தம்முடைய செயல்கள் மூலம் அவை அனைத்தும் சீராகும்படியாக நம்மாழ்வார் அவர்களைத் திருத்து, தனது அடிமையாகக் கொள்வார்”, என்று செய்ந்நன்றி அறிந்து உரைத்த பாசுரம் பொருந்தாமல் போகும். இப்படியாக நம்மாழ்வாருடைய பாசுரமும், மதுரகவியாழ்வாருடைய பாசுரமும் உள்ளதன் காரணமாக, முன்பு கூறப்பட்ட காரணங்களால் (அதாவது சூர்ணை 203ல் கூறப்பட்ட பந்த புத்தி, அநர்த்தம் கண்டு பொறுக்க இயலாமை, மிகுந்த கருணை), பக்தி இல்லாதவர்கள் குறித்து உபதேசிப்பதாகவே உள்ளன என்றும், அத்தகைய உபதேசங்களின் தூய்மை காரணமாக அனைவரும் திருந்தினர் என்றும், இதன் விளைவாக இவருடைய அனைத்து குறைகளும் நீங்கின என்றும் கொள்ளவேண்டும்.

207. மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு அனுபவகர்ப்போபதேசம்.

அவதாரிகை - இனி இப்படி பரோபதேசபரானபோது பகவதனுபவம் விச்சிந்நமாகாதோ வென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (மெய்ந்நின்று) இத்யாதி.

விளக்கம் - இப்படியாக நம்மாழ்வார் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தபடி உள்ளதன் காரணமாக, பகவத் அனுபவம் தடையாகாதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “மெய்ந்நின்று கேட்டருளாயடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்” என்றது முதல், “மங்கவொட்டுன் மாமாயை” என்கிறதளவாக நடுவுள்ள நாலு ப்ரபந்தமும்,

அநுபவமுள்ளே செல்லா நிற்கச் செய்தேயுண்டான பரோபதேசமென்கை. இவர் தமக்கு அநுபவ கர்ப்பமான வுபதேசமும் உபதேச கர்ப்பமான அநுபவமுமாய்ச் செல்லுமென்றிறே நம் முதலிகளருளிச் செய்வது. ஆகையால் இவர்க்கநுபவ விச்சேத மொருக்காலு மில்லையிறே. ஆக இப்படியிவருடைய பரோபதேச விஷயங்களும் உபதேச ஹேதுக்களும் உபதேச ஸாபல்யமும், உபதேசந்தான் அநுபவத்தை விட்டிராதென்னு மிடமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - (மெய்ந்நின்று மங்க ஒட்டுக்கு நடுவு) - திருவிருத்தம் (1) - மெய்ந்நின்று கேட்டருளாயடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம் - என்பது தொடங்கி, திருவாய்மொழி (10-7-10) - மங்கவொட்டுன் மாமாயை - என்பது முடிய உள்ள பாசுரங்கள் நடுவில் அமைந்துள்ள நான்கு ப்ரபந்தங்களும். (அநுபவ கர்ப்ப உபதேசம்) - பகவத் அநுபவம் என்பது மனத்தில் நிலைத்து நின்றபடியே உள்ளபோது ஏற்பட்டதான “மற்றவர்களுக்கான உபதேசம்” என்று பொருள். நம்மாழ்வாருக்கு அநுபவம் மனதில் உள்ளபோதே உபதேசம் செய்தபடி இருத்தலும், உபதேசம் செய்தபடி உள்ளபோதே அநுபவம் ஏற்படுதலும் உண்டு என்று நம்முடைய பூர்வர்கள் கூறியுள்ளனர். ஆகவே இவருடைய பகவத் அநுபவத்திற்கு எந்தவிதமான தடையும் ஏற்படுவதில்லை. இவ்விதமாக நம்மாழ்வார் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்கின்ற விஷயங்களும், அந்த உபதேசம் செய்வதற்கான காரணங்களும், அந்த உபதேசங்கள் பயன் அடைந்ததும், அத்தகைய உபதேசங்கள் பகவத் அநுபவத்தை விட்டு அகலாது என்பதும் விரிவாக உரைக்கப்பட்டது.

208. இவற்றுக்கு மந்த்ர வித்யநுஸந்தாந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி.

அவதாரிகை - இப்படி இவ்வாழ்வாருடைய அநுபவோபதேச ரூபமான ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும் ரஹஸ்யத்ரயார்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்படி ப்ரகாசிப்பிப்பதாக நினைத்து உபக்ரமிக்கிறார் (இவற்றுக்கு) இத்யாதி.

விளக்கம் - இப்படியாக நம்மாழ்வாருடைய அநுபவ ரூபமாக உள்ள நான்கு ப்ரபந்தங்களும், மூன்று ரஹஸ்யங்களுடைய (அதாவது திருமந்த்ரம், த்வயம் மற்றும் சரமச்ச்லோகம்) ஆழ்பொருளை உரைப்பதாகவே உள்ளன என்பதை வெளிப்படுத்தத் திருவுள்ளம் கொண்டவராக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு” என்று கீழ்ப்ரஸ்துதமான இப் ப்ரபந்தங்கள் நாலுக்கும் ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான அர்த்த பஞ்சகத்தையும் ஸம்சய விபர்யமற ப்ரதிபாதிக்குமவையாய், “ஸர்வமஷ்டாசஷ ராந்தஸ்த்தம்” என்னும்படி ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரமும், ஸித்தோபாய வரணத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிற சரமச்லோகமும், உபாயோபேய வரண ப்ரார்த்தனைகளை, ஸக்ரமமாக ப்ரகாசிப்பியா நின்று கொண்டு, காலசேஷபத்துக்கும் போகத்துக்குமாக ஸாரஜ்ஞராலே ஸதாநுஸந்தாநம் பண்ணப்படும் த்வயமுமாகிற ரஹஸ்ய த்ரயத்தோடே சேர்த்தி யென்கை.

விளக்கம் - (இவற்றுக்கு) “மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு” என்று கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட நான்கு ப்ரபந்தங்களுக்கு, (மந்த்ர ரஹஸ்யத்தோடு) - அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் கூறப்பட்டுவதான அர்த்தபஞ்சகத்தை எந்தவிதமான சந்தேகங்களும் ஏற்படாதவகையில் தெளிவாக வெளிப்படுத்தும் தன்மை கொண்டதும், ஸர்வம் அஷ்டாசஷர அந்தஸ்த்தம் - அனைத்தும் அஷ்டாசஷரத்தில் அடங்கியுள்ளன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதும் ஆகிய, அனைத்து சாஸ்த்ரங்களின் சுருக்கமாக உள்ள திருமந்த்ரம். (விதி ரஹஸ்யத்தோடே) - ஸர்வேச்வரணையே உபாயமாகக் கொள்ளுதல் என்பதை அங்கமாக விதிக்கின்ற சரமச்லோகம். (அநுஸந்தாந ரஹஸ்யத்தோடே) - ஸர்வேச்வரணை உபாயமாகப் பற்றும் முறை, அடைய உள்ள பேறான கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும் முறை ஆறியவற்றை தெளிவாக உரைப்பதும், காலத்தைக் கழிப்பதற்காகவும் இனிமையை அளிப்பதற்காகவும் அனைத்தும் அறிந்த நம்முடைய முன்னோர்களால் எப்போதும் உச்சரிக்கப்பட்டபடி உள்ளதும் ஆகிய த்வய மந்த்ரம் என்பதான மூன்று மந்த்ரங்களுடன். (சேர்த்தி) - சேர்க்கை எப்போதும் உள்ளது.

209. அளிப்பானடியே னடைக்கலம் சூடிய பொய்யாதானுமழுந்தாரென்று ஸ்வரூப விரோதி நிவ்ருத்திகளையும், தாமரையுந்திப் பெருமாமாயன் ஆளாகவே வாழியவென்று ப்ராப்ய பலங்களையும், நெறிகாட்டி மனத்துக் கொண்டு கண்ணனாலடித்துக் கண்டிலமால் யாதாகிலென்று உபாயத்தையுஞ் சொன்னவை மந்த்ர ச்லோகங்களோடே சேரும்.

அவதாரிகை - அதில் எந்த ப்ரபந்தத்துக்கு எந்த ரஹஸ்யத்தோடே சேர்த்தி என்னுமாகாங்கசுஷியிலே அத்தை வகையிட்டருளிச்செய்கிறார் (அளிப்பான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அந்த ப்ரபந்தங்களில், எவற்றில் எந்த ரஹஸ்யம் கூறப்பட்டுள்ளது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “உயிரளிப்பான்” என்று ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாசுஷரத்தில் தாத்வர்த்தமான பகவத்ரசுஷகத்வத்தையும், “அடியேன்” என்று தத்ரசுஷய பூதமாய் சதுர்த்தி உகாரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ததநந்யார்ஹ சேஷமாய் ப்ரக்ருதே: பரமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லசுஷணமாக த்ருதீயாசுஷரத்தில் சொல்லப்படுகிற ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதமாசுஷரத்தில் சதுர்த்தி ஸம்ப்ரதாநத்திலேயாய், “ப்ரஹ்மணேத்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத” என்கிறபடியே ப்ரணவத்துக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணமும் அர்த்தமாகையாலே, விரோதி பயத்தாலே கலங்கின தசையிலே “அடியேனடியாவி யடைக்கலம்” என்று அந்த ஆத்மஸமர்ப்பணத்தையும்,

விளக்கம் - (அளிப்பான்) - திருவிருத்தம் (1) - உயிர் அளிப்பான் - என்பதன் காரணமாக, ப்ரணவத்தில் உள்ள முதல் எழுத்தான “அ” என்பதுடைய தாதுவானது, “ரசுஷணம்” என்ற பொருளைத் தருவதால், பகவானுடைய காப்பாற்றும் தன்மையைக் கூறியதாகப் பொருள். (அடியேன்) - திருவிருத்தம்(1) - அடியேன் - என்பதன் மூலம், பகவானால் காப்பாற்றப்படும் பொருளாகவும், திருமந்திரத்தில் நான்காம் வேற்றுமையாக உள்ள “ஆய” என்பதாலும், ப்ரணவத்தின் இரண்டாம் எழுத்தான “உ” என்பதால் கூறப்படுவதாலும், அவனை அன்றி வேறு யாருக்கும் அடிமையல்ல என்னும் பொருளாகவும், சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும், ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் போன்றவற்றை லசுஷணமாகக் கொண்டதும், ப்ரணவத்தின் மூன்றாம் எழுத்தான “ம” என்பதால் கூறப்படும் பொருளாகவும் உள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உரைக்கிறார். (அடைக்கலம்) - ப்ரணவத்தில் உள்ள “அ” என்பதன் மீது ஏற்றிக் கழிக்கப்பட்ட நான்காம் வேற்றுமை என்பது, “அளித்தல்” என்ற பொருளில் வந்ததாக உள்ளது; மேலும் தைத்திரீயத்தில் - ப்ரஹ்மணேத்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத - ப்ரஹ்மத்தை அடைய “ஓம்” என்பதன் மூலம் தனது ஆத்மாவை அளிப்பானாக - என்று கூறப்படுகிறது; ஆகவே ப்ரணவத்திற்கு

“ஆத்ம சமர்ப்பணம்” என்பதும் பொருளாக உள்ளதால், விரோதி பயம் காரணமாக ஏற்பட்ட கலக்கமான நிலையில், திருவிருத்தம் (85) – அடியேன் அடியாவி அடைக்கலம் - என்று அந்த ஆத்ம சமர்ப்பணத்தைக் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் – “திருமால் திருப்பேர் வல்லாரடிக்கண்ணி சூடிய மாறன்” என்று ப்ரணவோக்தமான பகவதந்நயார்ஹ சேஷத்வம் ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்குமென்று நமஸ்ஸிலார்த்தமாகச் சொல்லப்படுகிற ததீய சேஷத்வத்தையும், “பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்” என்றும், “யாதானு மோராக்கையில் புக்கங்காப்புண்டு மாப்பவிழ்ந்தும்” என்றும் ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரத்தால் சொல்லப்பட்ட அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அநாத்மந்யாத்ம புத்த்யாதி ரூபாவித்யையையும், தத்கார்யமான அக்ருத்யகரணாதிகளையும், தத்கார்யமாய் வரும் தேவ மநுஷ்யாதி ரூபமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும், “வன் சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தழுந்தார்” என்று தந்நிஷேத வாசியான நஞ்ஞாலே சொல்லப்பட்ட அவித்யை முதலாக ஸம்ஸார கர்தம மீறாகவுள்ள விரோதி நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே, ஸர்வரஷ்களான ஸர்வேச்வரனுக்கு அந்நயார்ஹசேஷமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமா யிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் ஸம்ஸார ஹேது பூதாவித்யாதிகளான விரோதிகளுடைய நிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிபாதிக்கிற திருவிருத்தம், ப்ரதம மத்யம பதங்களிரண்டோடும் சேர்ந்திருக்கையாலும்;

விளக்கம் - (கூடிய) - ப்ரணவத்தில் கூறப்பட்டதான “பகவானுக்கு மட்டுமே அடிமை” என்ற நிலையானது அவனுடைய அடியார்கள் முடிய செல்வதாகும் என்பது, “நம” என்பதன் பொருள் ஆகும்; இதன் காரணமாக, அவனுடைய அடியார்கள் முடிய தான் அடிமை என்பதை திருவிருத்தம் (100) - திருமால் திருப்பேர் வல்லார் அடிக்கண்ணி சூடிய மாறன் – என்றார். (பொய் யாதானும்) – திருவிருத்தம் (1) - பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும் – என்றும், திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் ஓராக்கையில் புக்கு அங்காப்புண்டும் ஆப்பவிழ்ந்தும் – என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், “நம:” என்பதில் ஆறாம் வேற்றுமையை இறுதியில் கொண்டதாகிய “ம” என்பதால் கூறப்பட்ட அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் என்பதாகிய “சரீரத்திலேயே ஆத்மா என்ற எண்ணத்தை வைத்தல்” முதலான அறியாமை, அதன் விளைவாக ஏற்படுவதான “செய்யக் கூடாதவற்றைச் செய்தல்” போன்றவை, இதன் விளைவாக ஏற்படுவதான தேவ மனிதச்

சரீரங்கள், இவற்றால் ஏற்படும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைக் கூறினார். (அழுந்தார்) - திருவிருத்தம் (100) – வன் சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தழுந்தார் - என்ற பாசுரத்தால், அவை அனைத்தையும் தள்ளுதல் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்ற “ந” என்பதால் கூறப்பட்ட, “அவித்யை தொடங்கி இந்த ஸம்ஸார வாழ்வு முடிய உள்ள அனைத்து விரோதிகளும் விலகுதல்” என்பதை உரைத்தார். (என்று ஸ்வரூப விரோதி நிவ்ருத்திகளை) – இப்படியாக, காப்பாற்றுபவனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாகவும், ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் போன்ற லக்ஷணங்களைக் கொண்டதாகவும், அவனுடைய அடியார்களுக்கு அடிமை என்பதாகவும் உள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபம் குறித்தும், ஸம்ஸாரம் என்பதற்குக் காரணமாக உள்ளதான அவித்யை போன்ற விரோதிகள் விலகுவது குறித்தும் கூறுவதாக உள்ள திருவிருத்தம் என்ற ப்ரபந்தமானது, திருமந்திரத்தின் “ஓம்” மற்றும் “நம:” ஆகிய இரண்டு பதங்களுடைய பொருளைக் கொண்டதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் – “தாமரையுந்தித் தனிப் பெருநாயக” என்று தொடங்கி, “எம்பெருமாமாயன்” என்று தலைக்கட்டுகையாலே, “நாராயண” பதத்தில் சொல்லப்படுகிற உபய விபூதி யுத்தமான ப்ராப்ய வஸ்துவையும், “தனிமாத்தெய்வத்தடியவர்க்கினி நாமாளாகவே யிசையுங்கொல்” என்றும், “ஊழிதோறுழியோவாது வாழியவென்றுயாந்தொழ விசையுங் கொல்” என்றும், அந்தப் பதத்தில் சதுர்த்தயர்த்தமான பலஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகையாலே, ப்ராப்ய பலன்களிரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கிற திருவாசிரியம், ப்ரக்ருதி பரத்யயாம்சங்களாலே ததுபய ப்ரதிபாதகமான த்ருதீய பதத்தோடே சேர்ந்திருக்கையாலும், இரண்டு ப்ரபந்தமும் திருமந்திரத்தோடே சேரும்.

விளக்கம் - (தாமரை உந்திப் பெருமாமாயன்) – திருவாசிரியம் (1) – தாமரை உந்தித் தனிப் பெருநாயக - என்று தொடங்கி, திருவாசிரியம் (7) - எம்பெருமாமாயன் - என்று முடிப்பதால், திருமந்திரத்தில் உள்ள “நாராயண” என்பதால் கூறப்படுவதான நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டையும் கொண்டதும், நம்மால் அடையப்படவேண்டியதும் ஆகிய உயர்ந்த வஸ்துவை உரைத்தார். (ஆளாகவே வாழிய என்று) – திருவாசிரியம் (3) – தனிமாத்தெய்வத்து அடியவர்க்கு இனி நாம் ஆளாகவே இசையுங்கொல் - என்றும், திருவாசிரியம் (4) – ஊழிதோறு ஊழியோவாது வாழியவென்று யாந்தொழ விசையுங் கொல் – என்றும் உள்ள பாசுரங்களால், “நாராயண” என்று சொல்லின் நான்காம் வேற்றுமைப்பொருளாக உள்ள கைங்கர்யம் என்ற பலனை

உரைத்தார். ஆகவே திருவாசிரியமானது, அடையப்படவேண்டிய பொருளான நாராயணன் மற்றும் அவனுக்குச் செய்யவேண்டியதான கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டையும் கூறுகிறது. இப்படியாக இந்தத் திருவாசிரியம் என்பது திருமந்திரத்தின் மூன்றாவது சொல்லாகிய “நாராயண” என்பதுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டதாக இருக்கிறது. எனவே திருவிருத்தமும், திருவாசிரியமும் திருமந்திரத்தை வெளிப்படுத்துவதாக (அல்லது அதன் பொருளாக) உள்ளன.

வ்யாக்யானம் – “நெறிகாட்டி நீக்குதியோ” என்று உபாயாந்தரங்களைக் காட்டி என்னை யகற்றப் பார்க்கிறாயோவென்கையாலே, “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்கிற உபாயாந்தரங்களினுடைய பரித்யாஜ்யதையையும்; “வெங்கோட்டேறேழுடனே கொன்றானையே மனத்துக் கொண்டு” என்று “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்கிற மாநஸாத்யவஸாய ரூபமான உபாயஸ்வீகாரத்தையும்; “சீரார் மனத்தலை வன் துன்பத்தை மாற்றினேன் வானோரினத்தலைவன் கண்ணனால் யான்” என்றும், “எம்மிறையார் தந்தவருளென்னும் தண்டாலடித்து வல்வினையைக் கானும் மலையும் புகக்கடிவான்” என்று “அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று உபாய பூதன் பண்ணும் ஸர்வபாப விமோசனத்தையும்; “வானோமறி கடலோ” என்று தொடங்கி, “வன்துயரை - மருங்கு - கண்டிலமால்” என்று விரோதிகளானவை போனவிடம் தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப் போய்த்து என்கையாலே, “நானும் வேண்டா, நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போம்” என்கிற ணிஜர்த்தத்தையும்; “அடர் பொன்முடியானை” என்று தொடங்கி, “யாதாகில் யாதே இனி” என்று “இனி கர்மமிருந்தென்? நசித்தென்? ஏதானால் நமக்கென் வரும்” என்று “மாசுச:” என்கிற பதத்தாலே பலிதமான நிர்ப்பரத்வாநுஸந்தாநத்தையும் சொல்லுகையாலே, உபாய ப்ரதிபாதகமாயிருக்கிற திருவந்தாதி, சரமச்லோகத்தோடே சேருமென்கை. (உபாயத்தையும் சொன்னவை) என்றது சொன்ன ப்ரபந்தங்களென்றபடி.

விளக்கம் - (நெறி காட்டி) – பெரியதிருவந்தாதி (6) - நெறிகாட்டி நீக்குதியோ – என்பதன் மூலம், “மற்ற உபாயங்களைக் காண்பித்து என்னை உன்னிடமிருந்து அகற்ற முயல்கிறாயோ” என்று கூறுவதால், கீதை (18-66) - ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய - அனைத்தையும் விட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, மற்ற அனைத்து உபாயங்களையும் விலக்குதல் என்பதைக் கூறினார். (மனத்துக் கொண்டு) - பெரியதிருவந்தாதி (48) – வெங்கோட்டேறு

ஏழுடனே கொன்றானையே மனத்துக் கொண்டு - என்பதன் மூலம், கீதை (18-66) - மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னையே சரணமாகப் பற்றுவாயாக - என்பதான "மனத்தால் பற்றுதல்" என்னும் சரணம் புகுதலை உரைத்தார். (கண்ணனால் அடித்து) - பெரியதிருவந்தாதி (25) - சீரார் மனத்தலை வன் துன்பத்தை மாற்றினேன் வானோர் இனத்தலைவன் கண்ணனால் யான் - என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (26) - எம் இறையார் தந்தவருளென்னும் தண்டாலடித்து வல்வினையைக் கானும் மலையும் புகக்கடிவான் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், கீதை (18-66) - அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - நான் உன்னை அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவான் அனைத்துவிதமான பாபங்களிலிருந்து நம்மை விடுவிப்பதைக் கூறுகிறார். (கண்டிலமால்) - பெரியதிருவந்தாதி (54) - வானோமறி கடலோ - என்று தொடங்கி, பெரியதிருவந்தாதி (54) - வந்துயரை மருங்கு கண்டிலமால் - என்று கூறுவதால், "நானும் அவற்றை நீக்கவேண்டாம், நீயும் நீக்கவேண்டாம், அவை தானாகவே போய்விடும்" என்பதான பொருளைக் கூறினார். (யாதாகில் என்று) - பெரியதிருவந்தாதி (70) - அடர் பொன்முடியானை - என்று தொடங்கி, பெரியதிருவந்தாதி (70) - யாதாகில் யாதே இனி - என்று முடிப்பதன் மூலம், "இனி கர்மங்கள் இருந்தால் என்ன? அவை அழிந்தால் என்ன? அவை எப்படிப் போனால் நமக்கு என்ன நேரும்?", என்று கூறுவதால், கீதை (18-66) - மாசுச: - வருந்தாதே - என்பதால் வெளிப்படுகின்ற "பாரம் நீங்கி இருத்தல்" என்பதைக் கூறினார். ஆகவே, உபாயத்தை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ள பெரியதிருவந்தாதியானது, சரமச்லோகத்தின் பொருளை உணர்த்துகிறது. (உபாயத்தையும் சொன்னவை) - இப்படியாக இவற்றை வெளிப்படுத்திய ப்ரபந்தங்கள் என்று கருத்து.

210. த்வயார்த்தம் தீர்க்க சரணாகதி யென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே.

அவதாரிகை - சரமப்ரபந்தமான திருவாய்மொழியின் த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகத்வம் விஸ்தரேணோபபாதிக்க வேண்டுகையாலும், தத் விஷயமாகத் தம்முடைய திருத்தமையனார் பிள்ளை ஒரு ப்ரபந்தம் முன்பேயிட்டருளுகையாலும், அதிலே தர்சிப்பித்து விடக்கடவோமென்று (த்வயார்த்தம் தீர்க்க சரணாகதி யென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே) என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக உள்ள ப்ரபந்தமான திருவாய்மொழியானது த்வய மந்த்ரத்தின் ஆழ்பொருளை வெளிப்படுத்துகிறது என்பதை விரிவாக எடுத்துரைக்க வேண்டும் என்பதாலும், அது விஷயமாகத் தன்னுடைய திருத்தமையனாராகிய ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் ஒரு ப்ரபந்தத்தை முன்பே அருளிச்செய்துள்ளதாலும், “அதனையே இங்கு காண்பித்து நிற்போம்”, என்று திருவுள்ளம் கொண்டு, அதனை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, திருவாய்மொழி பத்துப்பத்தாலும், ச்ரிய:பதித்வம் முதலாக கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி பர்யந்தமாக த்வயத்தில் ப்ரதிபாதிதமான பத்தர்த்தத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, த்வயார்த்தமாய்க் கொண்டு தீர்க்க சரணாகதியாயிருக்கு மென்று சொல்லப்பட்டது, பிள்ளையருளிச் செய்த ஸாரஸங்க்ரஹமாகிற ப்ரபந்தத்திலே யென்கை.

விளக்கம் - (த்வயார்த்தம் தீர்க்க சரணாகதி என்றது) - திருவாய்மொழியில் உள்ள பத்து பத்துக்களால், த்வய மந்த்ரத்தில் வெளிப்படுவதாகிய மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாக இருத்தல் தொடங்கி, தன்னைத் தனது அடியார்கள் வந்து அடைவதற்கு அவர்களுக்குத் தடையாக உள்ள விரோதிகளை நீக்குதல் முடிய உள்ள பத்துக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதால், திருவாய்மொழியை த்வய மந்திரத்தின் பொருளாகவே கொண்டு, தீர்க்க சரணாகதியாக இருக்கும் என்று, (ஸாரஹங்க்ரஹத்திலே) - ஸாரஸங்க்ரஹம் என்ற ப்ரபந்தத்தில் ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யார் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - அந்த ப்ரபந்தமாவதுதானேதென்னில். “அகில ஜதத்திதாநுசாஸந பரமான வேதத்திலும் வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தங்களான ஸம்ருதீதிஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்த சாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரஸித்தமாய், ஸர்வேச்வர ஸர்வஸ்வமாய், நம் ஆசார்யர்களுக்கு ஆபத்தநமாயிருந்துள்ள அர்த்த த்வயத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே த்வயமென்று திருநாமத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள வாக்யத்வம், பத்தர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. அதாகிறது - ச்ரிய:பதித்வமும், நாராயணத்வமும், நாராயணனுடைய ஸர்வலோக சரண்யமான சரணாரவிந்தயுகளமும், அதினுடைய ப்ராபகத்வமும், தத் கோசரமாய் சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநா கர்ப்ப விஸ்ரம்பமும், லக்ஷ்மீ தத் வல்லபருடைய நிகிலாத்ம கைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான நித்யஸம்பந்தமும், கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியான ஈச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யதையும், ஸர்வஸ்வாமித்வமும், நித்ய

கைங்கர்யமும், கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிச்சேஷ நிபர்ஹணமுமாகிற அர்த்த விசேஷங்கள்; ஈத்ருசார்த்த விசேஷ ப்ரகாசகமான மந்த்ர விசேஷத்தினுடைய விவரணரூபமாய் பௌருஷேயோபநிஷத்தாயிருந்துள்ள திருவாய்மொழியில் பத்துப்பத்தாலும் இப்பத்தர்த்தத்தையும் நம் பூர்வாசார்யர்கள் அடைவே சேர்த்தநுஸந்தித்துப் போருவர்கள்.

விளக்கம் - அந்த ப்ரபந்தம் எது? (அடுத்து வருகின்ற பல வரிகளில் ஸாரஸங்ரஹத்தில் கூறப்பட்டவற்றுக்கான வ்யாக்யானத்தைச் செய்கிறார்) அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஏற்றதான தன்மைகளை மட்டுமே உரைக்கின்ற வேதங்கள் மற்றும் அந்த வேதங்களில் கூறப்பட்டவற்றை விரிவாக உரைப்பவையாக உள்ள ஸம்ருதி, இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்கள் என்பதான அனைத்துவிதமான சாஸ்த்ரங்களிலும் வெளிப்படுவதாக உள்ளதும், ஸர்வேச்வரனுக்கு அனைத்துவிதமான உடைமையாக உள்ளதும், நம்முடைய ஆசார்யர்களுக்கு ஆபத்தனமாக உள்ள இரண்டு அர்த்தத்தை உரைப்பதால் “த்வயம்” என்ற பெயர் கொண்டதும் - இப்படியாக உள்ள இரண்டு வரிகள் கொண்ட மந்த்ரமானது, பத்து அர்த்தங்களைக் கொண்டதாக உள்ளது. அவையாவன - (1) மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாக இருத்தல், (2) நாராயணத் தன்மை கொண்டிருத்தல், (3) அனைத்து லோகங்களும் சரணம் என்று புகத்தக்க இடமாக உள்ள நாராயணனுடைய இரண்டு திருவடித்தாமரைகள், (4) அத்தகைய திருவடிகளே உபாயமாக இருத்தல், (5) அந்தத் திருவடிகள் இரண்டையும் பற்றி நிற்கின்ற ஆத்மாவின் ப்ரார்த்தனையை உள்ளடக்கிய துணிவு, (6) அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் ஏற்றதான கைங்கர்யத்தை அளிக்கும்விதமாக மஹாலக்ஷ்மி மற்றும் அவளுடைய நாதன் ஆகிய இருவருக்கும், ஆத்மாக்களுக்கும் இடையே உள்ள நித்யமான ஸம்பந்தம், (7) கைங்கர்யத்தை ஏற்பவனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய எல்லையற்ற இனிமை, (8) அனைத்திற்கும் எஜமானனாக இருத்தல், (9) நித்யமான கைங்கர்யம் மற்றும் (10) கைங்கர்யத்திற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தையும் நீக்குதல் என்பவை ஆகும். இப்படியாக ஆழ்பொருள் குறித்து தெளிவாக விளக்குகின்றதும், மந்த்ரங்களில் சிறப்பாக உள்ளதும் ஆகிய த்வய மந்த்ரத்தின் விவரண வடிவமாகவும், ஒருவரால் செய்யப்பட்ட உபநிஷத் என்பதாக உள்ளதும் ஆகிய திருவாய்மொழியில், பத்து பத்துக்கள் மூலம், இந்தப் பத்து சிறப்பான அர்த்தங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன என்று நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் சேர்த்து அனுபவித்தபடி இருப்பார்கள். அவையாவன:

வ்யாக்யானம் - அதில் முதல் பத்தால், “மலர்மகள் விரும்பும் நமரும் பெறலடிகள்” என்றும், “மலரார் மைந்தன்” என்றும், “திருமகளார் தனிக்கேள்வன்” என்றும், “திருவின் மணாளன்” என்றும், “பூமகளார் தனிக்கேள்வன்” என்றும், “மைந்தனை மலரார் மணவாளனை” என்றும் ச்ரிய:பதித்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. இரண்டாம் பத்தால், “எம்பெருமான் நாரணற்கு” என்றும், “எம்பிரானெம்மான் நாராயணனாலே” என்றும், “நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்” என்றும் நாராயணத்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. மூன்றாம் பத்தால் “நாண்மலராமடித் தாமரை” என்றும், “அங்கதிரடியன்” என்றும், “அவன் பாத பங்கயம்” என்றும், “அன்று தேர் கடவிய பெருமான் கனைகழல்” என்றும், “மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீரடியான்” என்றும் நாராயணனுடைய ஸர்வலோக சரண்யமான சரணாரவிந்த யுகளம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் - முதல் பத்தில், திருவாய்மொழி (1-3-1) - மலர்மகள் விரும்பும் நமரும் பெறலடிகள் - என்றும், (1-5-9) - மலரார் மைந்தன் - என்றும், (1-6-9) - திருமகளார் தனிக்கேள்வன் - என்றும், (1-9-1) - திருவின் மணாளன் - என்றும், (1-9-3) - பூமகளார் தனிக்கேள்வன் - என்றும், (1-10-4) - மைந்தனை மலரார் மணவாளனை - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாக உள்ள தன்மை கூறப்பட்டது. இரண்டாம் பத்தில் உள்ள, (2-1-7) - எம்பெருமான் நாரணற்கு - என்றும், (2-7-1) - எம்பிரானெம்மான் நாராயணனாலே - என்றும், (2-7-2) - நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன் - என்றும் உள்ள (3-3-9) - நாண்மலராமடித் தாமரை - என்றும், (3-4-3) - அங்கதிரடியன் - என்றும், (3-6-4) - அவன் பாத பங்கயம் - என்றும், (3-6-10) - அன்று தேர் கடவிய பெருமான் கனைகழல் - என்றும், (3-8-1) - மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீரடியான் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம் அனைத்து லோகங்களும் சரணம் என்று புகுவதற்கு ஏற்ப இடமாக உள்ள நாராயணனின் இரண்டு திருவடிகளும் கூறப்பட்டன.

வ்யாக்யானம் - நாலாம் பத்தால், “இலங்கை நகர் அம்பெரியுய்த்தவர்” என்றும், “வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை” என்றும், “தொல்வினை தீர்” என்றும், “வெய்ய நோய்கள் முழுதும் வியன் ஞாலத்து வீயவே” என்றும், “மேவி நின்று தொழுவார் வினை போக” என்றும், “பிறந்தும் செற்றும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தேன்” என்றும், “நோயே மூப்பிறப் பிறப்புப் பிணியே யென்றிவை யொழிய” என்றும், “வேட்கையெல்லாம் விடுத்து - கூட்டரிய திருவடிக்கண் கூட்டினை” என்றும், “அஃதேயுய்யப் புகுமாறு”

என்றும், “உய்வுபாயம் மற்றின்மை தேறி” என்றும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தீஷ்ட ப்ராப்திகரத்வ லக்ஷணமான ப்ராபகத்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் - நான்காம் பத்தில் (4-2-8) - இலங்கை நகர் அம்பெரியுய்த்தவர் -என்றும், (4-4-11) - வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை - என்றும், (4-4-11) - தொல்வினை தீர - என்றும், (4-5-2) - வெய்ய நோய்கள் முழுதும் வியன் ஞாலத்து வீயவே - என்றும், (4-5-4) - மேவி நின்று தொழுவார் வினை போக - என்றும், (4-7-7) - பிறந்தும் செற்றும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தேன் - என்றும், (4-9-7) - நோயே மூப்பிறப் பிறப்புப் பிணியே யென்றிவை யொழிய - என்றும், (4-9-9) - வேட்கையெல்லாம் விடுத்து கூட்டரிய திருவடிக்கண் கூட்டினை - என்றும், (4-1-11) - அஃதேயுய்யப் புகுமாறு - என்றும், (4-3-11) - உய்வுபாயம் மற்றின்மை தேறி - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், விருப்பம் இல்லாத அனைத்தையும் விலக்கி, விருப்பமானவற்றை அடைதல் என்பதைச் செய்யும் தன்மை கொண்ட உபாயத்தன்மை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - அஞ்சாம்பத்தால் “தமியேனுக்கருளாய்” என்றும், “ஆரெனக்கு நிற்பாதமே சரணாக” என்றும், “உன்னாலல்லால்” என்றும், “கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட” என்றும், “நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்” என்றும், “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறுமேக சிந்தையனாய்” என்றும் தத் கோசரமாய் சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநா கர்ப்ப விஸ்ரம்பம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் - ஐந்தாம் பத்தில் (5-7-2) - தமியேனுக்கருளாய் - என்றும், (5-7-10) - ஆரெனக்கு நிற்பாதமே சரணாக - என்றும், (5-8-3) - உன்னாலல்லால் - என்றும், (5-8-11) - கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட - என்றும், (5-9-11) - நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் - என்றும், (5-10-11) - நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறுமேக சிந்தையனாய் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், உபாயத்தை குறித்து உள்ள சேதநனுடைய ப்ரார்த்தனை என்பதான துணிவு கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் – ஆறாம் பத்தால் “திருமாமகளிருந்தாம் மலிந்திருந்து” என்றும், “அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே” என்றும், “ஒசிந்த ஒண்மலரான் கொழுநன்” என்றும், “என் திருமார்வற்கு” என்றும், “கோலத் திருமாமகளோடுன்னை” என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான லக்ஷ்மீ தத் வல்லபர்களுடைய நித்ய ஸம்பந்தம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் – ஆறாம் பத்தில் (6-5-8) - திருமாமகளிருந்தாம் மலிந்திருந்து - என்றும், (6-5-11) - அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே - என்றும், (6-7-8) - ஒசிந்த ஒண்மலரான் கொழுநன் - என்றும், (6-8-10) - என் திருமார்வற்கு - என்றும், (6-9-3) - கோலத் திருமாமகளோடுன்னை - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், கைங்கர்யத்தை அளிப்பதற்கு ஏற்றதான மஹாலக்ஷ்மி மற்றும் அவளுடைய நாதன் ஆகியவர்களுடைய நித்யமான ஸம்பந்தம் கூறப்பட்டது .

வ்யாக்யானம் – ஏழாம் பத்தால் “கன்னலேயமுதே” என்றும், “கொடியேன் பருகின்னமுதே” என்றும், “அலைகடல் கடைந்தவாரமுதே” என்றும், “திருமாலின் சீர் இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனோ” என்றும், “இவ்வேழுலகை யின்பம் பயக்க” என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியான வீச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யதை ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் - ஏழாம் பத்தில் (7-1-2) – கன்னலேயமுதே - என்றும், (7-1-7) - கொடியேன் பருகின்னமுதே - என்றும், (7-2-5) - அலைகடல் கடைந்தவாரமுதே - என்றும், (7-9-9) - திருமாலின் சீர் இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனோ - என்றும், (7-10-1) - இவ்வேழுலகை யின்பம் பயக்க - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், கைங்கர்யத்தை ஏற்பவனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய எல்லையற்ற இனிமை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் – எட்டாம் பத்தால் “அடியனேன் பெரியவம்மானே” என்றும், “விண்ணவர்கோன் தங்கள் கோனை” என்றும், “அமர்ந்த நாதனை” என்றும், “மூவுலகாளி” என்றும், “நேர்பட்டநிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்” என்றும் ஸர்வஸ்வாமித்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் - எட்டாம் பத்தில் (8-1-3) - அடியனேன் பெரியவம்மானே - என்றும், (8-2-2) - விண்ணவர்கோன் தங்கள் கோனை - என்றும், (8-4-10) - அமர்ந்த நாதனை - என்றும், (8-

9-5) – மூவுலகாளி - என்றும், (8-9-11) - நேர்பட்டநிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ள தன்மை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் – ஒன்பதாம் பத்தால் “பண்டைநாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்து” என்றும், “நின் தீர்த்த வடிமைக் குற்றேவல்” என்றும், “தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து” என்றும், “கொடுவினையேனும் பிடிக்க” என்றும், “உறுவதிதுவென் றுனக்காட்பட்டு” என்றும், “ஆட்கொள்வானொத்து” என்றும், “நானும் மீளாவடிமைப் பணி செய்யப் புகுந்தேன்” என்றும் நித்ய கைங்கர்யம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் - ஒன்பதாம் பத்தில் (9-2-1) - பண்டைநாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்து - என்றும், (9-2-2) - நின் தீர்த்த வடிமைக் குற்றேவல் - என்றும், (9-2-3) - தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து - என்றும், (9-2-10) - கொடுவினையேனும் பிடிக்க - என்றும், (9-4-4) - உறுவதிதுவென் றுனக்காட்பட்டு - என்றும், (9-6-7) – ஆட்கொள்வானொத்து - என்றும், (9-8-4) - நானும் மீளாவடிமைப் பணி செய்யப் புகுந்தேன் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், நித்யமான கைங்கர்யம் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - பத்தாம் பத்தால் “துயர் கெடும் கடிது” என்றும், “கெடுமிடராய” என்றும், “எழுமையுமேதம் சாரா” என்றும், “தீரும் நோய் வினைகளெல்லாம்” என்றும், “இப்பிறப்பறுக்கும்” என்றும், “உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதும் எம் பெண்மையாற்றோம்” என்றும், “பிணியொன்றும் சாரா பிறவி கெடுத்தாரும்” என்றும், “பிறவித்துயர் கடிந்தோம்” என்றும், “விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்” என்றும், “அமரா வினைகளே” என்றும், “கடுநரகம் புகலொழித்த” என்றும், “பிறவி கொடுத்தேன்” என்றும், “தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான்” என்றும், “அந்திதொழுஞ் சொல்லு” என்றும், “அவாவற்று வீடு பெற்ற” என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிச்சேஷ நிபர்ஹணம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் - பத்தாம் பத்தில் (10-1-8) - துயர் கெடும் கடிது - என்றும், (10-2-1) – கெடுமிடராய - என்றும், (10-2-2) - எழுமையுமேதம் சாரா - என்றும், (10-2-3) - தீரும்

நோய் வினைகளெல்லாம் - என்றும், (10-2-5) - இப்பிறப்பறுக்கும் - என்றும், (10-3-9) - உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதும் எம் பெண்மையாற்றோம் - என்றும், (10-4-7) - பிணியொன்றும் சாரா பிறவி கெடுத்தாளும் - என்றும், (10-4-3) - பிறவித்துயர் கடிந்தோம் - என்றும், (10-4-9) - விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம் - என்றும், (10-5-9) - அமரா வினைகளே - என்றும், (10-6-11) - கடுநரகம் புகலொழித்த - என்றும், (10-8-3) - பிறவி கொடுத்தேன் - என்றும், (10-8-5) - தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான் - என்றும், (10-8-7) - அந்திதொழுஞ் சொல்லு - என்றும், (10-10-11) - அவாவற்று வீடு பெற்ற - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், கைங்கர்யத்திற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தும் அடியுடன் நீங்குதல் குறித்து உரைக்கப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - இப்படி ச்ரிய:பதித்வ ப்ரமுகங்களாய் கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிச்சேஷ நிபர்ஹண பர்யந்தங்களாயிருந்துள்ள உபாதேயார்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கக் கடவதாயிருந்துள்ள வாக்யத்வயமும் திருவாய்மொழியும் பகவச்சரணார்த்திகளாய் அந்ந்யோபாயராயிருக்கு மதிகாரிகளுக்கு, காலசேஷப ஹேதுவாகவும், போக ஹேதுவாகவும், ஈச்வர ப்ரீதி ஹேதுவாகவும், யாவச்சீரபாதமநுஸந்தேயம்” என்றருளிச் செய்த இப்ரபந்தமென்கை. இப்படி திருவாய்மொழியினுடைய த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகத்வத்தை விசதமாக ஆசார்யர்களருளிச் செய்து வைக்கையாலே, ஸ்வப்ரபந்தத்தில் வக்த்வயாம்சத்தை தத் ப்ரபந் தத்திலே தர்சிப்பித்தாராய்த்து.

விளக்கம் - இப்படியாக மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாக இருத்தல் என்பது தொடங்கி, கைங்கர்யத்திற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தும் அடியுடன் அழிந்த நிலை முடிய உள்ளதான, ஏற்கத்தக்க பல அர்த்தங்களை உரைப்பதாக உள்ள இரண்டு வாக்கியங்களான த்வயமந்த்ரமும் திருவாய்மொழியும், பகவானுடைய திருவடிகளை மட்டுமே விரும்புவர்களாகவும், மற்ற உபாயங்கள் எதனையும் நாடாதவர்களாகவும் உள்ள அதிகாரிகளுக்கு பொழுதைக் கழிப்பதற்காகவும், இன்பத்திற்குக் காரணமாகவும், ஈச்வரனுடைய மகிழ்வைப் பெற்றுத்தரவல்லதாகவும், இந்த சரீரம் உள்ளவரை எண்ணியபடி உள்ளதாகவும் இருப்பவை ஆகும் என்று ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே அருளிச்செய்தார். இவ்விதம் திருவாய்மொழியானது த்வயமந்த்ரத்தின் ஆழ்பொருளை உரைக்கிறது என்று தெளிவாக நம்முடைய பூர்வர்கள் அருளிச்செய்தனர். ஆகவே இங்கு

தமது இந்த ப்ரபந்தத்தில் கூறவேண்டிய விஷயத்தை, ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யாருடைய ப்ரபந்தத்தில் உள்ளவை மூலமாகவே காண்பித்தார் என்று கருத்து.

211. மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும் உயர் திண்ணணை ஒன்று பயிலேறு கண்கரு வீடு சொன்னால் ஒருக்கொண்ட நோற்ற நாலும் எம்மாவொழிவில் நெடுவேய் என்கிற இருபதிலே விசதமாக்கி எண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும், அருளிநன் வீடு பெற்ற வென்கையாலே ஐந்திலு மிரண்டையும், தொழுது களித்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் பணிசெய் என்கிற முக்த லக்ஷண வருத்தியாலே இரண்டிலொன்றையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்.

211. ஆகவிப்படி த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகதயா தீர்க்க சரணாகதியாயிருக்கிற திருவாய்மொழிக்கு மற்றுமாசார்யர்களருளிச் செய்யும் அர்த்தயோஜனைகளை யருளிச் செய்கிறார் (மூன்றில் சுருக்கிய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் த்வய மந்த்ரத்தின் பொருளை உரைப்பதும், தீர்க்க சரணாகதியாக உள்ளதும் ஆகிய திருவாய்மொழிக்கு, மற்ற ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்த சிறப்பான ஆழ்பொருள்களை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, மந்த்ரச்ச்லோகங்களில் ஸங்க்ரஹேணோக்தங்களான அர்த்த விசேஷங்களை த்வயத்திலே விவரிக்குமாப்போலே, பூர்வ ப்ரபந்த த்ரயத்திலும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்தையும், ச்ருதிச் சாயையாலே அந்வயரூபேண ஸ்வாநுபவ முகத்தாலே பரத்வத்தில் பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த “உயர்வறவுயர் நலமும்”, இதிஹாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலே அந்வய வயதிரேகங்க ளிரண்டாலும் பரோபதேச முகத்தாலே அவதாரத்திலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த “திண்ணன் வீடும்”, மோக்ஷ ப்ரதத்வ கதந்தத்தாலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த “அணைவதரவணையும்”, அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த “ஒன்றுந் தேவுமா” கிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் பர ஸ்வரூபம்.

விளக்கம் - (மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும்) - திருமந்த்ரம் மற்றும் சரம ச்லோகம் ஆகியவற்றில் சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்ட ஆழ்பொருள் கருத்துக்களை, த்வயம்

விவரிக்கிறது; இது போன்றே முதல் மூன்று ப்ரபந்தங்களான திருவிருத்தம், திருவாசிரியம் மற்றும் பெரியதிருவந்தாதி ஆகியவற்றில் சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டதான அர்த்தபஞ்சகத்தை. (உயர்திண் அணை ஒன்று) - ச்ருதி சாயையாக உள்ளதால், தனது நேரடியான அனுபவம் காரணமாக பரத்வத்தில் உள்ள பரத்வத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற திருவாய்மொழி (1-1-1) - உயர்வற உயர்நலம் - என்ற திருவாய்மொழியும்; இதிகாசம் மற்றும் புராணங்களில் கூறப்பட்ட பலவற்றுடன் ஒத்துப் போவதாலும், எதிர்மறையாக உரைப்பதாலும், மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும்விதமாக அவதாரத்தில் உள்ள பரத்வத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற திருவாய்மொழி (2-2-1) - திண்ணன் வீடு - என்ற திருவாய்மொழியும்; மோக்ஷத்தை அளிக்கின்ற தன்மையைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துவதால் பரத்வத்தை உரைக்கின்ற திருவாய்மொழி (2-8-1) - அணைவது அரவணை - என்ற திருவாய்மொழியும்; அர்ச்சாவதாரத்தில் பரத்வத்தை உரைப்பதான திருவாய்மொழி (4-10-1) - ஒன்றும் தேவும் - என்ற திருவாய்மொழியும் ஆகிய நான்கின் மூலம், அர்த்தபஞ்சகத்தின் முதல் கருத்தான “பர ஸ்வரூபம்” என்பது கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - பகவச்சேஷத்வத்திலும், தத்காஷ்டையான பாகவத சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு உத்தேச்யமென்று ப்ரதிபாதித்த பயிலுஞ் சுடரொளியும், சேஷத்வ பஹிர்ப்பூதங்களான ஆத்மாத்மீயங்கள் த்யாஜ்யமென்கிற வயதிரேகத்தாலே சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று ப்ரதிபாதித்த ஏராளுமிறையோனும், பகவானுக்கு இவ்வாத்ம வஸ்து ப்ரகாரதயா சேஷமாய் ப்ரக்ருதே: பரமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாயிருக்குமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்த கண்கள் சிவந்தும், அந்ய சேஷத்வ ப்ரஸங்கமும் அஸஹ்யமாம்படியான அதின் அநந்யார்ஹத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த கருமாணிக்க மலையுமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் ஸ்வஸ்வரூபமும்;

விளக்கம் - (பயில் ஏறு கண் கரு) - ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளதைக் காட்டிலும், அவனுடைய அடியார்களுக்கு அடிமையாக இருத்தலே ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்புடையது என்பதை வெளிப்படுத்துகின்ற திருவாய்மொழி (3-7-1) - பயிலும் சுடரொளி - என்ற திருவாய்மொழி; இப்படிப்பட்ட அடிமைத்தனத்தை ஏற்காத ஆத்மா, அந்த ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளவை ஆகிய அனைத்தும் கைவிடத்தக்கவையே ஆகும் என்று எதிர்மறையாக உரைப்பதன் மூலம், ஆத்மாவிற்கு அடிமைத்தனமே ஏற்புடையது என்பதை வெளிப்படுத்துவதான திருவாய்மொழி (4-8-1) - ஏறாளும்

இறையோனும் – என்ற திருவாய்மொழி; பகவானுக்கு அந்த ஆத்மா சரீரமாக உள்ளதால், அவனுக்கு அடிமையாகவும், சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ளதால் ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமாகவும் உள்ளதையே லக்ஷணமாகக் கொண்டது என்பதை வெளிப்படுத்துகின்ற திருவாய்மொழி (8-8-1) - கண்கள் சிவந்து - என்ற திருவாய்மொழி; மற்றொரு பொருளுக்கு இந்த ஆத்மா அடிமை என்று கூறுவதும் கூடத் தவறு என்பதையும், இந்த ஆத்மா அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்பதையும் வெளிப்படுத்துகின்ற திருவாய்மொழி (8-9-1) - கருமாணிக்க மலை போல் - என்ற திருவாய்மொழி என்பதான நான்கு திருவாய்மொழிகளும், அர்த்தபஞ்சகத்தில் உள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் இன்னது என்பது குறித்துக் கூறுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - பகவத் வ்யதிரித்த விஷயங்களைப் பற்றுகைக் குடலான அஹங்கார மமகாரங்கள் த்யாஜ்யமென்ற வீடுமின் முற்றவும், அஸேவ்ய ஸேவை த்யாஜ்யமென்ற சொன்னால் விரோதமும், ஐச்வர்ய கைவல்யங்கள் த்யாஜ்யமென்ற ஒரு நாயகமும், சரீர ஸம்பந்த நிபந்தனமாக வரும் பரிக்ரஹங்கள் த்யாஜ்யமென்ற கொண்ட பெண்டிருமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் விரோதி ஸ்வரூபமும்.

விளக்கம் - (வீடு சொன்னால் ஒரு கொண்ட) - ஸர்வேச்வரனைத் தவிர உள்ள மற்ற பொருள்களைப் பற்றியிருப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் போன்றவை கைவிடப்பட வேண்டியவை என்பதைக் கூறிய திருவாய்மொழி (1-2-1) - வீடுமின் முற்றவும் - என்ற திருவாய்மொழி; அடிமைத்தனம் செய்யத்தகாதவர்களுக்கு அடிமைத்தன்மை செய்தல் என்பது கைவிடப்பட வேண்டியதாகும் என்று கூறிய திருவாய்மொழி (3-9-1) - சொன்னால் விரோதம் - என்ற திருவாய்மொழி; ஐச்வர்யமும் கைவல்யமும் துறக்கப்பட வேண்டியவை என்பதைக் கூறுகின்ற திருவாய்மொழி (4-1-1) - ஒரு நாயகமாய் - என்ற திருவாய்மொழி; சரீரத் தொடர்பு காரணமாக ஏற்படுகின்ற உறவுகள் அனைத்துமே கைவிடவேண்டியவை என்று கூறுகின்ற திருவாய்மொழி (9-1-1) - கொண்ட பெண்டர் - என்ற திருவாய்மொழி என்பதான நான்கு திருவாய்மொழிகளும் அர்த்தபஞ்சகத்தில் உள்ளதான விரோதி ஸ்வரூபத்தைக் குறித்துக் கூறுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - “நோற்ற நோன்பிலேன்” என்று ஆகிஞ்சந்ய பூர்வகமாக “ஆறெனக் சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்ற நோற்ற நோன்பும், “களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களை கண் மற்றிலேன்” என்று அநந்ய கதித்வ பூர்வகமாக “கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட” என்ற ஆராவமுதும், “வைகலும் வினையேன் மெலிய” என்று பக்தி பாரவச்யம் முன்னாக “நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்” என்ற மானேய் நோக்கும், “எனதாவியை நின்று நின்றுருக்கி யுண்கின்ற” என்று தரித்து நின்று அவன் குணங்களை அநுஸந்திக்க மாட்டாத சைதில்யம் செல்லா நிற்க, “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறு மேகசிந்தையனாய்” என்ற பிறந்தவாறுமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் உபாய ஸ்வரூபமும்.

விளக்கம் - (நோற்ற நாலும்) - திருவாய்மொழி (5-7-1) - நோற்ற நோன்பிலேன் - என்பதன் மூலம் “என்னிடம் எந்தவிதமான கைம்முதல் இல்லை (ஆகிஞ்சந்யம்)” என்பது தொடக்கமாக, ஆறெனக் சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் - என்று கூறிய, (5-7) - நோற்ற நோன்பிலேன் - என்ற திருவாய்மொழி; (5-8-8) - களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களை கண் மற்றிலேன் - என்று வேறு எந்த கதியும் இல்லாமை என்பதை முன்னிறுத்தி, (5-8-11) - கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட - என்று கூறிய, (5-8) - ஆராவமுதே - என்று திருவாய்மொழி; (5-9-1) - வைகலும் வினையேன் மெலிய - என்று பக்தியில் வசப்பட்டு நின்ற நிலையை முன்னிறுத்தி, (5-9-11) - நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் - என்று கூறிய, (5-9) - மானேய் நோக்கும் - என்ற திருவாய்மொழி; (5-10-1) - எனதாவியை நின்று நின்றுருக்கி யுண்கின்ற - என்று தரித்து நின்று அவனுடைய குணங்களை எண்ணியபடி இருக்க இயலாமல் நிலைகுலைந்து சென்றதை உரைத்து, (5-10-11) - நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறு மேகசிந்தையனாய் - என்று கூறிய (5-10-1) - பிறந்தவாறும் - என்ற திருவாய்மொழி ஆகிய நான்கு திருவாய்மொழிகளும், அர்த்தபஞ்சகத்தில் உள்ள உபாய ஸ்வரூபத்தைக் குறித்துக் கூறுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - “தனக்கேயாக” என்று கைங்கர்யத்தில் ஸ்வார்த்ததா நிவ்ருத்தியை யபேக்ஷித்த எம்மா வீடும், ஸர்வகாலாவிசிஷ்டமான ஸகல சேஷ வ்ருத்திகளையும் பண்ண வேணுமென்று பாரித்த ஒழிவில் காலமும், அதுதான் பாகவத் கைங்கர்ய பர்யந்தமாக வேணுமென்று மநோரதித்த நெடுமாற்கடிமையும், அது தன்னில் பர

ஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநத்வத்தைச் சொன்ன வேய்மரு தோளிணையுமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் பல ஸ்வரூபமுமாகக் கொண்டு.

விளக்கம் - (எம்மா ஒழிவில் நெடு வேய்) திருவாய்மொழி (2-9-1) – தனக்கேயாக - என்று கைங்கர்யம் செய்யும்போது என் பொருட்டுச் செய்வதாகிய இன்பம் ஏதும் இருத்தல் கூடாது என்று அதன் விலக்கத்தை விரும்பிய (2-9-1) – எம்மா வீடு - என்ற திருவாய்மொழி; (3-3-1) – ஒழிவில் காலம் எல்லாம் - என்று அனைத்து காலங்களிலும் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்த (3-3-1) – ஒழிவில் காலம் எல்லாம் - என்ற திருவாய்மொழியும்; அத்தகைய கைங்கர்யம் என்பது, பாகவதர்கள் முடிய நீண்டிருக்க வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்த (8-10-1) – நெடுமாற்கு - என்ற திருவாய்மொழி; அப்படிப்பட்ட பாகவத கைங்கர்யத்திலும் பகவானுடைய சிந்தனை என்பதே பேறாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதைக் கூறிய (10-3-1) – வேய்மரு தோளிணை - என்று திருவாய்மொழி ஆகிய நான்கு திருவாய்மொழிகளும் அர்த்தபஞ்சகத்தில் உள்ள பலனின் ஸ்வரூபம் குறித்து உரைத்தன.

வ்யாக்யானம் - இருபது திருவாய்மொழியிலே விசதமாக ப்ரதிபாதித்து, மற்றையென்பது திருவாய்மொழியாலும் அது தன்னையே விஸ்தரிக்கையாலே, அர்த்த பஞ்சகத்தையும் இப் ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரமேயமென்றும்; “மயர்வற மதிநல மருளிநன்” என்று தொடங்கி, “அவாவற்று வீடு பெற்ற” என்று தலைக்கட்டுகையாலே, அவ்வைந்திலும் வைத்துக் கொண்டு ப்ரதாநமான உபாயோபேயங்களிரண்டையு மிதுக்கு ப்ரமேயமென்றும்; “தொழுதெழென் மனனே”, “விருப்பே பெற்றமுதமுண்டு களித்தேன்”, “மேலைத் தொண்டு களித்து அந்தி தொழுஞ் சொல்லுப் பெற்றேன்” என்று சொல்லப்படுகிற “பத்தாஞ்ஜலிபுடத்வ ஹ்ருஷ்டத்வ நம இத்யேவ” வாதித்வங்களாகிற முக்த லக்ஷணத்தாலும், “விபத்யவா” என்கிறவர்களைப் போலே, “சொற்பணிசெயாயிரம்” என்று சொல்லப்படுகிற வாசிக வ்ருத்தியாலும், அவ்விரண்டிலும் வைத்துக் கொண்டு, உபேயமொன்றையுமே இதுக்கு ப்ரமேயமென்றும் சொல்லு மென்கை.

விளக்கம் – (இருபதிலே விசதமாக்கி) - இப்படியாக உள்ள இருபது திருவாய்மொழிகளில் அர்த்தபஞ்சகத்தை விரிவாக அருளிச்செய்து, (என்பதிலே பரப்புகையாலே) - மீதம் உள்ள என்பது திருவாய்மொழிகள் மூலம், அந்த அர்த்தபஞ்சகத்தைக் குறித்தே மேலும் விரிவாக

உரைப்பதால், (ஐந்தையும் இதுக்கு ப்ரமேயம் என்னும்) - அந்த அர்த்தபஞ்சகம் என்பது இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்டவை என்று உரைப்பார்கள். (அருளினன் வீடு பெற்ற என்கையாலே ஐந்திலும் இரண்டை இதுக்கு ப்ரமேயம் என்னும்) - மயர்வற மதிநல மருளினன் - என்று தொடங்கி, அவாவற்று வீடு பெற்ற - என்று முடிப்பதன் காரணமாக, அர்த்தபஞ்சகத்தில் மிகவும் முக்கியமான உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகிய இரண்டும் திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்டவை என்று உரைப்பார்கள். (தொழுது களித்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் என்கிற முக்த லக்ஷணத்தால்) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - தொழுதெழென் மனனே - என்றும்; (10-8-6) - விருப்பே பெற்றமுதமுண்டு களித்தேன் - என்றும், (10-8-7) - மேலைத் தொண்டு களித்து அந்தி தொழுஞ் சொல்லுப் பெற்றேன் - என்றும் கூறப்படுவதான, பத்தாஞ்ஜலிபுடத்வ ஹ்ருஷ்டத்வ நம இத்யேவ - எப்போதும் கைகளைக் குவித்து, மகிழ்வுடன் “நம:” என்று உச்சரித்தபடி இருத்தல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள முக்தர்களுடைய லக்ஷணம்; (பணி செய் என்கிற விருத்தியால்) - விபந்யவ: - துதிப்பதையே பண்பாகக் கொண்டவர்கள் - என்றுள்ள நித்யஸூரிகள் போன்று, (1-10-11) - சொற்பணிசெயாயிரம் - என்று கூறும் திருவாய்மொழியை உரைப்பதான சொல்லால் செய்யப்படும் கைங்கர்யம்; (இரண்டில் ஒன்று இதுக்கு ப்ரமேயம் என்னும்) - இந்த இரண்டின் மூலமும், அர்த்தபஞ்சகத்தில் உள்ள உபேயம் குறித்து உரைப்பதே திருவாய்மொழியாகும் என்றும் சிலர் கூறுவர்.

வ்யாக்யானம் - (இருபதிலே விசதமாக்கி யெண்பதிலே பரப்புக்கையாலே ஐந்தையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்) என்றவிது, “இப்ப்ரபந்தங்களில் ஸூக்திகள், ப்ராப்யனான வெம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ப்ரதிபாதந பரமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூப விஷயமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லும் சில; பலத்தைச் சொல்லும் சில; ப்ராப்தி விரோதியைச் சொல்லும் சில; அவவிஷ்டமானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும்”, என்று ஈட்டில் யோஜித்த க்ரமம்.

விளக்கம் - (இருபதிலே விசதமாக்கி யெண்பதிலே பரப்புக்கையாலே ஐந்தையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்) - இப்படியாகக் கூறப்பட்டதன் கருத்து என்னவென்றால், “இந்த ப்ரபந்தங்களில் உள்ள சில பாசுரங்கள், அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ள எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்துவதை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கும்; ஒரு சில பாசுரங்கள், அடைபவனாகிய ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை

குறித்தே இருப்பதாகும்; ஒரு சில பாசுரங்கள், எம்பெருமானை அடைய வைக்கின்ற உபாயம் குறித்து உரைப்பதாக இருக்கும்; ஒரு சில பாசுரங்கள் பலன்களையும், ஒரு சில பாசுரங்கள் அடையவேண்டிய இலக்கை அடையவிடாமல் தடுக்கின்ற விரோதிகள் குறித்து உரைப்பதாக இருக்கும்; இவற்றில் மீதம் உள்ளவை, இவை அனைத்தையும் குறித்து மேலும் உதவும் விதத்தில் கூறுவதாக இருக்கும்”, என்பதாக ஈடு வ்யாக்யானத்தில் கூறப்பட்டதையே உரைப்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - உபாயோ பேயங்களிரண்டையுமிதுக்கு ப்ரமேயமென்னு மென்றவிது, இவையிரண்டுமே ப்ரதாந ப்ரமேயம்; இவ்வுபாயோபேயங்களுக்கு அதிகாரி இன்னானென்கைக்காக ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபமும், உபாய பூதனும் உபேய விஷயமும் இன்னாரென்கைக்காக பர ஸ்வரூபமும், உபேய ப்ரதிபந்தகமாய் உபாய நிவர்த்யமாயிருக்குமது இன்னதென்கைக்காக விரோதி ஸ்வரூபமும் சொல்லுகிற வித்தனையென்று நினைத்து.

விளக்கம் - (உபாய உபேயங்கள் இரண்டையும் இதுக்கு ப்ரமேயம் என்னும்) - இப்படியாகக் கூறப்பட்டது என்ன? உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகிய இரண்டுமே இந்த ப்ரபந்தங்களில் முக்கியமாகவும் முதன்மையாகவும் கூறப்பட்டவை ஆகும்; இத்தகைய உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகியவற்றின் அதிகாரி இன்னவன் ஆனான் என்று விளக்குவதற்காகவே ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் குறித்து உரைக்கப்படுகிறது; உபாயமாக உள்ளவனும், பலனின் விஷயமாக உள்ளவனும் இன்னவன் ஆவான் என்று கூறுவதற்காகவே பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் உரைக்கப்படுகிறது; அடையவிடாமல் தடுப்பதும், உபாயத்தின் மூலம் விலக்கப்படுவதும் இதுவே ஆகும் என்று விளக்குவதற்காகவே விரோதி ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டது. இந்தக் கருத்துக்களையே இங்கு அருளிச்செய்கிறார் என்று கூற எண்ணியே இவ்விதம் உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - உபேயமொன்று மிதுக்கு ப்ரமேயமென்னுமென்றவிது “இவற்றி லுத்தேச்யம் பலம். ததர்த்தமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும் சொல்லுகிறது” என்று ஈட்டில் சொன்னபடியே கைங்கர்யமே ப்ரதாநம். மற்றை நாலுஞ்சொன்னது கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும் ததாசர்யத்தையும் தத்விரோதியையும் அவ்விரோதி

நிவர்த்தகத்தையும் அறிவிக் கைக்காக வாகையாலே தச்சேஷமாகச் சொன்ன வித்தனையென்று நினைத்து.

விளக்கம் - (உபேயம் ஒன்றுக்கும் இதுக்கு ப்ரமேயம்) - இதன் மூலம் கூறப்பட்டது என்ன? “இந்த அனைத்திலும் கூற வந்தது பலன் குறித்தே ஆகும். அத்தகைய விஷயத்தை விளக்குவதற்காகவே, மற்றும் நான்கு விஷயங்களும் (அதாவது அர்த்தபஞ்சகத்தில் கூறப்படும் பலன் தவிர்த்துள்ள மற்ற நான்கு விஷயங்கள்) கூறப்பட்டன”, என்று ஈட்டில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, கைங்கர்யமே மிகவும் முதன்மையானது. மற்ற நான்கு விஷயங்கள் குறித்து ஏன் கூறப்பட்டது என்றால், “கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்பவன், கைங்கர்யத்தைச் செய்பவன், கைங்கர்யத்திற்குத் தடையாக இருப்பவை, அத்தகைய தடையை நீக்கவல்ல வழி” போன்ற பலவற்றையும் உணர்த்துவதற்காக என்பதால், அந்தப் பலன் என்பதற்கு உறுப்பாக இவை அனைத்தும் கூறப்பட்டது என்ற கருத்து வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

212. ரஹஸ்யத்துக்கு ஓரெழுத்தும் அதுக்கு ஒருருவும் போலேயானவற்றிலே, இமையோரதிபதி அடியேன் மனனே பொய் மயர்வு பிறந்தருளினன் விண்ணப்பம் தொழுதெழென்று பஞ்சகத்தோடே, அவித்யாதி ஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஆத்மேச்வர பந்த ரக்ஷணக்ரம குண விக்ரஹ விபூதி யோக ததீயாபிமாந உபதேச விஷய அந்யாபதேச ஹேத்வாதிகளும் ஸங்க்ருஹீதம்.

அவதாரிகை - இனி ப்ரதம சரம ப்ரபந்தங்களினுடைய ஸங்க்ரஹங்களான முதல் பாட்டுக்களில் ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களை ஸ்பஷ்டமாகவருளிச் செய்கிறார் (ரஹஸ்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து முதல் ப்ரபந்தம் (திருவிருத்தம்) மற்றும் இறுதி ப்ரபந்தம் (திருவாய்மொழி) ஆகியவற்றின் சுருக்கமாகவே, அவற்றின் முதல் பாசுரங்கள் உள்ளன என்பதால், அந்தப் பாசுரங்களின் மூலம் கூறப்படுவதை விளக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஓரெழுத்தோரு” என்னும்படி திருமந்த்ரமாகிற ரஹஸ்யத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாய் “ஓமித்யேகாசுஷரம்” என்று ஏகாசுஷரமாயிருக்கிற

ப்ரணவமும், “தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீநஸ்ய” என்கிறபடியே அந்த ப்ரணவந்தனக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிற அகாரமும் போலே, திருவிருத்தம் திருவாய்மொழியாகிற ப்ரபந்தங்களுக்கு ஸங்க்ரஹங்களான முதல் பாட்டுக்களிலே,

விளக்கம் - (ரஹஸ்யத்துக்கு ஓர் எழுத்துப்போலே) - பெரியதிருமொழி (6-1-5) - ஓரெழுத்தோருரு - என்பதற்கு ஏற்ப திருமந்த்ரமாக உள்ள இரகசியத்தின் சுருக்கமாகவும், ஓமித்யேகாசுஷரம் - ஓம் என்பது ஒரு அசுஷரம் - என்பதற்கு ஏற்பவும் உள்ளதான ஒரு எழுத்து கொண்ட ப்ரணவம் போன்றும். (அதுக்கு ஓர் உருவும் போலே) - தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீநஸ்ய - அதன் ஆதாரமாக உள்ளதான- என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரணவத்தில் கூறப்பட்டதற்கு சுருக்கமாக உள்ள “அ” என்று எழுத்து போன்றும். (அவற்றிலே) - திருவிருத்தத்திற்குச் சுருக்கமான அதன் முதல் பாசுரத்திலும், திருவாய்மொழியின் சுருக்கமான அதன் முதல் பாசுரத்திலும்.

வ்யாக்யானம் - “இமையோர் தலைவா” என்றும், “அயர்வறுமமரர்க ளதிபதி” என்றும் ஸூரிலேவ்யமாய் ஸர்வாதிகமாயிருக்கும் பரஸ்வரூபத்தையும்; “அடியேன்” என்றும், “என் மனனே” என்றும் சேஷபூதமாய் பரிசுத்தாந்த:கரணமாயிருக்கும் ஸ்வஸ்வரூபத்தையும்; “பொய் நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்” என்றும், “மயர்வு” என்றும் அவித்யாதிகளான விரோதி ஸ்வரூபத்தையும்; “உயிரளிப்பானெந் நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்றும், “மதிநலமருளினன்” என்றும் லோக ரக்ஷணார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையே உபாயமென்று உபாய ஸ்வரூபத்தையும்; “செய்யும் விண்ணப்பம்” என்றும், “தொழுதெழு” என்றும் சேஷ விஷயத்தில் கரண த்ரயத்தாலும் பண்ணும் கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்தமென்று பல ஸ்வரூபத்தையுமாகக் கொண்டு ஸங்க்ரஹித்துச் சொன்ன அர்த்தபஞ்சகத்தோடே,

விளக்கம் - (இமையோர் அதிபதி) திருவிருத்தத்தில் (1) - இமையோர் தலைவா - என்றும், திருவாய்மொழியில் (1-1-1) - அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி - என்றும் நித்யஸூரிகளால் வணங்கப்படுவதும், அனைத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்ததாக உள்ளதும் ஆகிய பரஸ்வரூபத்தையும். (அடியேன் மனனே) - திருவிருத்தத்தில் (1) - அடியேன் - என்றும், திருவாய்மொழியில் (1-1-1) - என் மனனே - என்றும் உள்ளதன் மூலம், அத்தகைய பரஸ்வரூபத்திற்கு அடிமையாகவும், பரிசுத்தமான அந்தகரணத்தைக் கொண்டதாகவும்

உள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும். (பொய் மயர்வு) - திருவிருத்தத்தில்(1) - நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும் - என்றும், திருவாய்மொழியில் (1-1-1) - மயர்வு - என்றும் உள்ளதன் மூலம், அறியாமை போன்றதான விரோதி ஸ்வரூபத்தையும். (பிறந்து அருளினை) - திருவிருத்தத்தில் (1) - உயிர் அளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழியில் (1-1-1) - மதிநலம் அருளினை - என்றும் உள்ளதன் மூலம், இந்த லோகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பல அவதாரங்கள் செய்தருளிய ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை என்பதே உபாயமாகும் என்று உபாய ஸ்வரூபத்தையும். (விண்ணப்பம் தொழுது எழு) - திருவிருத்தத்தில் (1) - செய்யும் விண்ணப்பம் - என்றும், திருவாய்மொழியில் (1-1-1) - தொழுது எழு - என்றும் உள்ளதன் மூலம், எஜமானனாக உள்ள அவன் விஷயத்தில் மூன்று கரணங்களாலும் செய்யப்படும் கைங்கர்யமே உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்று பலனின் ஸ்வரூபத்தையும். (என்ற பஞ்சகத்தோடே) - இப்படியாகச் சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்துடன் சேர்த்து.

வ்யாக்யானம் - “பொய்நின்ற ஞானமும்” இத்யாதியாலே அவித்யாதிகளைச் சொல்லுகிறவளவில், உத்பத்தி விநாசாதி யோகத்தாலே அஸத்ய சப்த வாச்யமான அசேதந விஷயத்தி லாத்ம ஜ்ஞாநமும், அந்த தேஹாத்மாபிமாந மடியான ஸாம்ஸாரிக துஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும், அக்கர்மடியாக வரக்கடவதான மாம்ஸாஸ்ருகாதி மல ரூப தேஹ ஸம்பந்தமு மென்றவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்களும். விப்ரதிபத்தி ஹேதுத்வம், ஸம்ஸார ஹேதுத்வம், ஸ்வரூப திரோதாயகத்வம், உத்தரோத்தரங்களில் பூர்வ பூர்வகாரணத்வம், “இனியாமுறாமை” என்கையாலே அவற்றின் அநாதித்வம், ஸோபாதிகத்வம், “மயர்வற மதிநலமருளினை” என்கையாலே அவற்றின் ஜ்ஞாந நிவர்த்த்யத்வம் முதலான ஸ்வபாவங்களும்,

விளக்கம் - (அவித்யாதி ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம்) திருவிருத்தத்தில் (1) - பொய் நின்ற ஞானமும் - என்பது போன்றவை மூலம் அவித்யை முதலானவை கூறப்படும்போது, உற்பத்தி மற்றும் அழிவு ஆகிய இரண்டையும் கொண்டது என்பதால் “அஸத்யம்” என்று கூறலாம்படி உள்ளதான அசேதனமாகிய சரீரத்தையே ஆத்மா என்று தவறாக எண்ணும் ஞானமும், இவ்விதம் சரீரத்தையே ஆத்மா என்று எண்ணுவதால் ஏற்படுகின்ற ஸம்ஸாரத்தில் விளைவதான தீயவற்றைச் செய்தலும், அத்தகைய தீய கர்மங்கள்

காரணமாக ஏற்படக்கூடியதான மாமிசம் மலம் போன்றதால் ஆகிய சரீர ஸம்பந்தமும் என்பதாக உள்ள இவற்றுடைய ஸ்வரூபங்களும்; இவ்விதம் சரீரமே ஆத்மா என்று எண்ணும் விபரீதமாம ஞானத்திற்குக் காரணமாக இருத்தல், ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாக இருத்தல், ஆத்மஸ்வரூபத்தை மறைத்தல், அடுத்தடுத்த வரக்கூடிய தாழ்வுகளுக்கு முன்பு செய்த பலவும் காரணமாக இருத்தல், திருவிருத்தம் (1) – இனி யாம் உறாமை - என்பதால் இவ்விதம் உள்ள பலவும் எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி இருத்தல், அவை ஒரு உபாதியால் ஏற்படுதல், திருவாய்மொழி (1-1-1) – மயர்வற மதிநலம் அருளினன் - என்பதால் சரியான ஞானம் மூலம் இவை அனைத்தும் விலகுவதாக இருத்தல் போன்ற பலவிதமான ஸ்வபாவங்களும்.

வ்யாக்யானம் – “இமையோர் தலைவா ... அடியேன்”, “அதிபதி ... அடிதொழுது” என்கையாலே ஆத்மாவுக்கும் ஈச்வரனுக்குமுண்டான சேஷ சேஷி பாவ ஸம்பந்தமும்; “உயிரளிப்பானெந் நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்றும், “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்றும் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி ரக்ஷிக்கும்படியையும்; ஸம்ஸார ஹேதுவான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவந ஹேதுவான ஜ்ஞாந பக்திகளைத் தன் க்ருபையாலே தந்தபடியையும் சொல்லுகையாலே ஈச்வரனுடைய ரக்ஷண க்ரமமும்,

விளக்கம் – (ஆத்ம ஈச்வர பந்தம்) – திருவிருத்தம் (1) - இமையோர் தலைவா ... அடியேன் – என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-1) - அதிபதி ... அடிதொழுது – என்றும் கூறுவதன் மூலம், ஆத்மாவிற்கும் ஈச்வரனுக்கும் உல்லதான “அடிமை - எஜமானன்” என்ற ஸம்பந்தமும். (ரக்ஷா க்ரமம்) – திருவிருத்தம் (1) - உயிரளிப்பானெந் நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலமருளினன் - என்றும் கூறுவதால், பலவிதமான அவதாரங்களை எடுத்து அனைத்தையும் காப்பாற்றும் விதமும், ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாக உள்ள அவித்யையை நீக்கி மேலே ஏறுவதற்குக் காரணமாக உள்ள ஞானம் மற்றும் பக்தி போன்றவற்றைத் தனது க்ருபையால் அளித்த விதமும் என்பதான ஈச்வரன் காப்பாற்றும் வழிகளும்.

வ்யாக்யானம் – “உயர்வறவுயர் நலம் ... துயரறு சுடரடி”, “இமையோர்”, “அயர்வறுமமரர்கள்” என்று குணவிக்ரஹ விபூதிகளும், அந்த ஸூரிகளை

முன்னிடுகையாலே ததீயாபிமானமும், “நின்று கேட்டருளாய்”, “தொழுதெழென் மனனே” என்று நெஞ்சுபோலே பவ்யனான வீச்வரனும் அப்படி பவ்யரானாரு முபதேச விஷயமென்னுமதும்,

விளக்கம் - (குண விக்ரஹ விபூதி யோகம்) – திருவாய்மொழி (1-1-1) - உயர்வற உயர் நலம் - என்பதால் குணங்களும், திருவாய்மொழி (1-1-1) – துயர் அறு சுடரடி - என்பதால் திருமேனியும்; திருவிருத்தம் (1) - இமையோர் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-1) - அயர்வறும் – என்றும் கூறுவதன் மூலம் நித்யஸூரிகளைக் கூறுவதால் அடியார்களுடைய விருப்பமும்; (உபதேச விஷயம்) - திருவிருத்தம் (1) - நின்று – என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-1) - தொழுது எழு என் மனனே – என்றும் கூறுவதால் மனம் போன்று தனக்குள் நிற்கின்ற ஈச்வரனும், அவ்விதம் அடக்கியுள்ளவர்களும் தம்முடைய இந்த உபதேசத்திற்கு விஷயம் ஆகும் என்ற கருத்தும்.

வ்யாக்யானம் – “நலமருளினன்” என்று பக்தியைத் தந்தானென்கையாலே அந்யாபதேசத்துக்கு ஹேதுவான பக்தியும் முதலான அர்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்டனவென்கை. (அந்யாபதேச ஹேத்வாதிகளும்) என்றவிடத்தில் ஆதி சப்தத்தாலே மற்றும் வேதாந்த ஸங்க்ரஹ தாத்பர்யங்களான அர்த்தங்கள் பலவுமிவற்றிலே ஸங்க்ருஹீதங்க ளென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - (அந்யாபதேச ஹேத்வாதிகளும்) – திருவாய்மொழி (1-1-1) – நலம் அருளினன் - என்று பக்தியை அளித்தருளினான் என்று கூறுவதால், தாயாருடைய கூற்றாகவும், தோழியுடைய கூற்றாகவும், நாயகியின் கூற்றாகவும் எனப் பலவிதமான உபதேசங்கள் வடிவிலுள்ள திருப்பாசுரங்கள் வெளிப்படுத்துவதற்கு காரணமாக உள்ள பக்தி போன்ற பலவும், (ஸங்க்ருஹீதம்) - சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டன. “அந்யாபதேச ஹேத்வாதி” என்பதிலுள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம், வேதாந்தங்களில் சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்ட பலவும் இவற்றிலும் சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டன என்பதும் கூறப்பட்டது.

213. அடிதொழுதெழென்றவிதிலே வஸ்து நிர்ந்தேச நமஸ்கார ஆசீஸஸுக்களுமுண்டு.

அவதாரிகை - அவிக்கந பரிஸமாப்தி ப்ரசயகமநார்த்தமாக ப்ரபந்தாரம்பத்திலே ஆசரிக்கப்படும் ஆசீர் நமஸ்க்ரியா வஸ்து நிர்தேசங்களாகிற மங்களாசாரங்கள் இதிலுமுண்டோ வென்னு மாகாங்கஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அடி தொழுது) இத்யாதி.

விளக்கம் - தொடங்கப்பட்ட ஒரு நூலானது எந்தவிதமான தடையும் இன்றி முழுவதுமாக நிறைவு பெறுவதற்காகவும், விரிவு பெறுவதற்காகவும் அந்த நூலின் தொடக்கத்தில் கூறப்படுகின்ற மங்கல ச்லோகம், நமஸ்காரம், கூறப்படும் பொருள் உரைத்தல் போன்ற மங்களகரமான பலவும் இந்த ப்ரபந்தத்திலும் உள்ளதோ என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “துயரறு சுடரடி” என்கையாலே வஸ்து நிர்தேசமும், “தொழுது” என்கையாலே நமஸ்காரமும், “எழு” என்கையாலே ஆசீஸ்ஸமுண்டென்றபடி. இப்படி நாமொரு ப்ரபந்தம் பண்ணவேணுமென்று கருதியிருந்து இவர் செய்ததன்றிக்கே, நிரம்பினவேரி நெளிக்குமாபோலே நிமிகிற வாய்கரை மிடைந்து புறப்பட்ட சொற்கள் இவர் பாசுரத்தாலே லோகத்தைத் திருத்தக் கோலுகிற ஸர்வேச்வரன் நினைவாலே ஸர்வ லக்ஷணோ பேதமாய்த் தலைக்கட்டின ப்ரபந்தமாகையாலே, இம்மங்களாசாரங்களும் கோல்விழுக்காட்டாலே பலித்தன வித்தனை யாகையாலேயாய்த்து, “அடிதொழுதெழு என்றவிதிலே இவையும் பண்ணப்பட்டன” என்னாதே உண்டென்று விட்டது.

விளக்கம் - (எழு என்ற இதிலே வஸ்து நிர்ந்தேம்) - “துயர் அறு” என்பதன் மூலம் இந்த நூலில் கூறப்படும் பொருள் உரைத்தல், (தொழுது என்ற இதிலே நமஸ்காரம்) - “தொழுது” என்பதன் மூலம் நமஸ்காரமும், (எழு என்ற இதிலே ஆசீஸ்) “எழு” என்பது மூலம் வாழ்த்தும், (உண்டு) - இதில் உள்ளது. “இப்படிப்பட்ட ஒரு ப்ரபந்தத்தை நாம் உண்டாக்கவேண்டும்” என்ற எண்ணம் கொண்டு நம்மாழ்வார் இந்த ப்ரபந்தத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. எனவே நிரம்பிய ஏரி ஒன்று நிலை தடுமாறுவது போன்று, தவித்தபடி உள்ள இவருடைய வாய் என்றுள்ள கரையானது உடைந்து, சொற்கள் வெளிப்பட்டன; அந்தச் சொற்களே, “இவருடைய திருப்பாசுரங்கள் மூலம் இந்த உலகத்தைத் திருத்தவேண்டும்” என்று திருவுள்ளம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய எண்ணத்தால், அனைத்துவிதமான இலக்கணங்களும் நன்கு பொருந்திய ப்ரபந்தமாக நின்றன. இதன்

விளைவாக வாழ்த்து, நமஸ்காரம் மற்றும் கூறப்பட்ட பொருளை உரைத்தல் ஆகிய மங்களங்கள் அனைத்தும் வெளிப்பட்டன என்றாகிறது. இதன் காரணமாகவே, “அடி தொழுது எழு என்ற இதிலே இவையும் சொல்லப்பட்டன”, என்று கூறாமல், “உண்டு” என்று சூர்ணையில் கூறினார்.

214. சாதுசனம் நண்ணா மயர்வற மாசறுக்கும் தெருள் கொள்ளப் பத்தராவர் அடிமையறவுரிய நோய்களறுக்கும் உடைந்து ஏற்றரும் வானின் தாளின் கீழடிக்கீழ் இன்பக் கதி பயக்கும் ஊடு புக்கு மூவுலகுமுருகா நிற்பரென்னும் ஸாம்யத்தாலே வாச்யன் பத்தினாய தோற்றம் போலே தோற்றங்களாயிரத்தின் பத்துப்பத்தான விதின் ஆவிர்ப்பாவம்.

அவதாரிகை - இனிமேல் இப்ப்ரபந்தம் பத்துப்பத்தாக அவதரித்ததின் ப்ரயோஜனத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (சாதுசனம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்த இந்தத் திருவாய்மொழியானது பத்துப்பத்தாக அவதரித்ததன் பயனை உதாரணங்களுடன் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சாது சனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு”, “பரித்ராணாய” இத்யாதிப்படியே ஸாது பரித்ராண துஷ்க்ருத் விநாசார்த்தமாக அவன் அவதரித்தாப்போலே, இதுவும், “நண்ணாவசுரர் நவிவெய்த நல்லவமரர் பொலிவெய்த” என்று பகவத் ப்ரதிபக்ஷ பூதரான ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் மண்ணுண்ணவும், பகவத் பக்திபரரான தேவப்ரக்ருதிகள் வாழவுமவதரித்த தென்றும்.

விளக்கம் - (சாதுசனம்) - திருவாய்மொழி (3-5-5) - சாது சனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு - என்றும், கீதை (4-8) - பரித்ராணாய - சாதுக்களைக் காப்பதற்காகவும், பாபங்கள் செய்பவர்களை அழிப்பதற்காகவும், தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகவும் நான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அவதரிக்கிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவான் அவதரித்தான். இதே போன்று திருவாய்மொழியும், (நண்ணா) - திருவாய்மொழி (10-7-5) - நண்ணாவசுரர் நவிவெய்த நல்லவமரர் பொலிவெய்த - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவத் பக்தி

இல்லாத அசுரத்தன்மை கொண்டவர்கள் மடிவதற்காகவும், பகவத் பக்தி கொண்ட தெய்வீகமானவர்கள் வாழ்வதற்காகவும் அவதரித்தது.

வ்யாக்யானம் – “மயர்வற மதிநல மருளினன்” என்று அவன் அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாந பக்திகளைக் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும், “ஒலி புகழாயிரத்திப் பத்து உள்ளத்தை மாசறுக்கும்” என்று மனஸ்ஸுக்கு மாசான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி, “தெருள் கொள்ளச் சொன்ன வோராயிரம்” என்றும், “தூயவாயிரத்திப் பத்தால் பத்தராவர்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாந பக்திகளைக் கொடுக்குமென்றும்;

விளக்கம் – (மயர்வற) – திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநல மருளினன் – என்பதற்கு ஏற்ப நம்முடைய அஜ்ஞானத்தை அவன் நீக்கி, ஞானம் மற்றும் பக்தியை அளிக்கிறான்; இது போன்றே இந்தத் திருவாய்மொழியும், (மாசறுக்கும் தெருள் கொள்ள பத்தர் ஆவர்) – திருவாய்மொழி (5-2-11) - ஒலி புகழாயிரத்திப் பத்து உள்ளத்தை மாசறுக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப, மனதிற்குத் தோஷமாக உள்ள அஜ்ஞானத்தை நீக்கி, திருவாய்மொழி (2-10-11) தெருள் கொள்ளச் சொன்ன வோராயிரம் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-4-11) - தூயவாயிரத்திப் பத்தால் பத்தராவர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஞானத்தையும் பக்தியையும் அளிக்கிறது.

வ்யாக்யானம் – “அடிமையறக் கொண்டாய்” என்று தனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாக அவனங்கீகரிக்குமாபோலே, இதுவும், “உரிய தொண்டராக்கு முலகமுண்டாற்கே” என்று தநந்யார்ஹ சேஷமாக்குமென்றும்; “நோய்களறுக்கும் மருந்தே” என்கிறபடியே அவன் ஸம்ஸார வ்யாதி பேஷஜமாமாப்போலே, இதுவும், “உடைந்து நோய்களை யோடுவிக்கும்” என்று ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களையும் உருமாய்ந்து போம்படி பண்ணுமென்றும்;

விளக்கம் - (அடிமையற) – திருவாய்மொழி (4-9-6) - அடிமையறக் கொண்டாய் – என்பதற்கு ஏற்ப அவன் நம்மை மற்றவர்கள் யாருக்கும் அடிமை என்று விடாமல், தனக்கு மட்டுமே அடிமை என்று ஏற்றுக்கொள்கிறான்; இது போன்றே இந்தத் திருவாய்மொழியும், (உரிய) – திருவாய்மொழி (6-9-11) - உரிய தொண்டராக்கு முலகமுண்டாற்கே – என்பதற்கு ஏற்ப, வேறு யாருக்கும் நம்மை அடிமையாக்காமல் அவனுக்கு மட்டுமே நம்மை

அடிமையாக்குகிறது. (நோய்கள் அறுக்கும்) - திருவாய்மொழி (9-3-3) - நோய்களறுக்கும் மருந்தே - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரம் என்னும் நோய்க்கு மருந்தாக உள்ளான்; இது போன்றே இந்தத் திருவாய்மொழியும், (உடைந்து) - திருவாய்மொழி (1-7-11) - உடைந்து நோய்களை யோடுவிக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த ஸம்ஸாரம் மூலம் ஏற்படுகின்ற அனைத்துவிதமான பாபங்களையும் உருத்தெரியாமல் அழிக்கிறது

வ்யாக்யானம் - “ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் நமக்கு” என்று ஸ்வயத்தந்தால் ப்ராபிக்கவரிதான பரமபதத்தை அவன் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும், “வானின் மீதேற்றியருள் செய்து” என்று பரமபத ப்ராப்தியைப் பண்ணுவிக்குமென்றும்; “தன் தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து” என்கிறபடியே அவன் பாதோபதாநம் போலே திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக் கொள்ளுமாபோலே, இதுவும், “அருளி யடக்கீழிருத்தும்” என்று அவன் திருவடிகளின் கீழே சேர்த்து வைக்குமென்றும்,

விளக்கம் - (ஏற்றரும்) - திருவாய்மொழி (7-6-10) - ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் நமக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப நாம் நம்முடைய முயற்சியால் அடைய இயலாத பரமபதத்தை அவன் நமக்கு அளிக்கிறன்; இதே போன்று இந்தத் திருவாய்மொழியும், (வானின்) - திருவாய்மொழி (8-4-11) - வானின் மீதேற்றியருள் செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தை அடையும்படிச் செய்கிறது. (தாளின் கீழ்) - திருவாய்மொழி (7-5-10) - தன் தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் தன்னுடைய திருவடிக்கு ஏற்றதொரு அணை போன்று நம்மைத் தனது திருவடிகளின் கீழே சேர்ந்துக் கொள்கிறான். இதே போன்று இந்தத் திருவாய்மொழியும், (அடக்கீழ்) - திருவாய்மொழி (8-8-11) - அருளி யடக்கீழிருத்தும் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய திருவடிகளில் சேர்க்கிறது.

வ்யாக்யானம் - “இன்பக்கதி செய்யும்” என்கிறபடியே அவன் தன்னோ டந்வயித்தார்க்குத் தன்னுடைய அநுபவமாகிற நிரதிசயாநந்த யுக்தமான ப்ராப்யத்தைக் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும், “எங்ஙனே சொல்லிலுமின்பம் பயக்கும்” என்று ஸ்வாந்வித சேதநர்க்கு பகவதநுபவாநந்தத்தை யுண்டாக்குமென்றும்; “ஊடு புக்கென தாவியை யுருக்கி யுண்டுகின்ற நின்றன்னை” என்கிறபடியே அவன் தன்னை அநுபவிக்கவிழிந்தாரை த்ரவ த்ரவ்யமாம்படி யுருக்குமாபோலே, இதுவும், “ஒன்பதோ டொன்றுக்கு மூவுலகுமுருகும்”

என்றும், “ஊற்றின்கண் நுண் மணல் போலுருகா நிற்பர் நீராய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னை யநுபவிக்கவிழிந்தாரை த்ரவ தரவ்யமாக்கு மென்றும்;

விளக்கம் - (இன்பக்கதி) - திருவாய்மொழி (7-5-11) - இன்பக்கதி செய்யும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் தன்னை அடைந்தவர்களுக்குத் தன்னுடைய அனுபவமாக உள்ள எல்லையற்ற ஆனந்தத்துடன் சேர்ந்த பேற்றினை அளிக்கிறான். இது போன்றே இந்தத் திருவாய் மொழியும், (இன்பம் பயக்கும்) - திருவாய்மொழி (7-9-11) - எங்ஙனே சொல்லிலுமின்பம் பயக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னைக் கற்கின்றவர்களுக்கு பகவத் அனுபவம் என்ற எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை அளிக்கிறது. (ஊடு புக்கு) - திருவாய்மொழி (5-10-10) - ஊடு புக்கென தாவியை யுருக்கி யுண்டிடுகின்ற நின்றன்னை - என்பதற்கு ஏற்ப அவன், தன்னை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களை நீர்ப்பண்டம் போன்று மாற்றுகிறான். இது போன்றே இந்தத் திருவாய்மொழியும், (மூவுலகும் உருகா நிற்பர்) - திருவாய்மொழி (9-5-11) - ஒன்பதோ டொன்றுக்கு மூவுலகுமுருகும் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-11) - ஊற்றின்கண் நுண் மணல் போலுருகா நிற்பர் நீராய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னை அனுபவிப்பவர்களை நீர்ப்பண்டமாக உருக்குகிறது.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அவனோடு ஸாம்யமுடைத்தாகையாலே வாச்யனான ஸர்வேச்வரனுடைய “பத்தினாய தோற்றம்” என்கிற பத்தவதாரம் போலே, “தோற்றங்களாயிரம்” என்கிற விதினுடைய பத்துப் பத்தான ஆவிர்ப்பாவமென்கை. இத்தால் வாச்யனான ஈச்வரனோடு பலபடியாலும் ஸாம்யத்தையுடைத்தாகையாலே, அவன்தான் லோக ரக்ஷணார்த்தமாகப் பத்தவதாரமா யவதரித்தாப்போலே இதுவும் லோகரக்ஷணார்த்தமாக பத்துப்பத்தாக அவதரித்த தென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (என்னும் ஸாம்யத்தாலே) - இப்படியாகக் கூறப்படுகின்ற ஒப்புமைகள் காரணமாக, (வாச்யன் பத்தினாய தோற்றம் போலே) - திருச்சந்தவிருத்தம் (79) - பத்தினாய தோற்றம் - என்பதான அவனுடைய பத்து அவதாரங்கள் போன்று, (தோற்றங்கள் ஆயிரத்தின் பத்துப் பத்தான இதின் ஆவிர்ப்பாவம்) - திருவாய்மொழி (6-8-11) - தோற்றங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப இதன் பத்துப்பத்தாக உள்ள தோற்றம் உள்ளது. ஆகவே இதன் மூலம் கூறப்படுவதான ஸர்வேச்வரனுடன் பலவிதங்களிலும் ஒப்புமை

உடையதாக திருவாய்மொழி உள்ளதால், அவன் இந்த லோகத்தைக் காப்பதற்காகப் பத்து அவதாரங்கள் எடுத்தது போன்று, இந்தத் திருவாய்மொழியும் லோகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக பத்துப் பத்தாக அவதரித்தது என்று கருத்து.

215. ஐந்தினோடு ஒன்பதோடு ஒருபத்தென்னுமவைபோலே நூறே சொன்ன பத்து நூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபிப்ராயம்.

அவதாரிகை - இனி இப்பத்துக்களையும், இவற்றின் ஸமுதாயமான ப்ரபந்தத்தையும் ஆழ்வார் ச்லாகித்துப் பேசின பாசுரங்களில் ஸாபிப்ராயதையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார் (ஐந்தினோடு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து இந்த பத்துக்கள் மற்றும் இந்தப் பத்துக்களின் கூட்டமாக உள்ளதான இந்த ப்ரபந்தம் ஆகியவற்றை நம்மாழ்வார் சிறப்பித்து உரைத்த பாசுரங்களில் வெளிப்படுகின்ற அவருடைய திருவுள்ளத்தை, உதாரணத்துடன் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, முன்னிலைந்து பாட்டுக்கொரு கருத்தும், பின்னிலைந்து பாட்டுக்கொரு கருத்துமாகையாலே, “ஐந்தி னோடைந்தும் வல்லார்” என்றும், ஒன்பது பாட்டுக்கொரு கருத்தும் ஒரு பாட்டுக்கொரு கருத்துமாகையாலே “ஒன்பதோ டொன்றுக்கும்” என்றும், பத்துப்பாட்டுக்கும் சேரவொரு கருத்தாகையாலே “பாடலோராயிரத்துள் இவையுமொரு பத்து” என்றுஞ் சொன்னவைபோலே, “நூறே சொன்ன வோராயிரம்” என்று கிழிகிழியாகக் கொடுப்பாரைப் போலே நூறு நூறாகச் சொன்ன ஆயிரமென்றும், “பத்து நூற்றுளிப்பத்து” என்று பத்து நூறென்றும் இப்படிப் பத்துக்களைப் பிரித்துச் சொன்னதும், “தெரியச் சொன்ன வோராயிரம்”, “மிக்கவோராயிரம்”, “அவாவிலந்தாதிகளா லிவையாயிரமும்” என்று ஆயிரத்தையும் சேர்ச் சொன்னதும், பத்துக்கள் தோறும் வெவ்வேறு கருத்தாயும், ஆயிரத்துக்கும் சேர ஒரு கருத்தாயுமிருக்கும்படியை நினைத்தாகையாலே ஸாபிப்ராயமென்கை.

விளக்கம் - (ஐந்தினோடு என்னுமது போலே) ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் உள்ள முதல் ஐந்து பாசுரங்களுக்கு ஒரு கருத்தும், பின்னர் உள்ள ஐந்து பாசுரங்களுக்கு ஒரு கருத்தும் உள்ளதால், திருவாய்மொழி (10-2-11) - ஐந்தினோடு ஐந்தும் வல்லார் - என்பது

போன்றும். (ஒன்பதோடு என்னுமது போலே) - ஒன்பது பாசுரங்களுக்கு ஒரு கருத்தும், ஒரு பாசுரத்திற்கு ஒரு கருத்தும் உள்ளதால், திருவாய்மொழி (9-5-11) - ஒன்பதோடு ஒன்றுக்கும் - என்பது போன்று. (ஒரு பத்து என்னுமது போலே) - பத்துப் பாசுரங்களுக்கும் ஒரே கருத்து என்பதால், திருவாய்மொழி (3-4-11) - பாடலோராயிரத்துள் இவையுமொரு பத்து - என்பது போன்றும். (நூறே சொன்ன என்றதும்) - திருவாய்மொழி (9-4-11) - நூறே சொன்ன ஓராயிரம் - என்று கிழிகிழியாக அளிப்பவர்கள் போன்று, நூறு நூறாக உரைக்கப்பட்ட ஆயிரம் என்றும், (பத்து நூறு என்றதும்) - திருவாய்மொழி (6-7-11) - பத்து நூற்றுள் இப்பத்து - என்று பத்து நூறு என்றும் இப்படியாகப் பத்துக்களைப் பிரித்து உரைத்ததும். (ஓராயிரம் என்றதும்) - திருவாய்மொழி (6-9-11) - தெரியச் சொன்ன ஓராயிரம் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-6-11) - மிக்க ஓராயிரம் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-11) - அவாவில் அந்தாதிகளால் இவை ஆயிரமும் - என்றும் உள்ளது போன்று ஆயிரத்தையும் சேர்த்து ஒன்றாக உரைத்ததும். (ஸாபிப்ராயம்) - ஒவ்வொரு பத்துக்களிலும் வெவ்வேறு கருத்தாகவும், ஆயிரமும் சேர்த்து ஒரு உள்ளது என்று சிந்தித்து உரைத்தார்.

216. பாட்டுக்கு க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும் போலே நூற்றுக்கு உபதேசப்பத்து.

அவதாரிகை - இனி பத்துக்கள் தோறும் உபதேசபரமான ஓரொரு திருவாய்மொழி ப்ரதாநமாய், அவ்வோ பத்துக்களுக்கு அவ்வோ திருவாய்மொழியிலே நோக்காயிருக்கும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (பாட்டுக்கு க்ரியையும்) இத்யாதி.

விளக்கம் - அடுத்து ஒவ்வொரு பத்துக்களிலும் உபதேசிக்கும்விதமாக உள்ள ஒவ்வொரு பாசுரம் முக்கியமானதாகவும், அந்தந்த பத்துக்களில் கூறப்பட்ட விஷயமே அந்த ஒரு பாசுரத்தின் நோக்கமாகவும் இருக்கும் என்பதை உதாரணத்துடன் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பாட்டானால் க்ரியையோடே தலைக்கட்ட வேண்டுமாகையாலே பாட்டுக்கள்தோறும் க்ரியாபதம் ப்ரதாநமாயிருக்குமாப் போலவும், ஓரொரு திருவாய்மொழிக்கு பரத்வம், பஜநீயதை, ஸௌஸ்ப்யம், அபராத ஸஹத்வம் என்றாப்போலே தனித்தனியே கருத்துக்களாகையாலே பத்துப்பாட்டுக்குக் கருத்தான

நிதாநம் சொல்லும் பாட்டு ப்ரதானமாயிருக்குமாப் போலவும், நூறு பாட்டுக்கு ப்ரோபதேசபரமான பத்துப் பாட்டு ப்ரதாநமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - (பாட்டுக்கு க்ரியை போலே) - ஒரு பாசுரம் என்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட பயனிலையுடன் முடியவேண்டும் என்பதால், ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் பயனிலையை உணர்த்தும் சொல்லானது முக்கியமானதாக உள்ளவிதமாகவும். (பத்துக்குக் கருத்து போலே) - ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் அவனுடைய உயர்ந்த தன்மை, அனைவராலும் போற்றப்படும் தன்மை, எளியவனாகவும் உள்ள தன்மை, குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் தன்மை என்பது போன்ற தனித்தனிக் கருத்துக்கள் பொதிந்துள்ளது என்பதால், அந்தந்த திருவாய்மொழியில் உள்ள பத்துப் பாசுரங்களுக்கு உள்ள மையக் கருத்தை உரைக்கும் பாசுரம் முக்கியமாக இருக்கும் விதமாகவும். (நூற்றுக்கு உபதேசப் பத்து) - நூறு திருப்பாசுரங்களில் உள்ளவற்றை மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும் விதத்தில் உள்ளதான பத்துப் பாசுரங்கள் மிகவும் முக்கியமாக இருக்கும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் பாட்டுக்களுக்கு க்ரியையிலும், பத்துப் பாட்டுக்கு நிதாநம் சொல்லும் பாட்டிலும் தாத்தப்ர்யமாயிருக்குமோபாதி, நூறு பாட்டுக்கும் ப்ரோபதேசமான பத்துப்பாட்டிலே தாத்தப்ர்யமாயிருக்கு மென்றதாய்த்து. “பிணங்கி யமரர் பிதற்றும்” என்கிறபடியே பேரளவுடையரான நித்யஸூரிகள் ஸ்வஸ்வாநுபூத குண தாரதம்யங்களைச் சொல்லி, ஸரஸ விவாத கோலாஹலம் பண்ணும்படியிருக்கிற அவனுடைய பரத்வ ஸௌஸ்யப்ர்யக்தமான குண விசேஷங்களைத் தனித்துத் தம்மால் புஜித்துத் தலைக்கட்ட வொண்ணாமையாலே, “அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ” என்று கூட்டரான ரஸஜ்ஞரைத் தேடினவளவில் கிடையாதபடி தூரஸ்த்தராக, ஸந்நிஹிதரான ஸம்ஸாரிகளுடைய அநாத்மகுணம் பாராதே, பகவத் குணங்களிலே மூட்டித் திருத்திக் கூட்டிக் கொள்கை தேட்டமாய் உபதேசத்திலே ஒருப்படுகையாலே அதிலே நோக்காக வேணுமிறே.

விளக்கம் - ஆகவே இதன் மூலம், பாசுரங்களுக்குப் பயனிலையும், பத்துப் பாசுரங்களுக்கு மையக்கருத்தும் உரைக்கின்ற பாசுரத்திலும் கருத்தாக உள்ளது போன்று, நூறு பாசுரங்களில் உள்ளவற்றை மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும் பத்துப்பாசுரங்களில்

கருத்தாக இருக்கும் என்று கருத்து. திருவாய்மொழி (1-6-4) – பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் - என்பதற்கு ஏற்ப, எண்ணற்றவர்களாகிய நித்யஸூரிகள், தாங்கள் ஒவ்வொருவரும் அனுபவிக்கின்ற குணங்களுடைய ஏற்றத்தாழ்வுகளை உரைத்து, “இதுவே சிறந்தது, இதுவே சிறந்தது” என்று விவாதம் செய்யலாம்படி உள்ளதான அவனுடைய அனைத்திலும் உயர்ந்த தன்மை மற்றும் எளிமை போன்றவற்றுடன் கூடியுள்ளதான குண விஷயங்களை, தனித்து நின்ற தன்னால் அனுபவித்து முடிக்க இயலாமல் உள்ளதால், திருவாய்மொழி (2-3-10) – அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னுடைய கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகிய தன்னைப் போன்று உள்ளவர்களைத் தேடியபடி இருந்தார். ஆனால் அப்படிப்பட்டவர்களைத் தேடியபோது அவர்கள் கிடைக்காமல் தூரத்தில் இருந்தவர்கள் என்பதால், தனக்கு அருகில் உள்ளவர்களாகிய இந்த உலக மக்களின் தாழ்மையை ஆராயாமல், அவர்களைப் பகவத் குணங்களில் ஈடுபடுத்தி திருத்துவதற்காக உபதேசத்தில் நிற்பதால், உபதேசப்பத்து என்பது முக்கியமானதாகிறது.

217. பகவத் பக்த பரங்கள் ஆச்ரயண விதி சேஷங்கள்.

அவதாரிகை - இவற்றில் பகவத் பக்த பரங்களாய் வருமவற்றுக்குத் தாத்தர்ய மேதென்னு மாகாங்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (பகவத் பக்த பரங்கள்) இத்யாதி.

விளக்கம் - திருவாய்மொழியில் பகவானுடைய பக்தர்களாக உள்ளவர்கள் குறித்துள்ள பாசுரங்களின் கருத்து என்ன என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “பயிலுஞ் சுடரொளி” முதலான பாகவத பரங்களான திருவாய்மொழிகள், “ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்க காமோ யஜேத” என்கிற விதிக்கு ப்ரயாஜாதி விதிகள் சேஷமாய். அவற்றினுடைய அநுஷ்டாந்தத்தோடே அது பல பர்யந்தமாய்த் தலைக்கட்டுமாபோலே, “திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித் துய்ம்மினோ”, “நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர் பலமுந்து சீரில் படிமினோவாதே” என்று விதிக்கிற பகவதாச்ரயணம் பாகவதாச்ரயணத்தோ டொழியத் தலைக்கட்டாமையாலே, பகவதாச்ரயண விதிக்கு சேஷங்களென்கை. அதவா, பரோபதேசபரமானவிதில், பகவத் குணங்களையும் ஜீவகுணங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிறவற்றுக்கு விநியோகமேதென்ன

வருளிச்செய்கிறார் “பகவத் பக்த பரங்கள்” இத்யாதி. அதாவது, பகவத் பரங்களாயும், தத் பக்தரான ஜீவபரங்களாயும் அவ்வவகுணங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறவை, ஆச்ரயண விஷயத்தையும் ஆச்ரயண கர்த்தாவையும் சொல்லுகிறதாகையாலே, ஆச்ரயண விதிக்கு சேஷங்களித்தனை யென்கை.

விளக்கம் – (பகவத் பக்த பரங்கள்) – திருவாய்மொழி (3-7-1) - பயிலும் கூடரொளி – என்பது போன்றதான பாகவதர்கள் குறித்து உரைக்கின்ற திருவாய்மொழிகள், ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்க காமோ யஜேத - ஸ்வர்கத்தை விரும்பும் ஒருவன் ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்ற யஜ்ஞத்தைச் செய்வானாக - என்று கூறப்படும் விதிக்கு, ப்ரயாஜம் முதலான யாகங்கள் குறித்து உரைக்கின்ற விதிகள் அங்கங்களாகவும், அவற்றை இயற்றுவதன் மூலம் பலனை அளிக்கிறது என்பதாகவும் உள்ளது போன்று, (ஆச்ரயண விதி சேஷங்கள்) – திருவாய்மொழி (4-1-1) - திருநாரணந்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித் துயம்மினோ – என்றும், திருவாய்மொழி (2-8-4) - நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர் பலமுந்து சீரில் படிமினோவாதே - என்றும் விதிக்கப்படுவதற்கு ஏற்ப, பகவானை அண்டுதல் என்பது, பாகவதர்களைச் சென்றடைதல் என்பதான விதிக்கு உட்படாதவரை நிறைவேறாது என்பதால், பகவானை அண்டுவதற்கு அங்கங்களாக உள்ளன. அல்லது, மற்றவர்களுக்கு ஏற்ற உபதேசங்களைச் செய்வதாகிய இந்தத் திருவாய்மொழியில், பகவத் குணங்கள் மற்றும் ஜீவாத்மாவின் குணங்கள் குறித்து உரைக்கின்ற திருவாய்மொழிகள், அடையப்படும் பொருளாகிய ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அடையும் பொருள்களாகிய ஜீவாத்மா குறித்து உரைப்பதால், “அடையவேண்டும்” என்பதான விதிமுறைக்கு அங்கங்களாக உள்ளன என்று கருத்து.

218. பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வ காருணிகத்வ சரண்யத்வ சக்தத்வ ஸத்யகாமத்வ ஆபத்ஸகத்வ ஆர்த்திஹரத்வ விசிஷ்டன் மயர்வையறுக்க, தத்வ வேதந மறப்பற்று ஜ்ஞப்தி பல முக்தி தலை சேர நிஷ்கர்ஷித்து, மோக்ஷ பல வ்ருத்தி செய்ய அர்த்தித்து, புருஷார்த்த பலாந்யருசியொழிந்து, விரக்தி பலராகம் கழியமிக்கு, ப்ரேமபலோபாயத்தே புகுந்து, ஸாதந பலோபகாரக் கைம்மாறின்றி க்ருதஜ்ஞதா பல ப்ரதி க்ருதமானத்தை யுணர்ந்து, ஆத்மதர்சந பலப்ராப்தி மரணாவதியாகப் பெற்று, காலாஸத்தி பல கதிக்குத் துணை கூட்டின தம் பேற்றைப் பிறறறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி பத்துத்தோறுமுள்ள வர்த்தங்களைப் பரோபதேசத்துக் குறுப்பாக ஒருங்கவிட்டு விஸ்தரேண மேல் யோஜிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, பரத்வாதி குண விசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரன், தமக்குப் பிறப்பித்த தசா விசேஷங்களைப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறாரென்று ஸங்க்ரஹேண வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பரத்வ) இத்யாதி சூர்ணையாலே.

விளக்கம் - இப்படியாக ஒவ்வொரு பத்திலும் காணப்படுகின்ற ஆழ்பொருளை மற்றவர்களுக்குச் செய்யப்படும் உபதேசமாகக் கொண்டு உரைத்து, இதனை மேலும் விரிவாக எடுத்துரைக்க திருவுள்ளம் கொண்டு, பரத்வம் முதலான குணங்களுடன் கூடியுள்ள ஸர்வேச்வரன், தனக்கு ஏற்படுத்திய நிலை வேறுபாடுகளை, ஒவ்வொரு பத்திலும் வெளியிடுகிறார் என்று சுருக்கமாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸர்வஸ்மாத் பரனாய், அந்த பரத்வம் ப்ரகாசகமாம்படி ஸர்வகாரண பூதனாய், லோகத்தில் கார்யகாரணங்கள் போலன்றிக்கே உபாதானக் காரணமும் தானேயாகையாலே கார்ய பூத ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் வ்யாபகனாய், அந்த வ்யாப்திதான் ஆகாச வ்யாப்தி போலன்றிக்கே அந்தராத்மதயாவாகையாலே ஸர்வநியந்தாவாய், அந்த பரத்வாதிகளைக் கண்டு வெருவ வேண்டாதபடி பரமகாருணிகனாய், இப்படி க்ருபாவானாகையாலே ஸர்வசரண்யனாய், சரண்ய க்ருத்யமான அநிஷ்ட நிவ்ருத்தீஷ்ட ப்ராப்தி கரணத்துக் கீடாம்படி ஸர்வசக்தி யுக்தனாய், அந்த சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதிகளையுடையனாகையாலே ஸத்ய காமனாய், அந்த போகங்களில் அந்யபரனாயிருந்துவிடாதே ப்ரளயாத் யாபத்துக்களிலே யுதவி லீலாவிபூதியை ரக்ஷிக்கையாலே ஆபத்ஸகனாய், இப்படி ஆபத்ஸகனாகையாலே ஸம்ஸாரதா பார்த்தரான ஆச்ரிதர்க்கு ஆர்த்திஹரனாய், இப்படி பத்துப் பத்தாலும் ப்ரதிபாதிதமான பத்து குணத்தோடும் கூடியிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்கிறபடியே பக்திருபாபந் ஜ்ஞாந ப்ரதாந் முகேந அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்க.

விளக்கம் - (பரத்வம்) - அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் உயர்ந்தவன். (காரணத்வம்) - தனது மேன்மைத்தன்மை வெளிப்படும்விதத்தில் அனைத்திற்கும் காரணமாக இருத்தல். (வ்யாபகத்வம்) - இந்த லோகத்தில் உள்ள “உண்டான பொருள், உண்டாக்கும் பொருள்”

என்பவை போன்று அல்லாமல், அனைத்திற்கும் மூலகாரணப் பொருளாக தானே உள்ளதால், உண்டான பொருள்கள் அனைத்திலும் நிறைந்து நிற்கும் தன்மை. (நியந்த்ருத்வம்) - இவ்விதம் நிறைந்திருத்தல் என்பது ஆகாசம் போன்று அல்லாமல், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள நிலை என்பதால், அனைத்தையும் நியமித்தபடி இருக்கும் தன்மை. (காருணிகத்வம்) - இப்படியாக உள்ள, “மேலானவனாக இருத்தல்” முதலான தன்மைகள் காரணமாகக் கர்வம் கொள்ளாமல், மிகுந்த கருணையுடன் உள்ள தன்மை. (சரண்யத்வம்) - இவ்விதம் கருணையுடன் கூடியவன் என்பதால், அனைத்தாலும் அடைக்கலம் என்று அடையத்தகவனாக உள்ள தன்மை. (சக்தித்வம்) - அனைத்திற்கும் அடைக்கலம் அளித்து, அவற்றுக்கு விருப்பமானவற்றை கொடுத்து, விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்குவதற்குத் தேவைப்படுகின்ற எல்லையற்ற சக்தி கொண்ட தன்மை. (ஸத்யகாமத்வம்) - அப்படிப்பட்ட சக்தியின் மூலமாக “எப்போதும் இருப்பவர்கள்” என்றுள்ள பிராட்டிமார்கள், நித்யஸூரிகள் போன்றவர்களைக் கொண்டவனாக இருப்பதால், தனது விருப்பங்கள் நிறைவேறப்பெற்ற தன்மை. (ஆபத்ஸகத்வம்) - எப்போதும் இத்தகைய இனிமையில் மூழ்கியபடி இருந்து விடாமல், ப்ரளயம் முதலான ஆபத்து காலங்களில் தகுந்த உதவிகள் செய்து இந்தப் பூமியைக் காப்பதால், ஆபத்து காலத்தில் உதவும் தன்மை. (ஆர்த்தி ஹரத்வம்) - இப்படியாக ஆபத்தான துன்பத்தில் சிக்கித் தவிக்கும் தனது அடியவர்களுக்கு இந்த துன்பத்தைப் போக்கும் தன்மை. (விசிஷ்டன்) - இவ்விதமாகப் பத்து பத்துக்களாலும் கூறப்படுகின்ற பத்து குணங்களுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரன், (மயர்வை அறுக்க) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளினன் - என்பதற்கு ஏற்ப, பக்தி ரூபத்தை அடைந்த ஞானத்தை அளிப்பதன் மூலமாக அஜ்ஞானத்தை அதன் வாசனையுடன் நீக்க.

வ்யாக்யானம் - அத்தாலே தத் விஷய ஜ்ஞாநமாகிற தத்வ வேதநத்தில், “மறப்பனோவினி யானென்மணியை” என்கிறபடியே விஸ்ம்ருதியற்று, அந்த ஜ்ஞாந பலமான மோக்ஷத்தை “நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்து” என்று ஸ்வரூபாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து, அந்த மோக்ஷத்துக்கு பலமான கைங்கர்யரூப வ்ருத்தியை “வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்” என்று அர்த்தித்து, அந்த புருஷார்த்தத்துக்கு பலம் அந்யருசி நிவ்ருத்தியாகையாலே தத்பலமாக “ஐங்கருவி கண்டவிற்பம் - சிறிறிற்பம் - ஒழிந்தேன்” என்று அந்ய புருஷார்த்தங்களில் ருசியைத் தவிர்ந்து, அந்த இதர விஷய விரக்திக்கு பலமான பகவத் விஷயராகம் “கழிய மிக்கதோர் காதல்” என்னும்படி அதிசயித்து.

விளக்கம் - (தத்வ வேதந மறப்பு அற்று) - இந்தக் காரணத்தால் அவனைக் குறித்த ஞானம் என்னும் உண்மையான ஞானத்தைக் குறித்து, திருவாய்மொழி (1-10-10) - மறப்பனோ இனி யான் என் மணியை - என்பதற்கு ஏற்ப மறதி என்பது இன்றி. (ஜ்ஞுப்தி பலமுத்தி தலைசேர நிஷ்கர்ஷித்து) - அத்தகைய ஞானத்தைப் பலனாகக் கொண்டுள்ள மோக்ஷத்தை, திருவாய்மொழி (2-9-1) - நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாக உறுதியாக உரைத்து. (மோக்ஷ பல வருத்தி செய்ய அர்த்தித்து) - அத்தகைய மோக்ஷத்தின் பலனாக உள்ள கைங்கர்யத்தை திருவாய்மொழி (3-3-1) - வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டு நாம் - என்பதற்கு ஏற்ப விரும்பி நின்று. (புருஷார்த்த பல அந்ய ருசி ஒழித்து) - அத்தகைய கைங்கர்யம் என்ற புருஷார்த்தத்தின் பலன் என்பது, மற்ற விஷயங்களில் உள்ள ருசியானது நீங்குதல் என்பதால், கைங்கர்யத்தின் பலனாக, திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஐங்கருவி கண்டவின்பம் சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப மற்ற புருஷார்த்தங்களில் உள்ள ஆசையை விலக்கி. (விரக்தி பல ராகம் கழியமிக்கு) - இவ்விதம் மற்ற விஷயங்களில் உள்ள ருசி கழிவதன் மூலம் கிட்டும் பலனாக உள்ள பகவானிடம் கொள்ளும் பக்தியானது, திருவாய்மொழி (5-5-10) - கழிய மிக்கதோர் காதல் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுதியாகி.

வ்யாக்யானம் - அந்த நிரதிசய ப்ரேம பலமான விளம்பாக்ஷமத்வத்தால் வந்த த்வரையாலே, “அலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்” என்று உபாயவரணம் பண்ணி, அந்த ஸாதந பலமான உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக “உதவிக் கைம்மாறென்னுயிர்” என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணத் தேடி, அவ்வாத்ம வஸ்து, ததீயமென்றறிகையாலே “அதுவுமற்றாங்கவன்றன்னது எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே” என்று ப்ரத்யுபகாரம் காணாமல் தடுமாறி, அந்த க்ருதஜ்ஞுதைக்கு பலமான ப்ரத்யுபகாரமாக “தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்” என்று ப்ரீதியாலே கலங்கி ஸமர்ப்பித்த ஆத்மவஸ்துவை, “நின்ற வொன்றை யுணர்ந்தேன்” என்று தேஹாதிகளில் விலக்ஷணமாய் அவனுக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய்க் கொண்டு அநந்யார்ஹமாயிருக்கு மென்றறிந்து, ஆத்ம தர்சந பலமான பகவத் ப்ராப்தியை “மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்” என்கிறபடியே சரீராவஸாநத்திலே பண்ணித் தருகிறோமென்று அவன் நாளிட்டுக் கொடுக்கப் பெற்று, இப்படி ப்ராப்தி காலமணித்தானதுக்கு பலம் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே தேச விசேஷத்தேறப்

போவதாகையாலே, அவ்வர்ச்சிராதி கதிக்கு “காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலங்கதி” என்றும், “ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே” என்றும் பரமாப்தனானவன் தன்னையே துணையாகக் கூட்டின தம்முடைய பேற்றைப் பிறரறிந்து வாழும்படி முதல் பத்தே தொடங்கிப் பத்துப்பத்தாலும் ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறா ரென்றபடி. இத்தால் பரத்வாதி குண விசிஷ்டனான வீச்வரன் தமக்குப் பண்ணிக் கொடுத்த பேறுகளைப் பலருமறிந்து வாழவேணுமென்று பத்துப் பத்தாலும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறாரென்று பத்து நிகமந்ததுக்கு வாக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்டதாய்த்து.

விளக்கம் – (ப்ரேம பல உபாயத்தே புகுந்து) - அத்தகைய எல்லையற்ற பக்தியின் பலனாக அவனை அடையும் காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத காரணத்தால் வந்த பதற்றத்தின் விளைவாக திருவாய்மொழி (6-10-10) - அலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன் - என்று உபாயத்தைப் பற்றி நின்று. (ஸாதந பல உபகாரக் கைம்மாறு) - அந்த உபாயத்தின் பலனாக, உபகாரத்திற்கு ப்ரதி உபகாரமாக, திருவாய்மொழி (7-9-10) - உதவிக் கைம்மாறு என்னுயிர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவை அவனிடம் சமர்ப்பணம் செய்வதற்காக முனைந்து தேடி, அப்போது அத்தகைய ஆத்மவஸ்துவும் அவனுக்கே உடைமையானது என்று அறிவதால், திருவாய்மொழி (7-9-10) - அதுவுமற்றாங்கு அவன்றன்னது எதுவும் ஒன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரதி உபகாரம் செய்வதற்கான எதனையும் காண இயலாமல் தடுமாறியபடி. (க்ருத்ஜ்ஞதா பல ப்ரதி க்ருதமானத்தை உணர்ந்து) - அத்தகைய செய்ந்நன்றி அறிதல் என்பதற்குப் பலனாக உள்ள ப்ரதி உபகாரமாக திருவாய்மொழி (8-1-10) - தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன் - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரீதியால் கலக்கம் அடைந்து சமர்ப்பணம் செய்த ஆத்மவஸ்துவை, திருவாய்மொழி (8-8-4) - நின்ற வொன்றை யுணர்ந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப சரீரம் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றும், அந்த ஆத்மா அவனுக்குச் சரீரமாக உள்ளதால் அவனுடைய அங்கமாக இருப்பதன் விளைவாக, வேறு யாருக்கும் அல்லாமல் அவனுக்கு மட்டுமே உரியதாக உள்ளது என்றும் அறிந்து. (ஆத்ம தர்சந பல ப்ராப்தி மரண அவதியாகப் பெற்று) - இவ்விதம் ஆத்மாவைக் குறித்து அறிந்து கொண்டதன் பலனாக உள்ள “பகவானை அடைதல்” என்பதை, திருவாய்மொழி (9-10-5) - மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப “சரீரம் முடியும்போது நாம் அளிப்போம்” என்று அவனால் தகுந்த நாள் குறித்துக் கொடுக்கப் பெற்று. (கால ஆஸத்தி பல கதிக்குத் துணை கூட்டின

தன் பேற்றை) - இப்படியாக அவனை அடைவதற்கான காலம் நெருக்கி வருவதற்குப் பலனாக உள்ள அர்ச்சிராதி மார்க்கம் மூலம் பரமபதம் செல்வதால், அத்தகைய அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற்கு, திருவாய்மொழி (10-1-1) - காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலங்கதி - என்றும், திருவாய்மொழி (10-1-6) - ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த நம்பிக்கையான ஒருவனையே துணையாகக் கொண்டு நின்று தனது பேற்றினை, (பிறர் அறியப் பத்துதோறும் வெளியிடுகிறார்) - மற்றவர்கள் அறிந்து கொண்டு, அதனைப் பின்பற்றி வாழ்வதற்காக, முதல் பத்து தொடங்கி, பத்து பத்துக்களாலும் விரிவாக அருளிச்செய்தார். இதன் மூலம், பரத்வம் போன்ற குணங்களுடன் கூடியுள்ள ஈச்வரன், தமக்குச் செய்தருளிய பேறுகள் அனைத்தையும், அனைவரும் அறிந்து கொண்டு, அதே போன்று அவர்களும் வாழவேண்டும் என்று பத்துப் பத்துக்களாலும் வெளிப்படுத்துகிறார் என்று பத்துப்பத்துக்களில் உள்ளவற்றுக்கு விளக்கம் கூறப்பட்டது.

ஆசார்யம் ஹ்ருதயம் மூன்றாம் ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்